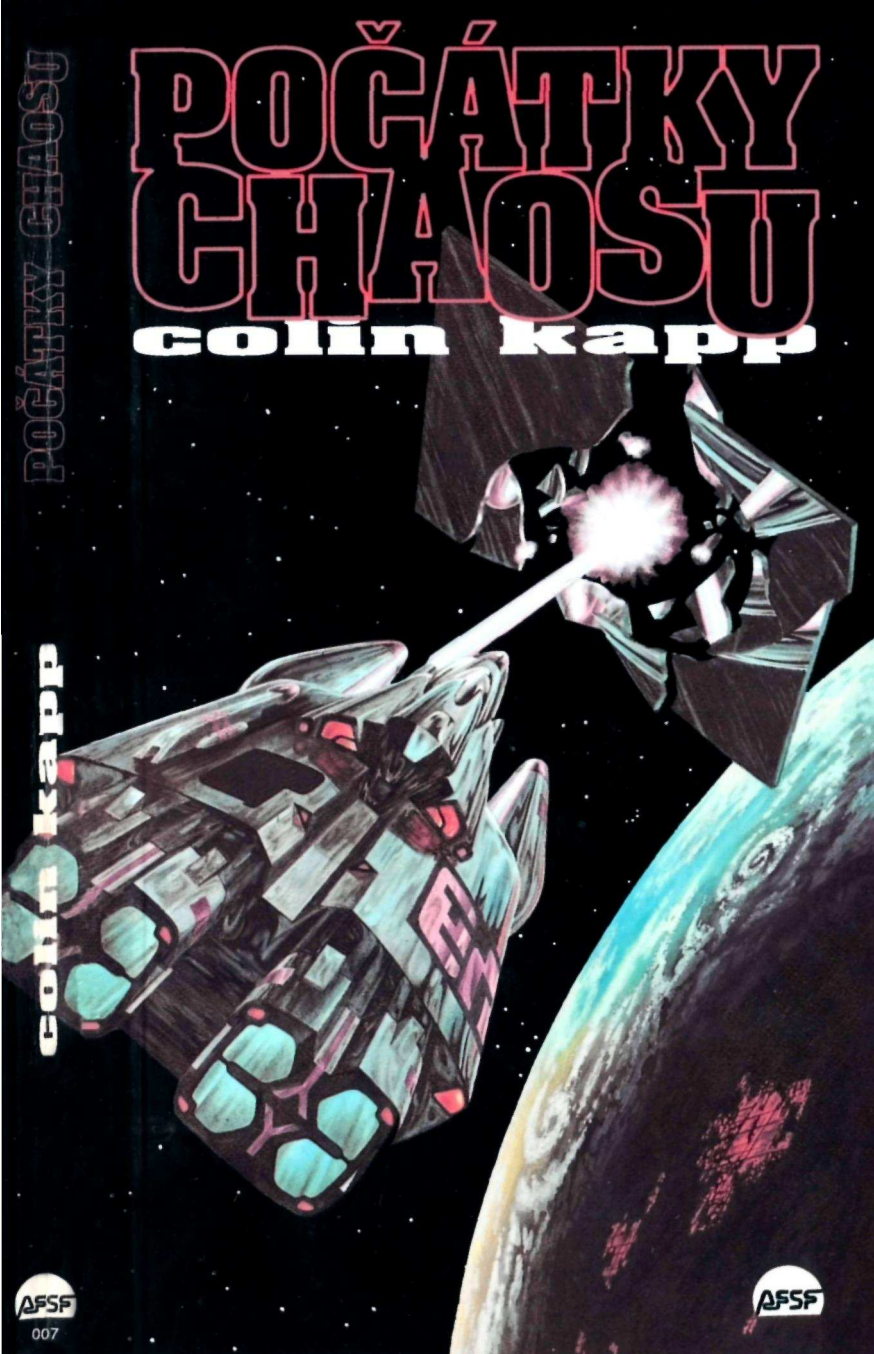

POČÁTKY CHAOSU

POČÁTKY CHAOSU

colin kapp

colin kapp

POČÁTKY CHAOSU

colin kapp

ASOCIACE FANOUŠKU

SCIENCE

FICTION

Praha 1993

Přeložil Vladimír Vacek, 1993
Obálka Luboš Vlk, 1993

The Patterns of Chaos by Colin Kapp
Copyright © 1970 by Universal Publishing and Distributing
Corporation
All Rights Reserved

Translation © Vladimír Vacek, 1993
Cover © Luboš Vlk, 1993

ISBN 80-85390-09-4

Kapitola 1

Noc byla roztráštěna stovkou měděných svící. Světelné svazky paprsků ozdobily mohutný tvar lodi, směřovaly dolů k zemi na střed města a s duněním rozbíjely skálu. Zelené a fialové šňůry Yagiho paprsků bodaly a vytvářely ostré trhliny do konstrukce budov. Krátké rychlé šlehy zapalovaly ohně, které dokončovaly úplnou zkázu. Město Ashur na planetě Onaris se připravovalo ke kapitulaci, zmatené a ohromené obrovskou krutostí, jež přišla shora z nebe. Odpor by znamenal sebevraždu a dokonce ani trpká kapitulace nezaručovala přežití.

„Snad to začalo jako šepot v nějaké pomatenosti: Bezmocný vzdor zničeného těla, rozechvělého chladem, plačící marnost v nepatrném větru: NEVÍŠ ŽE BŮH UMÍRÁ?“

V neurčitých stínech naproti rozbité zdi ležela ve fetální poloze postava mladého muže, který si pouze částečně uvědomoval spoušť, jež kolem něho řádila. Vědomí, které si nesl, bylo téměř pohlceno bitvou stejně beznadějných rozměrů hluboko uvnitř jeho lebky.

„Snad ve špinavých buňkách nelidského vyšetřování, chňapající přízrak, mysl zmatená ne žhavou ocelí, cukající nervem – ale větším zraněním: NEVÍŠ ŽE BŮH UMÍRÁ... UMÍRÁ...?“

Muž si sám pro sebe slabě zanaříkal, vztyčil se do sedu a kolébal si hlavu v dlaních. Yagiho paprsek, zelený a zhoubný rozřízl blízkou budovu. Okolí bylo rázem zaplaveno padajícími cihlami. Spadl zpět, neschopen dále bojovat.

„Snad nějaký zmrzačený mučedník ukřižovaný na kříži zvedl jeho hlavu a křičel do nebes: BOŽE, PROČ MĚ OPOUŠTÍŠ?!“

Nedostalo se mu odpovědi; poslední zrada; neposkvrněné rouhání.

*„DOKONCE TI TO NIKDO NEŘEKL?
ŘÍKAJÍ, ŽE BŮH JE MRTEV.“*

Mladý muž se vrávoravě vztyčil. Nepozorován pomalu vykročil přes náměstí pokryté troskami budov. Jeho nejistá chůze ho přivedla do blízkosti Yagiho průzkumného paprsku, ale osud a náhoda odvrátily jeho kroky. Konečně doklopýtal ke zdi budovy. Se zkrvaveným čelem se opět bázlivě stočil do klubíčka ve stínu poničeného vchodu do budovy.

„Brone! Brone, z jakého důvodu neodpovídáš?“ Neodpověděl. Krev mu kapala z čela na obličej a vzbuzovala slaný pocit v ústech. Snad šok a bolest ho vytrhly z blouznění. Nutily ho brutálně akceptovat to, co se dělo kolem něho. Zpočátku se zdálo, že si neuvědomuje úplnou zkázu. Díval se na okolní dohasínající pustošení trýzněného města. Agónie a pochopení byly filtrovány skrz jeho potřhané obočí.

„Brone, proboha odpověz!“

Nebe náhle příšerně zeleně zaplápolalo, když Yagiho paprsek našel a odpálil neznámou zbrojnici. Tlaková vlna z exploze zničila budovu jeho útočiště. Zachránil se pouze tím, že instinktivně uskočil. Pár sekund poté se zdi, mezi nimiž měl úkryt, rozpadly a dveře ke kterým se tisknul se zřítily. Kdyby neuskočil, byl by pohřben hluboko pod vraždící haldou zdiva.

„Brone, slyšíš mě vůbec?“

„Slyším tě!“ Zastavil se na čistém místě náměstí a nutil se do řeči. Jeho hlas byl hrubý, chraptivý a téměř hysterický. „Kde jsi? Slyším tě, ale nevidím tě.“

„Jupitere!“ Hlas byl zděšený. „Ne! Žertuješ, Brone! K tomu, umístit tě tam, kde právě jsi bylo potřeba šest a čtvrt roku rozpočtu komanda... a ty nyní předstíráš amnézii!“

„Nemám chuť žertovat. Nikdy jsem se necítil tak mizerně. Cítím, že jsem nemocný. Kdo jsi... když nejsi přelud?“

„Klid Brone, klid! Ten obrovský výbuch s tebou musel otrást. Jsi ve špatném stavu. Abych tě dostal z tohoto komatu, použiji sémantické spoušti. Pamatuješ si vůbec něco?“

„Nic. Nevím kdo jsem a kdo jsi ty. Zdá se mi, že mi mluvíš v hlavě. Mám snad halucinace?“

„Vůbec ne, všechno se dá racionálně vysvětlit. Pouze tvoje paměť není v pořádku.“

„Kde jsem?“

„Ve městě Ashur na planetě Onaris. Je napadena loděmi Ničitele.“

„Ale ty mě slyšíš. Jak mě můžeš slyšet? Kde jsi?“

„Jupitere! Je to horší, než jsem si myslel. Ted' nemáme čas na vysvětlování. Musíš nejdřív opustit náměstí a nalézt si nějaké vhodné místo k odpočinku. Vše ti vysvětlím později, jestliže se ti nevrátí paměť. Musíš mi důvěřovat.“

„A co když ne?“

„Nepokoušej se vzdorovat Brone, v sázce je příliš mnoho. Pokud by sis pamatoval co jsi byl a proč jsi tam, asi bys mi nekladal otázky.“

„Tak dobře, na chvíli to budu akceptovat. Co chceš abych udělal?“

„Opusi střed města. Škody na jeho okraji pravděpodobně nebudou tak velké. Na druhé straně náměstí je průchod. Jdi k němu a čekej, až ti dám pokyn, kde máš zahnout. Budu stále s tebou.“

Bron pokrčil rameny a řídil se pokyny. Plně si nyní uvědomoval řádící běsnění, které ječelo na obloze. Loď na obloze se zřejmě připravovala na přistání. Hledala si volné místo, aby potlačila veškerý možný odpor v okolí a divoce ničila město pod sebou. Relativní nepřítomnost osídlení napadené oblasti dávala tušit, že krutý útok nebyl neočekávaný. Vzrůstající jekot na východě prozrazoval, kde se jiná vesmírná bitevní loď rozhodla ničit planetu. Něco se mu mihlo myslí, ale přestalo ho to pronásledovat.

Obezřetně si vybíral cestu kolem rohu náměstí. Objevil v sobě dosud nepoznaný talent vyhýbat se a skrývat před ničícími Yagiho paprsky. Na protilehlé straně našel průchod. Byla to jedna z nejhonosnějších ulic Ashuru. Nyní připomínala spíše údolí naplněné troskami a ohraničené ohněm.

„Ty v mé hlavě, posloucháš mě?“

„Vždy tě poslouchám.“

„Jak mě můžeš poslouchat?“

„Máš ve svém mozku implantovaný bioelektronický snímač. Naše zařízení jsou taková, že tě můžeme slyšet a mluvit s tebou, ať jsi kdekoliv.“

Bron to bez hlesu vyslechl.

„Kdo jste?“
 „Společníci ve válce. Já jsem doktor Veeder. Pořád ti to jméno nic neříká?“
 „Ne.“
 „Časem bude. A ještě Jaycee a Ananias. My tři budeme tví neviditelní společníci, tak jak jsme jimi byli v minulosti. Všichni jsme členy téhož týmu,“
 „Jakého týmu?“
 „Skupiny pro speciální úkoly, přidělené Hvězdnému komandu.“
 „Ah!“
 „Něco se ti vybavilo?“
 „Chabě se mi vybavuje, že jsem byl v komandu – ale ne zde. Pamatuji si Terru, Delhi a Europu. Poté, co jsem opustil Europu si nemohu nic vybavit.“
 „To je pozoruhodné, když jsi opustil Europu, začal jsi pracovat na speciálních úkolech. Nedivil bych se, kdyby si tvá psychika vybrala tento bod jako začátek zapomnění... Vzpamatuj se!“
 Bion se pohnul. Varovná slova a jeho vlastní instinktivní reakce se plně shodly. Sondující Yagiho paprsek roztříštil povrch silnice jen několik palců před jeho nohama. Tlaková vlna ho zachytila když se otočil a mrštila s ním stranou. Omráčila ho, ale relativně jej nezranila. Jak paprsek řezal dosud nezničenou kolonádu, obnovil svou vládu nad nohama, ale stále se třásl reaktivním šokem.
 „Ty!“
 „Co se děje Brone? Jsi zraněn?“
 „Viděl jsi, byl to Yagiho paprsek!“ Bron těžce oddychoval.
 „Ano, viděl jsem ho. Pokusil jsem se ho kvůli tobě zmírnit. Opětovné poznání faktů může být něco jako traumatický šok v situaci, ve které se právě nacházíš.“
 „Klubko hádanek! Můžeš mě také vidět?“
 „Nemohu – díváme se pomocí tvých očí... a slyšíme tvýma ušima. Dnem i nocí se díváme a posloucháme každý vjem tvé zkušenosti. Je to naše práce – Jaycee, Ananiase a moje. Můžeme s tebou rovněž mluvit a ty nás nemůžeš přerušit. Naše hlasy jsou vysílány přímo do tvého mozku. Umíme ještě řadu jiných věcí,

ale o tom až později. Ted' se pouze drž mých instrukcí. Najdeme ti místo na odpočinek.“

„Výborně!“ Bron rezignovaně akceptoval danou situaci. Nebyl v dobrém psychickém rozpoložení, aby si mohl vytvořit obranu proti hlasu ve své hlavě. Fyzicky byl vyčerpán, otřesen a nezbytně potřeboval odpočinek. Stáhl se sám do sebe a mechanicky vykonával instrukce. Postupně procházel tmavými zákoutími zničených ulic a vzdaloval se pryč od ohniska útoku. Hlas nakonec ustal. Už nebyl schopen pokračovat dále jen svou vůlí. Odkopl několik cihel pod svýma nohama, zhroutil se na zaprášenou zem a usnul.

Kapitola 2

„Co je ted' s Bronem?“

Ta, která právě promluvila, byla jako jediná z tria v civilním obleku – měla jednoduchý černý kostým, jenž nijak neubíral na její ženskosti. Pevné rysy obličeje jí ohraničovaly havraní vlasy, ozdobené blýskavými ceťkami ve tvaru hvězd.

Otázka byla adresována veliteli – lékaři, který se otočil od řady obrazovek. Doktor Veeder, vysoký a prošedivělý, byl nudný člověk, který už zažil v životě ty nejhorší věci a uměl je překonávat. Také nyní, ani jeho obočí ani uniforma komanda, neukázaly nic jiného, než obvyklou uhlazenost.

„Je stále mimo, Jaycee, ale pokud to mohu posoudit, jedná se o perfektní přirozený spánek.“ Opět se podíval na monitory. „Bude bezpečné probudit ho až za hodinu.“

„K čertu s ním! Když zmrví tento projekt, udělám mu takové peklo, že si bude přát, aby ho matka nebyla nikdy porodila.“

„Netlač na něho příliš, až se probudí. Minulou noc zažil pořádný otřes. Nemyslím si, že si bude vážit důvtipnosti tvé snahy o sblížení. Je to přece pokus o spolupráci a ne donucení. Povedeš-li ho obvyklým způsobem, můžeš ho velmi snadno dostat do defenzívy.“

„Chtěla bych se ujistit, že to nepřežil.“

„To chápu, ale není to to, co potřebujeme. Jestliže chceme získat informace, které nás zajímají, musí přežít.“

Mrzutě s tím souhlasila. Veeder odešel od obrazovek a sáhl po plášti. „Je tvůj, Jaycee. Jdu si lehnout. Kdyby se stalo něco neobvyklého, zavolej mě.“

„No jasně.“ Jaycee vklouzla do vypolstrovaného řídicího křesla před obrazovkami. Zatáhla za sebou závěsy, aby zabránila nežádoucím reflexím. Pak spustila kontrolní program řízení, aby se přesvědčila o současném stavu přístrojů.

Jakmile Veeder odešel, třetí člen tria se zvedl ze sedadla u počítače. Během předchozí konverzace byl zticha a nespouštěl oči z Jaycee. Nyní přešel místnost a postavil se za ni. Sledoval jak upravovala a nastavovala symbolické nápisy na různých obrazovkách. Výložky na jeho uniformě prozrazovaly, že je velící generál. Podivně kontrastovaly s jeho zdánlivým mládím, světlými vlasy i bledou pletí. Oči měl podivně jasné. Neustále si zvlhčoval své malé růžové rty jazykem.

„Doktor má pravdu, kočička,“ řekl tiše. „Není dobré bičovat Brona, dokud je v takovém stavu. Neporozuměl by tomu a snadno by mohl přejít do obrany. Víš jaký chlápek Bron může být, když začne být mrzutý?“ Postoupil kupředu a naklonil se nad řídicí křeslo těsně za ni. Jeho ruce se potulovaly těsně nad jejími rameny.

„Odprejskni, Ananiasi,“ řekla unaveně. „Až budu chtít poradit jak zacházet s Bronem, zeptám se tě.“

„Samozřejmě, kočička, pokračuj podle svého. Myslím jsem si, že až se na něm emocionálně vyčerpáš, mohla by ses porozhlédnout po podpoře jinde.“ Jeho ruce se jemně a váhavě posunuly na její holý krk.

Jaycee ztuhla.

„O co ti jde, Ananiasi? O pár ran pěstí?“

„Neradil bych ti to na mě zkoušet, Kočičko!“ Jeho hlas zněl nebezpečně.

„Když nedáš okamžitě pracky pryč, udělám to během tří vteřin.“

„Ty mě škádliš, kočička.“

Prudce se pohnula jako kobra. Ananias ale její reakci předpokládal a navíc měl tu výhodu, že stál. Zlomil její odpor a přitiskl jí ruce pevně ke křeslu.

„Můj bože, tys to zkusila!“ Jeho hlas zněl trochu roztřeseně.
„Jsi vzdorovitý ďábel, vid’?“

„Znáš mě už dost dlouho, Ananiasi.“

„Snad až příliš. Myslím, že už je čas udělat ti návrh. Přece nemůžeš tak dlouho žít jen pro Brona.“

Na chvíli otočila hlavu k velké obrazovce. Když byl Bron vzhůru, byla na ní zobrazena scéna, kterou právě sledoval. Nyní byla prázdná. Bylo pouze slyšet pravidelný rytmus jeho dechu a puls srdce skrz tlumený mikrofon s pozadím tlumeného hluku válečné vřavy. Různé druhy monitorů přenášely zvuky. Rozlišovaly je a analyzovaly odkud přicházely. O každé živé bytosti přinášely tolik informací, kolik jich bylo možné vyslat přes nejisté transgalaktické a bioelektronické přenosové linky.

Mezi agentem Bronem a Jaycee – jeho operátorem bylo velmi těsné sejetí. Bylo to spojení tvořené párem myslí sdílejících společnou zkušenost. Agent a jeho operátor vytvářeli psychologicky komplementární osobnost, a tím byli velmi úzce svázáni. Někdy dokonce až příliš.

Jaycee vzhledla vzhůru na Ananiase. „Přece víš jaký to má pro mě význam... Žít pro něho, nebo ne?“

Ananias stále mírně zadržoval její ruce. „Jistě. Pokud vím, je to tak vždy, když dospíváš ke své emocionální kapitulaci. Někdy musíš ustoupit, protože jinak časem narazíš.“

„A ty kroužíš kolem a doufáš, že sebereš cokoliv, co musím dát?“

„Ovšem, kočičko. Jsem znalec. Co musíš dát, je něco ze získaného vkusu. Máš v sobě rys vzdoru, který zde, v tom pekle, nemá uplatnění. A ty si ho musíš na někom vybit, ...člověk by se tomu mohl oddat.“

„Myslíš si, že jsi hoden zvláštních výhod?“

„Vždy poskytují dobré služby.“

„Podívej se Ananiasi, připouštím, že se ti jednou podařilo dostat mě z rovnováhy, když mě Bron tenkrát tak vytočil. Ale bylo to jenom proto, že jsi byl první, koho jsem tenkrát potkala. Klidně to mohl být kdokoliv jiný.“

Poté nastalo dlouhé, nepříjemné ticho.

„Určitě to tak nemyslíš, kočička.“

„Myslím to smrtelně vážně. Když jsem zašla tak daleko, neuvažovala jsem příliš o tom, na koho jsem právě narazila. Neodpovídám za nabídku. Nehledám žádné milence. Hledám něco, co mi pomůže uchvátit a znovu obnovit přerušené žití. Nepotřebuji nějakou totožnost – je lepší, když ji nemají. Nehledě na to, existuje jen jedna osoba, o kterou usiluji – tam kdesi v temnotách.“

Z bezvýchodné situace je zachránila naléhavá výzva signálního zařízení spojeneckého sboru. Ananias ji opustil a okamžitě byl na velícím stanovišti.

„Rádiové vysílání, Jaycee. Zpráva z vysílače v Antares. Antares, pokračuj! Ananias na příjmu.“

„Haló, generále! Na Onarisu došlo k novému vývoji. Aby se zabránilo dalšímu krveprolévání, onariské rádio právě vysílalo, že jejich vláda souhlasí s navrženým termínem bezpodmínečné kapitulace před Ničiteli. Efektivní odpor vůči Ničitelům skončil.“

„Dobře, žádala onariská vláda o pomoc zvenčí?“

„Jakmile Ničitelé napadli jejich systém, začali používat FTL vysílače. Samozřejmě nemohli očekávat, že budou vyslyšeni. Leda snad náhodně nějakým hvězdoletem pohybujícím se v jejich blízkosti.“

„Spojili jste se s nimi rádiem?“

„Ne, měli jsme opačné instrukce. Nemohli mít ani tušení o tom, že je objevil náš monitorovací systém.“

„A neodpověděl na jejich volání někdo jiný?“

„Podle toho co můžeme určit, tak nikdo. FTL nouzové frekvence určitě nebyly obsazené.“

„Sledujte dál nouzové frekvence. Kdyby se objevil náznak odpovědi, okamžitě je začněte rušit. Dokud Ničitelé nedosáhnou toho, co chtějí, je nesmírně důležité, aby se do toho nikdo nezamíchal.“

„Rozuměl jsem generále. Když se situace změní, ozveme se znovu.“

Ananias přerušil spojení a otočil se opět k Jaycee.

„Až dosud jde vše podle plánu... kromě Brona.“ Mračil se na obrazovku, která byla stále prázdná. „Ničitelé zaútočili, Onaris se vzdal, určitá letka Komanda má zvýšenou bojovou pohotovost a nejdražší agent v historii je ve strategické pozici ve středu zničeného města a chrápe se svou zkrvavenou hlavou.“

„To není zrovna tvé vrcholné číslo, Ananiasi, nebo ano?“

„Nestarej se o mě, kočička. Víš že nakonec vždy zvítězím. A když musím trochu čekat, pak se plenění v bitvě stává o to více radostnějším.“

„Jsi bezbožný slaboch, Ananiasi. Bezcharakterní a bezbožný slaboch.“

Znovu se otočila k obrazovkám a sledovala všechny detaily o Bronově existenci. Ananias opět přešel za její křeslo. Věděl, že nyní bude lepší o rozhovor s ní neusilovat. Jaycee si upravila mikrofon a začala obnovovat spojení se spícím agentem půl galaxie vzdáleným.

„*Snad ve špinavých buňkách nějakého nelidského vyšetřování...*“

„Čert tě vem, děvko,“ poznamenal Ananias tiše.

Kapitola 3

Jeho odpočinek byl přerušen naléhavým hlasem.

„...*mysl zmatená ne žhavou ocelí, cukajícím nervem – ale větším zraněním...*“

„Zastav to! Přestaň říkat takové věci!“

„*Postav se, Brone. Myslíš si, že si zasloužíš odpočívat celý zbytek dne?*“

Bron se v ruinách pohnul a s bolestí si uvědomil chlad ve svých kostech. První červánky ranního úsvitu se roztrousily po obloze. Bolela ho hlava. Zranění na spánku bylo ztvrdlé s velkým koláčem zaschlé krve. S potížemi vstal. Třásl se a pokusil se srovnat si myšlenky v hlavě.

„Ty v mé hlavě – to nejsi ty, kdo se mnou mluvil minulou noc.“

„Bože, měl bys být tak slastný, že jsi na mě zapomněl!“ Hlas se táhl do zlomyslné nedůvěřivosti. „Ne, Brone. Tady je Jaycee.“ Navzdory zkreslení způsobenému elektronickým přenosem zněl hlas jasně žensky. „Doktor mi řekl, že jsi utrpěl těžký otřes. Co si pamatuješ?“

„Téměř nic. Co znamená to „nemocná zášť“ a Bůh je mrtev,“ co mi stále říkáš?“

„K čertu! Doktor měl pravdu. Jsi na tom špatně. Tato fráze je sémantický obnovovací spouštěč zařazený do tvého podvědomí. Při sníženém vědomí od spánku až do komatu, když to uslyšíš, budeš muset odpovědět. Slova jsou složena pomocí hypnocharakterové syntézy, která byla vtlačena do tvého vědomí.“

„Je to každou minutu bláznivější. Co to je hypnocharakterová syntéza?“

„Umělý znakový vzor vytlačený při ultra hluboké hypnóze. Je to charakter, který musíš hrát, abys pronikl k Ničitelům.“

„Ale já dokonce neznám ani svůj vlastní charakter, natož samotnou syntézu.“

„Fakt, že reaguješ na spínač znamená, že syntéza je pevná. Budeš reagovat správně na vhodný impuls i když nebudeš rozumět svým vlastním akcím. Do jisté míry je ztráta tvé paměti štěstí. To zmenší konflikt mezi syntézou a tvým vlastním já. Bože! Je cenné slyšet tě, že věříš, že jsi svatý, Brone!“

Sarkasmus v jejím hlase se ho hluboce dotknul.

„Myslíš si, že předpokládám... Jaycee... že jsem svatý?“

„Spíše jsi jakýmsi elektronickým Trojským koněm. Ale zvedni se, máme dost práce. Ničitelé přistáli se třemi loděmi v okolí Ashuru. Jejich prvním krokem bude zavedení jejich zákonů. Znamená to úplný zákaz vycházení a absolutní poslušnost jejich řádu. Musíme tě dostat na místo, kde už jsi měl být včera večer.“

Bron pátral ve své mysli po věcech, které by měl vědět, ale které se mu vytratily. „Vše jde mimo mé chápání, Jaycee. Ale přinejmenším bych rád znal příčinu, proč se mám stát mučedníkem?“

„Ah, už je to lepší – konečně dotek staré Bronovy ironie! Ted' nemám čas ti povědět víc. Stručně řečeno, Canova ničitelská eskadra zvýšila rozsah své destrukce do bodu, kdy ohrožují

vlastní rámec závislosti. Nemůžeme sledovat celý prostor vesmíru. Během pěti let už zničili třicet sedm známých planet. Naše jediná naděje, že je zastavíme, předpokládá vystopovat jejich domov a udeřit na ně. To je tvoje práce, Brone. Je třeba nastoupit na ničitelskou loď na dobu potřebnou k tomu, abychom objevili, kde se nachází jejich mateřský domov.“

„To je tedy zcela jistě trik, už si to živě představuji.“

„Kdybys jen věděl! Trvalo to šest let, než se nám podařilo dostat tě tak daleko. Nejdříve jsme museli vybudovat gigantické vysílače v Antares, abychom byli schopni zprostředkovat komunikační přenosovou linku mezi námi na trans galaktické vzdálenosti. To si vyžádalo dva roky práce nejlepších „mozků“, aby rozhodly jak nejlépe tento problém vyřešit. Rok se organizovala tvoje ochrana. A naposledy jsi byl ty... zlatý hřeb celé operace...“

„Vyprávěj mi o mně, Jaycee.“

„Někdy jindy, až se budu cítit opravdu pod psa. Chaos, Brone, to je tvoje silná stránka... druh chaosu, který se šíří a napadá každého a všechno, čeho se dotkne. Je to část tvého vlastního charakteru, který jsme neoslabovali syntézou. Může to být jedna ze zvláštností, která by možná pomohla splnit tuto misi.“

Bron to vzal v tichosti v úvahu a pak se zeptal: „Co mám udělat nejdříve?“

„Musíš zůstat v pozadí, protože až tě Ničitelé najdou, budou tě podezírat, že k nim nepatříš. Máme rozvinutou rozsáhlou obranu, ale v dané pozici jsi měl být už minulou noc.“

„Proč by mě Ničitelé chtěli nalézt?“

„Protože nahradíš člověka, pro kterého přišli na Onaris. Další detaily doplním až bude čas. Hraj hru přesně podle našeho scénáře a spoléhej na syntézu pro spojitost. Nezkoušej žádné vlastní hloupé kousky. Mohu tě ujistit, že by to byla tvá smrt. Ztratili jsme víc než dost mužů, než jsme tě dostali až tam, kde právě jsi.“

„Kudy bych měl jít?“

Obloha postupně světlala z temné šedi svítání a nejasné barvy nahrazovaly stíny.

„Běž ven do průchodu a najdi několik místních pojmenování. Podle toho můžeme upřesnit tvou polohu. Počítač nám pomůže. Potom najdi zrcadlo a umožni mi tak prohlédnout si tě. Když budeme chtít uspět, musíš mít správný vzhled.“

Bron se otřásl a prozkoumal rozbité zdivo, které mu přes noc poskytlo částečný úkryt. Část domu vzadu byla relativně nezničená a tak tam zamířil. Budova, do které vstoupil byla opuštěná. Spěch panického útěku byl potvrzen obrazem nepořádku v ponurých místnostech a halách. Konečně našel dveře se zrcadlem, které otevřel tak, aby na něj dopadalo maximum světla.

„Tak to jsem já!“

„Ty si dokonce nepamätuješ ani jak vypadáš?“

„Nemůžu si to v paměti vybavit. Vypadám dobře Jaycee?“

„Vůbec ne, musíš si vymýt ránu na spánku. Nemůžeme riskovat nějakou sepsi hned na začátku naší hry.“

„Nějak si to omyji. Ještě něco není v pořádku?“

„Ne – kromě toho, že si nemohu zvyknout na to, že vypadáš jako prokletý anděl. Je to dáno psychosomatickým efektem syntézy osobností.“

„A co navrhuješ abych udělal?“ Bron byl rozčilen zlomyslností v jejím hlase.

„Nekaž to, Brone. To vše brzy pomine. Tvou pravou osobnost nemůže na dlouho zastířit žádná psychosyntéza až dosud vyvinutá.“

Bron vyhledal pro Jaycee jména několika ulic, aby mohla upřesnit jeho polohu. Vymyl si své zranění vodou, kterou našel v cisterně. Odstranil z pláště bláto a krev jak nejlépe to jen šlo. Pak se opět vrátil k zrcadlovým dveřím a prohlížel si svoji proměnu.

Už si nevzpomínal jak byl vlastně oblečen. Jeho oděv sestával z jednoduchého pláště z hrubé látky. Spodní prádlo bylo téměř spartánské. Na krku mu visel na řetízku zlatý křížek. Bible zastrčená v jedné z prostorných kapes pláště dovršovala jeho světské bohatství.

Jak Jaycee řekla, jeho tvář nabyla andělského vzhledu, zbožné intenzity, vyzařující z jeho mladistvých rysů. Pečlivě studoval svůj obličej. Chabě se rozpomínal jak asi vypadal a

nebyl si jistý, do jaké míry se po hypnosyntéze změnil. Byl hrdý na sílu svých rysů, jež objevil v pevných čelistech a obočí. Cosi ďábelského ale cíhalo kdesi v jeho očích – tak hluboko, že ho to děsilo a fascinovalo zároveň.

„Až skončíš své narcisistické orgie, mám pro tebe připravenou cestu.“

Hlas Jaycee přišel tak neočekávaně, že leknutím vyskočil. Sledovala ho zrcadlem prostřednictvím jeho očí. Neustálý dozor ho zlobil. Něco hluboko v něm se škrábalo ke svobodě podobně jako zvíře uvězněné v příliš malé kleci. Jeho výraz musel pozbyt nevysloveného vzrušení a proto změnila uvažování se zlověstnou přesností.

„Neříkej to, Brone. Budeš muset žít se mnou uvnitř ještě nějakou dobu. Ta situace, být ve tvé kůži, mi poskytuje požitek.“

„Čubko!“

Zasmála se. *„Ano, jsem čubka, Brone a ještě mnoho jiných věcí, kterými jsi mě označil v minulosti. Ale teď bude lepší, když se dáš na cestu. Udám ti směr podle nějakého význačného bodu v terénu, který můžeme určit.“*

Její instrukce ho nasměrovaly do oblasti, kde byla končící tma rozřezána pestrou šedozeleňou erozí odraženého a rozptýleného slunečního světla. Dokonce i známé onariské pestrobarevné svítání se zde zdálo být zašpiněné nánosy krve.

Ruiny byly nepřírozně tiché a zdánlivě zbavené života. Instinktivně si uvolnil paži. Bronovy prsty se dotkly bible v kapse. Na jeho rtech to vyvolalo záblesk krátkého pobavení. Podíval se na své ruce. Jeho nehty byly uspokojivě dlouhé a svaly a maso byly tvrdé. Řekl: „Jaycee, vím s kým musím bojovat, ale co se předpokládá, že budu dělat s touto knihou?“

Neodpověděla okamžitě, ačkoliv cítil, že ho slyšela. Její mlčení ukázalo naplno drsnou skutečnost situace, ve které se nacházel. Na této misi byly syntéza a kniha jedinými zbraněmi, které měl k dispozici. S tímto vybavením a s hlasem Jaycee v hlavě se očekávalo, že pomůže zničit celou prokletou Ničitelskou federaci.

Kapitola 4

Kouř ze stále ještě hořících budov stoupal v širokých pásech podél cesty. Bron našlapoval opatrně a s obavami. Jeho neočekávané vynoření se z chuchvalců kouře mohlo vést k tomu, že bude zastřelen nějakým příliš ostražitým pozorovatelem. Nicméně se podroboval instrukcím Jaycee, která určovala jeho směr. Držel se striktně středu cesty a nepokoušel se ukrývat.

„Je tu proklaté ticho, Jaycee. Kde jsou všichni lidé?“

„*Totálně evakuování, Brone. Ničitelé nařídili absolutní vyčištění v okruhu pěti kilometrů kolem každé přistávací plochy. Otoč se kolem dokola, rozumíš? Chci si zkontrolovat tvou polohu.*“

Bron se pomalu otáčel, sledoval očima oblohu a obydlí i nějaký bod v terénu, který by mohl být považován za orientační.

„Stačí pro zorientování?“

„*Téměř ano. Jsi na hranici pětikilometrové zóny, ale stále ještě v evakuované zóně. Největší nebezpečí pro tebe je ashurská policie, která může vyhledávat drancovače. Bud' stále v otevřeném terénu, měj prázdné ruce tak, aby byly vidět.*“

„Neměl bych jít směrem k lodi?“

„*Žertuješ! Vstup do zakázané zóny a bude z tebe mrtvola. Jediná možnost, jak jí proniknout je, když si ho Ničitelé vyberou a vezmou sebou.*“

„A ty si myslíš, že si vyberou mě?“

„*Doufáme. Jsi zosobněný typ onariského technokrata. Už včera jsi měl být v ashurském semináři, ale Ničitelé udeřili dříve, než jsme tě tam mohli dostat.*“

„Jaké peklo mají Ničitelé v úmyslu podniknout s technokraty?“

„*Vezmou si sebou to, co pro ně bude mít nějakou hodnotu – mozky, otroky, kovy a nejnovější technologické prvky, které najdou. Proto sem poslali úplnou letku. Odvlečou z planety cokoliv užitečného, co budou moci naložit a pak ji zničí.*“

„Ale to nedává smysl, Jaycee.“

„*Ne, ale je to fakt.*“

„Otroky a kovy, to bych pochopil, ale ne technokraty. Určitě si umí vytrénovat vlastní.“

„Objevíli jsme, že se zajímají o ty, kteří něčím vynikají. Všichni jsou odborníci na obor známý jako počátky – vzory Chaosu. Zdá se, jako by na Onaris měli jednoho ze špičkových odborníků v tomto oboru.“

„Myslel jsem si, že to byla Terra, která měla nejlepší muže.“

„To je klasický mýtus. Ve skutečnosti je tomu naopak. Když hvězdolety startovaly z Terry během Velkého exodu, vzaly sebou nezvyklou koncentraci emigrantů s vysokým IQ. Není to vzácný jev, nalézt mezi osadníky dvě nebo tři rodiny, které stále plodí čisté geniální druhy. Onaris měl jednu rodinu génů – Halternovy. Budeš vystupovat jako Ander Haltern, přímý devátý potomek Prospera Halterna, pravděpodobně jednoho z nejlepších mužů v galaxii na počátky Chaosu.“

„Co se stalo s původním Anderem?“

„Je na Teře, spolupracuje s námi. Tajně jsme ho odvezli před šesti měsíci. Byl připraven příběh, který má napomoci tvému objevení v Ashuru právě teď. A navíc podle onariského zvyku, v oficiálních záznamech nemá nikdo domácí jména. Můžeš si tedy i nadále svobodně říkat „Bron“. Doporučuji ti to tak udělat. V nějaké krizové situaci by chvilkové zaváhání při odpovědi na nezvyklé jméno by mohlo být kritické.“

Bron se náhle zastavil. „Hlasy, Jaycee.“

„Kde?“

„Za kouřovou clonou vpředu.“

„Ano, teď je slyším. Myslím, že je to městská policie. Určitě je to rodný onarisko-ashurský akcent.“

„To vše dokážeš rozeznat?“

„Když je to nutné, můžeme použít mnohonásobné zesílení signálu z tvých uší. Musíš tudy projít, Brom. Nechl ti syntéza pomáhá při reakcích a odpovědích. Nepokoušej se je potlačovat. Když to uděláš, vyjdeš z toho s několika málo čistě typickými Bronovými odpověďmi a reakcemi. To by mohlo krásně vést k rychlému konci našeho projektu.“

Když prošel kouřem, mohl vidět něco, co kdysi bylo řada kamenných budov, nyní pouhý komplex zdí zničených ohněm a výbuchy. Cesta pokračovala nahodile mezi ruinami. Vpředu byla

napříč nasypána bariéra. Zde stáli muži v zelených uniformách ashurské civilní policie.

„Stůj nebo střelím!“ Náhlý hlas byl elektronicky zesílen.

Bron se zastavil. Nebyla zde možnost vyhnout se nebo ustoupit z obklíčení. Před nohama mu vystříkl gejzír písku, způsobený výstřely. Určil tak bezpečnou vzdálenost pro jeho pohyby. Důstojník hodil megafon do kritického prostoru.

„Přístup k megafonu a mluv.“

Bron se poslušně pohnul k zesilovači se zvednutýma rukama. Jeho oči sledovaly hlavně zbraní namířených na jeho postavu. Pozdravil policii, která byla v dostatečné vzdálenosti. Dokonce i kdyby měl úplnou výzbroj komanda, nemohl doufat, že by mohl použít plynový úder nebo šokovou kuličku k proražení bariéry, aniž by dostal kulku.

„Co děláš v evakuační zóně?“ Zesilovač zdůraznil důstojníkův hlas zlověstným kovovým drnčením.

„Pokouším se dostat ven.“ Bronův přirozený odpor k autoritám vyvolal tuto spontánní odpověď. Předešla jinou, kterou mohla nabídnout syntéza. Zesilovač vrátil jeho slova ozvěnou zpět od rozbité zdi.

„Aha.“ Odpověď zněla kriticky a nepobaveně.

„Blázne, chceš aby tě zabili?“ Jaycein hněv zazněl v jeho hlavě tak jasně, že považoval téměř za nemožné uvěřit tomu, že zesilovač je schopen uchopit její slova a mrštit je přes okolní vesmírný prostor.

„Přístup na jeho způsoby, ty kreténe!“

„Minulou noc jsi slyšel evakuační řád. Víš, že nesmíme Ničitelům klást žádný odpor?“

„Ano,“ napověděla Jaycee.

„Ano,“ zopakoval Bron.

„Pak znáš naše instrukce, že máme zabít každého, kdo se nachází v zóně. Máš nějaký důvod proč tyto instrukce nedodržuješ?“ Muži na bariéře si zamířili zbraně a připravili se ke střelbě.

Jaycein hlas byl nervózní. „Zkontrolovala jsem jeho hodnost, Brone. Je to vyšší důstojník a asi bude prozíravý... a po čertech jemný. Jinak by se nenamáhal s tebou mluvit. Nech se řídit psychosyntézou.“

„Jsem Ander Haltern, přezdívaný Bron, později adoptovaný do Semináře Svaté Relikvie.“ Bron se šokem rozpoznal, že to mluví jeho vlastní hlas. Slova a tón však byly odvozeny přímo z psychohypnotické sugesce. Podváděl a nechal jazyk volně mluvit. „Jak jinak se tam mohu bezpečně dostat než přes vaši bariéru?“

„Haltern?“ Městská policie zůstala chvíli konsternována. Zesilovač byl okamžitě ztlumen, aby tuto rychlou konverzaci zamaskoval. Jméno Haltern mělo zřejmě velkou váhu. Potom důstojník opět promluvil.

„Můžeš prokázat svou totožnost?“

„To je také nutné pro Halterna v Ashuru?“ Syntéza změnila jeho hlas do nesnášenlivé příkrosti.

„Snad máš alespoň doporučující dopis?“

„Žádný dopis!“ Na chvíli z něj vytryskla zlost a mohl si udělat skromnou poznámku o Anderově temperamentu. „Co by Haltern chtěl dosáhnout kusem papíru?“

„Pak nějaký jiný způsob...“

„Musíš přijít a přesvědčit se sám, když nevěříš mému slovu. Zde je vše, co mám.“

Bron si s divokým gestem svlékl plášť s ramen a nechal ho spadnout na zem. Pak následovalo jeho spodní prádlo a potom si úplně nahý vykračoval zpět k okraji kouře a čekal.

Dostatečně vzdálen od megafonu tiše řekl: „To je peklo, Jaycee, to je ostudné. Je to o nervy, nevědět co děláš, dokud to neuděláš.“

„Ale vidíš, jak syntéza pracuje, Brone. Odpovídá akcí až když dostane přímý impuls jako je otázka nebo situace, která si to vyžaduje.“

„Jestli to zahrnuje i okamžitý striptýz vždy, když budu dotázán na totožnost, pak je to syntéza, která určitě nemá budoucnost.“

Jaycee se dobře bavila. „Nikde není řečeno, co smíš dělat. Ander Haltern je velmi zvláštní osobnost. Ale co mě trápí je to, jak rychle jsi se uvolnil ze svého umělého charakteru. Zdá se, že syntéza není nastavena příliš pevně. Musím to říci doktorovi, až přijde do služby.“

Důstojník nesoucí pouze pistoli popošel kupředu a obrátil oděv nohou. Nakonec objevil Bibli a zvedl ji. Pak pozvedl ruku.

„Omlouvám se Brone Andere Halterne. Je ti ale snad jasné, že si nemůžeme dovolit být neopatrní. Teď nastaly kritické časy.' Jeho oči zabloudily bojácně k místu, kde stála loď Ničitelů. Jeho obličej byl strachy téměř šedivý.

Bron ho stroze přerušil. „Můžeš zprostředkovat můj převoz do semináře?“

„Samozřejmě, Brone Halterne. Okamžitě to zařídím.“

Důstojník se vrátil k bariéře a Bron se vrátil pro šaty. Slyšel zřejmé potěšení Jaycee, když se opět dostal k šatům a rozváženě se oblékl.

„Už jsem na to přišla,“ Jaycee triumfovala. „Asi je třeba tak použít tu knihu, Brone. Zbavit se šatů a mrzutosti.“

Řekl na to: „Čert tě vem, Jaycee!“ aniž by při tom pohnul svými rty a pouhým dechem, který zesilovač možná ani nezachytil. Jaycee odpověděla hlaholícím smíchem.

„Ty jsi to slyšela?“ zeptal se tiše Bron při nejbližší příležitosti.

„I kdybych to neslyšela, uhádla bych to. Ale nemusíš mluvit nahlas. Můžeme zachytit stejně dobře i tvou vnitřní řeč. Měl by ses naučit komunikovat s námi v přítomnosti jiné osoby, aniž by to tušila.“

„Takže znáš všechny proklínající odpovědi?“

„Ještě více, než si dokážeš představit, Brone. A při tom zjištění bych tě měla nechat tancovat jako loutku, protože si nepamatuješ, jak často jsou tvé odpovědi hrubé.“

Kapitola 5

Scudder, který mu byl dán k dispozici byl typický těžký dopravní prostředek s velkou prostupností a velkou hlučností. Pod ochranou tryskového řevu a mimo dosah pohledu řidiče si Bron nacvičoval vnitřní komunikaci.

„Slyšíš mě, Jaycee?“ Potřeboval na to čas, ne delší než na proběhnutí slov myslí a umožňující jeho svalům i hrdlu obvyklé činnosti, ale bez nutného úsilí vydat zvuk.

„Hlasitě a jasně, Brone.“

„Proč je ta kniha přesvědčila o tom, že jsem Haltern?“

„*Asi proto, že je to stará autorizovaná terrská verze – velmi vzácná v závislém světě. Pouze u intelektuála jako je Haltern lze očekávat, že by jí měl rozumět.*“

„Trochu podezřelý ptáček, ten Haltern.“

„*Ale skvělý. Je mistrem synkretismu – pravděpodobně dnes jeden z nejlepších žijících na světě.*“

„Kdo je to synkretista?“

„*Někdo, kdo je schopen propojovat a syntetizovat vědecké specializace. Aby získal mistrovský titul, potřebuješ nejméně deset vědeckých hodnotí ze vzájemně nezávislých vědeckých oborů a ověřenou schopnost myslet volně napříč mezi různými obory a stejně tak v jednotlivých disciplínách.*“

Scudder se rychle naklonil. Bron musel ovládat okamžitou závrať, když si náhle uvědomil neočekávanou výšku, které dosáhli. Díval se dolů na ohromnou budovu pod nimi.

„Co je to, Jaycee?“

„*Ashurský Seminář. Přesněji Seminář Svaté Relikvie Ashuru. To je to místo, kde budou Ničitelé očekávat, že tě naleznou.*“

Scudder zamířil dolů do čistého ranního vzduchu a přistál před velkým vchodem. Bron Ander Haltern se postavil a podrobil se instinktu syntézy. Ten mu dokonce zakazoval vzít na vědomí přítomnost řidiče. Stoupal po velkých schodech semináře a během chůze cítil, že plást syntetické osobnosti se kolem něho uzavírá a uvěznuje ho v pasti temných pavučin někoho jiného – jiných zvyků a reakcí. Opět se v něm ozvalo něco, co se snažilo žalostně dostat na svobodu.

Nikdo na něho nečekal. Vestibul vedl do chodby a pak do dalších dveří. Za nimi našel obrovská, cize zbarvená a vzorovaná okna. Náhle se zastavil okouzlen prostorem a jednotností budovy. Velké sloupy, které držely nádherný strop byly ozdobeny vyřezávanými figurami a sochami podtrhujícími výjevy, které mu nedávaly smysl. Zdi – rovněž bohatě vyzdobené – byly obdařeny podobným symbolismem.

Syntéza vedla jeho nohy napříč přízemím a dolů do postranní lodi chrámu mezi kamenné bloky postavené jakoby pro sezení. Naproti vzadu, mezi řadou bílých přístěnků ve zdi, stál holý stupínek. Za stupínkem byl štít nádherně ozdobený slunečním diskem, symbolem Ashuru. Ve středu štítu byl přibit krucifix nesoucí svatou relikvii – repliku malého hnědého čtyrnožce. Kolem štítu hypnotizující stereobarevné destičky hláskující jednoduché slovo

GLADLY

„To je nějaký druh kostela, Jaycee?“

„Ano, ale ne takový, který znáš z Terry. *Není to ten samý druh náboženství – ačkoliv tvrdí, že jejich Bůh je tentýž.*“

Bron se otočil a studoval detailněji postavy na sloupech nejbližší k němu. Slyšel Jaycein zrychlený dech, když se detaily stávaly zřetelnější.

„Bež blíž, Brone. *To je zajímavé.*“

„Co je to? Monument De Sadeovi?“

„Ne, je to výraz víry. *Umrťování těla, mravní povznesení duše. V Seminárii kultivace mysli a ducha je nade vše. Na tělo se pohlíží pouze jako na prázdnou nádobu vykoupení pro slabosti předchozích dvou.*“

„Jaycee, to je ale chorobné.“

„Je to jejich způsob života. *Sloupy mají zdůraznit klasických dvě stě padesát šest druhů pokání pro slabost.*“

„Po některých těchto pokáních už by nemělo zůstat nic, co by bylo slabostí.“

„Nemluv nahlas, Brone. *Někdo přichází.*“

Bron přejel rychle zrakem halu. Ještě nebyl nikdo v dohledu. Jeho pohled pak spočinul na svaté relikvii, jejíž jasný a pokroucený strnulý pohled náhle znázorňoval vzor pokřivené filozofie zobrazené postavami. Tento vjem cosi přepnul v hypnosyntéze. Proti svému vědomí si klekl na kolena a sepnul před sebou ruce k modlitbě a snažné prosbě.

„Ander Haltern?“ Kroky se za ním zastavily.

„Ano.“ Bron vstal a obrátil obličej k tazateli.

„Jaké je tvé domácí jméno?“

„Bron.“

Preceptor byl hubený, šedivý, asketický a nepřívětivý. „Očekávali jsme tě včera, Brone Andere Halterne. Jak to zdůvodníš?“

„Ashur bylo zničeno náletem a já téměř s ním.“

„Dal jsi přednost maličkostem před svými povinnostmi?“

„Maličkosti! Bud' zatracen...!“ Bron nedokončil větu.

„Uklidni se Brone!“

„Brone Halterne, protože jsi dosáhl mistrovství, máš právo vybrat si sám pokání za svou nepřítomnost. Co navrhuješ?“

„Co mám odpovědět, Jaycee? Syntéza mi nic neříká.“ Podvědomě mohl tvořit rychleji slova, než mluvit.

„*Něco mu povídej. To nebylo naprogramováno. Kontaktuji Andera.*“

„Ashur je zpola zničen,“ řekl Bron nahlas. „Ničitelé ho ovládají. Vně těchto zdí nemá nikdo právo pohybu či dokonce života. Stále ještě vyžaduješ pokání od jednoho zadrženého v takové situaci?“

„Brone Andere Halterne.“ Preceptorova tvář byla vážná a jeho oči dostaly nádech hluboké iracionality. Zklamal jsi mě. To není reakce, kterou bych očekával od Halterna. Navrhni své pokání, jinak ti budu muset vnutit mé vlastní.“

„*Košili, Brone.*“

„Košili,“ řekl Bron.

Preceptorovy oči se prudce rozšířily a klesla mu brada. Odpusť mí, nechtěl jsem znevážit Halternovy. Není to nutné...

Syntéza uvedla Brona do zlosti. Pochybuješ o mém rozhodnutí, preceptore?“

„Samozřejmě, že ne.“ Preceptorovy oči zrcadlily trápení a rozpaky. „Chci jenom říci, že provinění není tak vážné, aby bylo takovéto pokání nutné. Musím se tě znovu zeptat – jsi připraven použít košili?“

„S radostí.“ Slova se spontánně tvořila syntézou.

Preceptor rezignovaně pokrčil rameny. „Tak dobře. Dovedu tě do tvé cely. Košili ti tam přinesou.“

Bron následoval preceptora ven z haly malými dveřmi a potom řadou chodeb. Všechny byly podobně ošklivé a depresivní s přísností čáry, jež nepřináší úlevu lidským

potřebám. Občasné dveře byly podobně temné, čtvercové a masivní s malými zavřenými okénky nahoře.

„Jaycee, to je spíše vězení, než seminář.“

„*Na Onarisu je mezi nimi malý rozdíl. Výuka je nerozdílně spojená s náboženstvím a náboženství se strohostí, disciplínou a pokáním. V tom systému je dobrá jediná věc – produkuje výjimečně dobré učence. Pokřivené, ale brilantní.*“

„To si dovedu představit. A jaké peklo bude ta košile?“

„*Nevím, to je Anderův nápad. Myslí si, že je to přiměřené tvému přestupku. Sám je na to zvědavý.*“

Preceptor došel ke dveřím a zastavil se. Jeho prsty otevřely bez problémů zámek a těžké dřevěné dveře se rozevřely. Bron byl sice zvyklý na skromné životní podmínky, ale to co uviděl ho zděsilo. Cela, do níž byl zván, byla pouhá kamenná díra. Jediný náznak obytného zařízení byla rakvi podobná deska z kusu bílého kamene, jež měla pravděpodobně sloužit jako stůl, židle i postel. Jinak zde nebylo vůbec nic.

Ze stropu dolů nepřívětivě svítil jediný pruh světla. Otvor, kterým světlo pronikalo, byl obkroužen nabarveným nápisem:

GLADLY

Preceptor si prohlížel jeho tvář, ale Bron dokázal zůstat klidný.

„Za několik minut, Brone Halterne, ti pošlu košili, kterou sis vyžádal. Okamžitě si ji oblékni, abys nepřišel pozdě na svou první vyučovací povinnost.“

„Takže pokání nepočká až do večerních bohoslužeb?“

„Ne, takto získáš větší respekt. Tvé rozhrěšení bude dokonalejší, a přineseš tak svědectví shromáždění.“

Pod vlivem syntézy Bron sklonil hlavu a čekal, až preceptor odejde.

„Ten člověk je nejen sadista, Jaycee, ale také blázen. Vůbec ho nezajímá, co jsem mu řekl o zničení Ashuru. Jeho svět začíná a končí v malém, uzavřeném kruhu rituálů semináře. Jak dlouho zde musím zůstat?“

„*Předpokládám, že ne dlouho. Ničitelé vždy vědí, kde mají hledat lidi, které potřebují. Musí ještě odvést trochu ďábelské práce, než udeří.*“

„A jsem já ten pravý, kterého hledají?“

„Myslím si, že ano. I když si berou hlavně otroky. Jsou zřejmě využiti pro kolonizaci. Lidské maso je v nerozvinutém světě mnohem levnější a přizpůsobivější než stroje.“

„Zajímavé. Otrokářské lodě nebyly neznámé dokonce v dobách terrské vesmírné kolonizace.“

Bron přerušil hovor, když se ozvalo zaklepání na dveře oznamující příchod studenta přinášejícího košili. Student nechal sklouznout šat z tenkého obalu a zanechal jej na desce. Jak procházel a sklonil se, jeho oči vrhly na Brona pohled obsahující jak obdiv, tak sympatii.

Kapitola 6

Bron obezřetně zkoumal košili. Zvonila v jeho prstech, jak bylo každé vlákno jakoby vlněné tkaniny poseto mikroskopickými háčky. Rychle se svlékl a oblékl si svůj nový oděv. Na chvíli laskající měkkost materiálu byla téměř přepychová. Jeho elasticita hladce obepínala tvar jeho těla. O chvíli později se skutečně poprvé ve svém životě modlil.

V panické smrtelné hrůze se pokusil strhnout košili z těla, ale nespočetné háčky pevných a bílých vláken byly pevně zatřaty do jeho masa. Neexistovala bezpečná možnost jak ji strhnout s těla, aniž by se sebe zároveň neserval kůží. Rozhořívající se svědění a panika ho dostávaly až na pokraj hysterie, než dokázal opět chladně uvažovat.

Jaycee se smála. *„Je to zdánlivý moderní ekvivalent poutnické vlasové košile. Tvá mysl i tvá nálada byly již dávno předurčeny pro něco drastického a tomu jsi, Brone, nyní podroben.“*

„Běž k čertu, čubko Jaycee! Jednoho dne toho budeš litovat.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Opět tu byl student.

„Mistře Halterne, promiňte, jestliže jsem vás vyrušil v bohoslužbě. Preceptor mě požádal, abych vás odvedl do synkretického oddělení.“

„Nerušíš mě,“ řekl Bron. „Právě jsem ji skončil.“

Přede dveřmi položil mladík ruce na jeho čelo.

„Můžete se o mě mistře opřít, jestli si to budete přát.“ Jeho oči, které zabloudily na košili, byly potupné.

Když Bron kráčel, slyšel, jak si Jaycee katalogizuje cestu. Jeho vlastní vědomí bylo téměř úplně pohlceno neustálou bolestivou přítomností košile pro pokání. Nebyl v kondici, kdy by si mohl všimnout detailů. Ve dveřích synkretického oddělení student pozdravil sepnutými rukama u čela jako při modlitbě a pak odešel. Bron se dotkl zámku. Po několika vteřinách pokusů se zámek otevřel. Vstoupil do laboratoře, aby učinil svou první lekci v synkretismu.

Učinilo to na něho hluboký dojem. Řada vyučovacích a výpočetních zařízení musela stát celé jmění. Jeho posluchačů byla asi stovka. Každý pracoval v samostatné buňce a měl přímé spojení s počítačem. Zároveň mohl v reálném čase sledovat vlastní odpovědi. Mistrovským kusem důmyslnosti byl výkonný analytický displejový panel. Umožňoval mu během vteřin opravovat chybu studenta, ať šlo o jednotlivý bod nebo jedno slovo.

Znalosti uložené v charakterové syntéze, vytvářely veškeré informace, které potřeboval. Protože nerozuměl své činnosti, ustoupil tlaku syntézy, což jeho rukám umožnilo nastavit jednotlivé kanály a řízení. Při sledování pohybu svých prstů, začal rozumět přístrojům před sebou. Lekce mu bez váhání přecházela do mysli – zpočátku sice pouze mluvil, ale posléze ji i chápal.

Takové soustředění mu pomáhalo odvrátit pozornost od košile. Dráždivá bolest pronikala kůží a vyvolávala pouze dva stavy jeho mysli: extrémní soustředění a stav zoufalství. Navíc jeho tělo prudce reagovalo na podráždění alergickou reakcí. Ta se rozšířila na jeho tvář i ruce a kolem očí mu vytvářela nezdravé otoky.

„Jaycee, ta košile mě zabije. Zeptej se Andera, jak si mohu tu prokletou věc svléknout.“

„Už jsem to učinila. Není jiná cesta, jak se jí rychle zbavit, než krátký a rozsáhlý chirurgický zákrok. Vlákná jsou citlivá na histamin. Jak roste alergická reakce tvého těla a zvýší hladinu

histaminu na dostatečnou úroveň, vlákna se uvolní a pustí tvého těla sama.“

„A proboha, jak dlouho to může trvat?“

„To závisí na citlivosti člověka. Může to trvat až třicet šest hodin.“

„Aha,“ řekl Bron vztekle. „Zeptala jsi se přítele Andera kolik procent postižených zemře na šok?“

„Ano, asi deset procent. Kdybychom to věděli dříve, Brone, nikdy bychom nedovolili, aby sis ji oblékl.“

„Na které straně je Ander?“

„Doufáme, že na naší. Řekl, že výběr košile měl upevnit jejich důvěru v to, že jsi skutečně Haltern. Zjistili jsme, že většina Halternových potomků jsou blázni.“

Vyučování trvalo pět hodin. Pak se Bron vrátil do své cely. Ačkoliv byl na pokraji zhroutení během výuky, přesto mu práce alespoň částečně dovolila zapomenout na košili. Volný čas takové rozptýlení mysli nedovolil. Alergická reakce jeho těla dosáhla alarmujících rozměrů. Svaly na jeho rukou a nohou začaly bolestivě reagovat a tuhnout, což vypovídalo o množství toxinu v jeho krevním oběhu. Občas pocítil první záchvěvy deliria ve svém mozku.

Bron hledal změnu ve svém utrpení a tak si lehl na záda na kamennou desku. Nechal jasné neblíkáající světlo svítit do svých záměrně nemrkajících očí. Mohl měnit své vize tím, že hleděl na nápis *GLADLY* nebo přímo do zdroje světla, anebo upřít oči do nekonečna. Jak se blížil autohypnotickému stavu, prožíval pomalé změny světla a temnoty až nakonec upadl do spánku.

„... ve špinavých buňkách lidského vyšetřování, chňapající přízrak...“

„Skonči to, Jaycee! Co se děje?“

„Klepání na dveře, Brone. Venku jsou dva muži.“

„K čertu! Už to déle nevydržím, Jaycee, pokud se nezbavím té věci na sobě.“

„Doktor si vzal Andera stranou a pokoušeli se zjistit, z čeho je košile vyrobená. Není to snadné, protože původní onariská biologie je pochopitelně odlišná.“

Bron spustil s bolestí své nohy na podlahu a pokusil se vstát. Ztuhlost a bolest v jeho kloubech napoprvé zlomily jeho úsilí,

ale postupně přesvědčil údy, aby získaly potřebnou sílu. Postavil se jako nemocný člověk.

Dva muži byli oblečeni odlišně od studentů. Jejich světle žluté tuniky byly zřejmě určeny pro snadnou chůzi.

„Mistře Halterne, je čas, abys zaujal místo svědka na večerním shromáždění.“

Syntéza zapříčinila prudký nesouhlas v Bronově mysli.

„Odkdy je zvykem eskortovat kajícího na místo?“ Tato věta byla čistou Halternovou nesnášenlivostí.

„Preceptor na tom trvá. Je to pojištění duchovní kázně.“

„Kázeň musí vycházet zevnitř a ne z příkazu. Preceptor zachází příliš daleko. Budu se řídit podle sebe.“

Strážci se zdáli chvíli nejistí. Bron toho využil a dodal si odvahy, aby kráčel vpřed. Zlost v něm zuřila obrovskou mravní silou pokořeného člověka. Kráčel doprovázen hlídači.

Vstoupil do kostela před ústřední chrámovou loď a mířil k svaté relikvii za pódiem. Určité donucení, větší než jeho vlastní vůle, ho přimělo pokleknout a dívat se vzhůru na pokřivené lidské stvoření. Komiky se dotýkal svého čela. Po několika minutách se pokusil vstát, ale jeho ztuhlé nohy ho zradily a zkriven bolestí se zhroutil na zem. V tom okamžiku u něho byli jeho strážci. Pomohli mu dostat se k jednomu výklenku, který byl po straně pódia. Pomocí kruhů byly jeho paže drženy v takové poloze, že i když omdléval, jeho tělo stále zůstávalo vztyčeno. Zde byl upoután a hleděl do vnitřku kostela.

Během hodiny, než shromáždění začalo, upadl několikrát do polospánku deliria, který neměl nic společného s lidským spánkem. Když se probudil, shromáždění učitelů a studentů začalo. Účastníci se rozesadili na kamenných blocích. Preceptor přišel poslední, oblečený ve slavnostním obleku jako vznešený kněz. Přešel kolem Brona a jen letmým pohledem přelétl jeho utrpení. Bohoslužba byla dlouhá a nudná, plná odpovědí a složitých žalmů. Kázání byla dogmatická nad rámec chápání.

Bron se snažil bojovat s proudy temnoty, které přerušovaly jeho myšlení. Pokoušel se z výrazů shromážděných odhadnout skutečné mínění o svém utrápeném stavu. Zdálo se, že převládá zájem a účast. Pouze u několika málo účastníků podobných

preceptorovi převládal výraz sadismu. Pro zbytek přítomných to byla normální záležitost.

Hlas Jaycee se ozval s náhlou naléhavostí. „*Brone, už došlo k tomu, na co jsme čekali. Slyšíme zvuk přibližujících se těžkých lodí. Můžeme každým okamžikem očekávat Ničitele.*“

Jako potvrzení jejích slov se ozvala v chodbách silná exploze a rezonovala v prostoru haly. Preceptor se jen lehce zajíkl při své modlitbě a pák pokračoval. Druhá exploze, tentokrát kratší, rozbila na kousky vnitřní dveře.

Okamžitě nastala panika. Ztišila se poté, co skupina ozbrojených vojáků vtrhla dovnitř otvorem dveří naplněných kouřem. Profesionálně se rozestavili napříč zadní části kostela a čekali na pohyb ve shromáždění, který by jim zavalil příčinu ke střelbě. Preceptorova slova pomalu zmlkla, když byl postaven tváří v tvář Tealitě, kterou nyní nemohl popřít.

„Kdo jste, co chcete? Nevíte, že toto je zasvěcené území?“ Jeho hlas zněl dlouhou halou a zesiloval se násobnou ozvěnou ve vysokém klenutém stropu. Bylo pro něho nemyslitelné, že jeho svět by mohl být znesvěcen.

Velící voják řekl: „Musíme zde něco vyřídit pro Ničitele. Kde je ten, kterému říkají Ander Haltern?“

„Je zde a činí pokání. Zakázal jsem mu mluvit.“

„Bud' zticha, starý hlupáku! Já zde rozkazuji!“ Aby dodal svým slovům na důrazu, několik výstřelů roztříštilo tři barevná okna.

„Ať Haltern vystoupí nebo příště střílíme do mužů a ne do skla.“

„Varuji tě!“ Preceptor stále ještě nechápal, že jeho pozice je ztracená. „Vaše chování je rouháním. Žádám vás, odejděte!“

Jediná střela proletěla hlavou preceptora a srazila ho dolů z pódia. Jeho zmizení ze scény bylo tak náhlé, že to bylo téměř neskutečné.

„To je Haltern.“ Někdo vzadu ze shromáždění pod hrozbou pušky ukázal na hledanou kořist. Zbytek útočníků střežil shromáždění. Žádný odpor nebyl možný. Převaha Ničitelů by jako vždy způsobila masakr.

„Jsi Haltern synkretista?“ Velitel Ničitelů se zastavil před Bronem v přístěnku a mračil se na pouta a lymfou prosáklou košili.

„Ano, to jsem.“

„Oč se pokoušeli? Zabít tě?“

Byla to rétorická otázka, ale vyvolala osvěžující závan rozumu. Ničitel uvolnil kruhy, které obepínaly Bronova zápěstí a udržovaly ho ve vzpřímené poloze. Bron udělal v šoku krok, než se pod ním zhroutila kolena a padl po hlavě na pódium. V deliriu a v mlhavém vědomí se snažil zvednout a postavit se. Ale ani jeho paže nyní nebyly schopny pohybu. Zjistil, že je bezmocný a že hledí vzhůru na pokřivený škleb strnulé svaté relikvie.

„Jaycee... co to k čertu je... jak se ta věc jmenuje?“

„*Na Teře je to dětská hračka. Replika něčeho, čemu se říká medvěd.*“

„To má vždy takové oči?“

„*Ne, dítě si s ním musí hrát tak dlouho, dokud se jeho knoflíkové oči neuvolní. Říká se, ie kdysi patřila Prosperu Halternovi, zakladateli jak onariské kolonie, tak i semináře.*“

„Oh, bože! To je jedinečný vtip!“

„*Brone, jsi v deliriu. Klidně lež. Pošlu pro doktora.*“

„Čert tě vem, Jaycee... nevidíš to? Rád nesu svůj kříž..., k čertu... Šilhavý medvěd...“

„*Brone, přestaň mluvit. Křičíš nahlas. Jsi ...*“

Ale Bron se téměř smál, jak se kolem něj uzavírala tma.

Kapitola 7

„*Brone, to jsem já, doktor Veeder. Pozorně mě poslouvej. Jsi na palubě lodi Ničitelů. Vzali tě s sebou, zatímco jsi byl stále v bezvědomí. Domnívám se, že ti srazili horečku a jejich lékař tě dobře vyšetřil. Problém je ale v tom, že určil špatný postup léčby. Rozhodl se, že ti dá injekci s antihistaminovým účinkem. Právě ji připravuje. Tu injekci nesmíš dostat, ať se stane cokoliv.*“

„Zjistil jsi něco užitečného od Andera?“

„Ano. Košile je utkána z hyf domorodé houby, známé svými parazitickými účinky na lidskou tkáň. Jediná obrana lidského těla je právě histamin. Jestliže ten zatracený hlupák sníží hladinu histaminu ve tvém těle dříve, než se vlákna hyf uvolní, mohou pak spáry proniknout do tvých mizních uzlin pod kůži. Vlákna vyrostou do velikosti terrské třešně a dvě stě tisíc takových vláken by mohlo roztrhat tvé tělo na kusy.“

„Co mi radíš?“

„Pokus se nalézt způsob, jak zabránit tomu, aby s tebou něco dělali dřív, než se košile sama uvolní. Je to tvá jediná šance. Je košile pořád ještě pevná?“

Bron s úsilím zvedl jednu paži a ohmatl košili. Kolem okrajů se začíná uvolňovat, doktore.“

„To je dobré znamení. Když se začíná uvolňovat, měla by pak jít rychle stáhnout. Za patnáct minut by ses jí měl zbavit. Dokážeš zadržet doktora tak dlouho?“

„Pokusím se o to.“

Bron rychle přeletí místnost. Byly zde pouze jedny dveře vybavené standardním zámkem. Ten reagoval výhradně na dotek prstů povolane osoby. Těžkopádně slezl ze zavěšené postele. Zjistil, že jeho údy nejsou schopny přizpůsobit se pohybu a zhroutil se na zem. Dovlekl se k železné podpěře a hledal nástroj, kterým by mohl zničit zámek. Jediný nástroj, který objevil, byl chirurgický laser. Nejistě ho přiložil na dveře.

Konstrukce zámku mu byla neznámá a nemohl přijít na to, kde se nachází senzorové čidlo. Existovala však reálná šance, že interference spíš zámek otevře, než zavře. Při troše štěstí se mohlo podařit porušit zámek tak, že by to vypadalo jako přirozená vada a ne jako výsledek jeho úmyslného poškození. Opatrně namířil laserový paprsek do vstupního otvoru zámku. Výsledkem však bylo, že došlo ke zkratu, který ožehnul dveře kolem zámku. Naštěstí poškození zámku vypadalo tak amatérsky, že Bron nemohl být podezříván z toho, že je cizím agentem.

Doktor, který vše sledoval Bronovými očima byl skeptický. „Jak dlouho je to může zdržet?“

„Závisí to na tom, jak moc budou usilovat o to, aby se dostali dovnitř. Vyjmutí zámku zabere tak dvacet minut, ale dveře mohou být vyraženy během několika vteřin, pokud to bude nutné.“

Bron se s bolestí dopotácel zpět k závěsné posteli a začal prsty odchlípnout košile od paže. Brzy zjistil, že košile ztratila svoji pevnost a trhá se na kousky jako chomáčky vlny. Kůže pod košilí byla zarudlá, oteklá a zvlhlá lymfou. Nebyla však zničená. Jak na tom pracoval, vlákna se začala snadně uvolňovat a téměř polovina oděvu byla odstraněna, když uslyše za dveřmi hluk.

První zvuky patřily někomu, kdo byl zmaten, že nemůže otevřít zámek. Poté se ozval kovový zvuk, jak se někdo pokoušel dveře násilím otevřít. Pak bylo chvíli ticho, během něhož se Bron pokoušel vyšplhat na závěsnou postel, ze které sestoupil. S obtížemi se mu to ale podařilo dříve, než by zámek odstraněn výkonným laserovým paprskem.

Když doktor vstoupil, Bron se opíral o jednu ruku a druhou odstraňoval poslední zbytky košile na prsou. Zároveň se mu zdálo, že se vlákna, držící na jeho zádech, odrhla o prostěradlo na kterém ležel. Doktor si konsternované prohlížel zámek a zároveň zrakem těkal na Brona a zbytky košile. Poněvadž zde nebyla zřejmá souvislost mezi těmito dvěma věcmi, zanechal zámek technikovi a sám přešel místnost.

„Zbavil ses jí, co? Jak se ti to podařilo?“

„Je citlivá na histamin.“ Otok v Bronově hrdle zcela zpřítomnil jeho hlas v bručivý a pisklavý tón. Ležel na zádech, zcela vyčerpán.

„Proč jsi to udělal, co? Proč jsi tu d'ábelskou věc oblékal?“

Bron očekával odpověď od syntézy, ale žádná se nedočkal. Zamračil se a řekl: „Košile byla akceptovaným pokáním v očích chrámu.“

„Zpropadený chrám. Čert vem všechny masochisty. Na Onarisu nejsou psychiatři?“

„Jsou. Já sám mám doktorát z psychiatrie,“ řekl Bron Ander Haltern unaveně.

„Ale proč si myslíš, že bolesti ducha jsou léčitelné technikou jež je určena pro léčbu pouhé špatné funkce rozumu?“

Lékař se nenechal zatáhnout do něčeho, co považoval za idiotský argument. „Otoč se, ať se ti mohu podívat na záda.“

Bron se otočil. Lékař vyčistil jeho záda lihem a odstranil zbytky vláken košile a některá podrobil hlubšímu zkoumání. Našel mu na krku visící křížek, zvědavě na něj pohlédl a pak ho pustil z ruky.

„Jdu ti dát injekci. Při troše štěstí by se tvá kůže měla vyčistit během několika hodin. Vedlejší účinek léku by tě mohl trochu otupit.“

„Mám to připustit nebo odmítnout, doktore?“ zeptal se Bron vnitřním hlasem.

„Nyní, když se vlákna uvolnila, můžeš injekci riskovat. Ale jestliže jsi oteklý, pak musíš ječet jako ďábel, dokud se nevzdají úmyslu ti ji dát.“

Lékař se otočil pro svůj podnos. Když to učinil, Bron mohl vidět směrem ke dveřím. Ve dveřích stál tichý svědek jejich jednání. Byl to vysoký šedivý muž výjimečného fyzického zjevu i chování. Byl oblečen v čisté uniformě vyššího důstojníka Ničitelů. Jeho přesné postavení nebylo zřejmé. Soustředil svou pozornost na Brona s takovou koncentrací a zevrubností, že Bron cítil, že hypnosyntéza byla příliš slabá kamufláž pro zatajení jeho skutečné totožnosti a účelu.

„Kdo je to?“ zeptal se nahlas Bron, když se lékař vrátil.

„Plukovník Daiquist.“ odpověděli lékař a doktor Veeder téměř současně. Ale hlas doktora Veedera měl v sobě podtón úcty. „To je ale štěstí, Brone. Martin Daiquist je opravdový pomocník Cana.“

Bron vzdálil paže od podkožní pistole. „Přeji si vidět někoho z vedení. Byl jsem sem odvečen bez svého souhlasu a nechci zde zůstat. Chci se vrátit zpět do semináře.“

Lékař se díval útrpně směrem dolů. „Zítra ti někdo vysvětlí, proč je to nemožné.“

Jeho prsty svíraly Bronovu paži jako ocelový svěrák. „Zatím se ale musíš vzpamatovat.“

Za lékařovým ramenem mohl Bron vidět plukovníka Daiquista, jak zkoumá dveře kolem zámku. Pak uviděl, že se náhle narovnal, rozhlížel se a hledal něco kolem sebe. Podkožní pistole byla přitlačena zezadu na Bronovu paži a její ústí vtláčilo

molekulární lék pod kůži bez píchnutí. Téměř okamžitě Bron ucítil silný pocit spánku, který ho začínal euforicky pohlcovat. Ani nezakusil obavu, když Daiquist zvedl chirurgický laser a přiložil ho ke dveřím.

Kapitola 8

*„Snad na oltáři nějaké Satanské hmoty, ječící oběi p
Upoutaná ke skále, kroutící se při mučení. Klesající dýka trhá
šlachy a vazivo, ale zanechává oběi při vědomí...“*

„Kdo je to?“

„... PROČ POKRAČUJEŠ V MODLENÍ?

NEVÍŠ ŽE BŮH JE MRTEV?“

„Řekni mi kdo jsi nebo tě budu ignorovat.“

*„To nedělej, Brone. Mám pro tebe dost těžký úkol. Já jsem
Ananias.“*

„Běž pryč. Neznám tě.“

*„Vůbec si mě nepamatuješ? Dokonce si ani nevybavuješ, že
Ananias je lhář?“*

*„Ananias je pouze jméno. Nemohu si pamatovat věc. Zdá se,
že jsi šprýmař.“*

*„To jsem dost často, Brone. Ale právě teď mám k žertování
dost daleko. Jaké léky ti dal lékař?“*

„Asi to bylo antihistaminikum a antialergen.“

„Ale neviděl jsi názvy na lahvičkách?“

„Ne. Použil podkožní pistoli. Chci jít spát.“

*„Ne tak rychle. Podle toho jak špatně reaguješ na
sémantické zavolání bych řekl, že lékař přidal hypnotický
alkaloid, pravděpodobně sérum pravdy.“*

„Běž do háje. Nech mě spát.“

*„Ano, brzy. Ale zatím co budeš spát, může se někdo pokusit
klást ti otázky. Daiquist s tebou z nějakého důvodu není příliš
spokojen. Můžeme se spolehnout na to, že syntéza vydrží
intenzivní psychologickou zkoušku. Bude-li situace kritická,
máme v úmyslu použít naše korekční obvody a dostat tě do stavu*

duševní nepřítomnosti. Mohou tě z ní sice rychle dostat, ale mělo by to zkomplikovat situaci.“

Konverzační úsilí vtáhlo Brona do stavu lehkého spánku, který mu však neposkytoval možnost odpočinku. Pokoušel se otevřít oči, ale nepodařilo se mu to. Nebyl schopen je otevřít. Stejně však byla místnost úplně tmavá a nebylo zde nic k vidění. Toto postavení mezi spánkem a probuzením bylo kladným potvrzením zavedení hypnotické látky do jeho oběhového systému.

Měl podobné pocity, jako by se pohupoval na člunu v pomalé vodě, v dlouhém tmavém tunelu. Téměř úplná nepřítomnost hmatového vnímání násobená volným tokem jeho myšlenek a zvýšená představivost vytvářely pocity a představy nezbytně nutné pro základ iluze. Dokonce ozvěna hučení přílivu narušená jeho průjezdem se šířila proti stěnám tunelu...

„Šok! I když byl pod drogami, jeho nervový systém reagoval bezchybně.

„Proboha, Ananiasi!“

„Co se děje, Brone?“

„Co je to za zvuk? Zní to jako krocaní hudební nebo jako bublání vody tekoucí přes kameny.“

„Nic neslyším kromě hluku lodi. Jsi si jistý, že se ti to jen nezdá?“

„K čertu, ne! To musí přicházet po bioelektronické lince!

„To není možné. Kromě mého hlasu nic nevysíláme. Počítač sleduje výstup signálu z vysílače v Antares a neukazuje žádné změny kromě běžného mezihvězdného šumu.“

„Dobře, ale já přijímám ještě něco jiného a je to strašné... něco jako zvuk čvachtání hus ve vodě. Je možné, že se něco vměšuje do vašeho vysílání? Něco, co nemůžete detekovat?“

„Pouze když to přichází ze zdroje, který má nižší úroveň signálu, než je prahová hranice vysílače v Antares. Ale není zde nic, odkud by něco takového mohlo přicházet. Směřem k tobě není nic, než prázdnota. Jsi na samém pokraji vesmíru.“

„Mohou zvýšit citlivost přijímačů v Antares?“

„Ne. Vyžadovalo by to přebudování půlky planety. Pořád to slyšíš?“

„Ano, je to stále zde, ale není to tak jasné. Zdá se, že vnější hluk lodi zesílil.“

„*Správně. Zdá se, že se připravují k odletu. Pochybuji, že by tě někdo navštívil, dokud nebude loď ve vesmíru. Jestliže chceš spát, tak teď je na to vhodná doba.*“

„Ananiasí!“

„Prosím?“

„Už jsme se spolu setkali?“

„*Známe se velmi dobře. Jednoho dne si vzpomeneš.*“

„A Jaycee ... ji také znám?“

„*Na otázky o Jaycee nemohu odpovídat. To je tajné.*“

„Jsem opravdu zvědavý a velmi rád bych věděl, co jsem mohl mít společného s takovou mstivou mrchou.“

Bron se pokusil o relaxaci a upadl do lehké dřímoty, ale každou chvíli byla jeho mysl vyplavena do téže temnoty, do tunelového přílivu a zastavila se opět ve strachu o život. Zvuk startující lodi postupně přehlušil zvuk čvachtajících se hus přicházejících odnikud a snížil ho pod hranici slyšitelnosti.

Stupňující se hluk ohnivých paprsků začal vibrovat s celou lodí. Jejich bubnování znělo jako nějaký odporný elektronický sbor.

Potom ucítil, že se loď zvedla. Nejdříve pár metrů, zatímco trysky byly nastaveny tak, že zvedaly loď nenápadně a bez škubání obrovským tělesem. Ohlušující hřmění planetárního pohonu dunělo ve vyšší tónině než trysky. Planetární pohon využíval čtvrtinu gravitace pro boční pohyb a zesiloval účinek trysek. Některé volně ležící přístroje někde v místnosti řinčely. Přesto uvnitř lodi byly všechny tyto pohyby klamně hladké a jemné. Bron viděl bílý horký kouř ničící kilometr široký pruh poděšeného Ashuru a sto kilometrů široký kanál rozdrčených budov a beznadějně stlačené země, které za sebou nechaly trysky, když loď opouštěla planetární podporu a stoupala svrchní atmosférou pomocí reaktivní síly.

Poté, co se podařilo úspěšně odstartovat, se houpání a hukot motoru změnily. Utichaly až byly posléze nahrazeny jinými zvuky. Brzy ustal i hluk působený třením atmosféry o trup lodi. Nastalo ticho. Loď se chvěla vibračním hřměním hlavního gravitačního pohonu, dokud se nedostala z vlivu planetárního

systému, do kterého patří Onaris. Nemotorné fyzikální pohybové systémy byly opuštěny a příležitost dostaly jemné vesmírné mechanismy. Ty loď unášely na místo určení bez ohledu na hmotu nebo pohybovou energii.

Bronovy uši si pomalu zvykaly na hluk motoru až téměř upadl do úplného spánku. Náhle si uvědomil, že se v místnosti rozsvítilo světlo a u něho stojí dva muži.

„Ander Haltern.“ Bylo to bezadresné konstatování.

„Ah, tak to je náš mistr synkretismu. Vypadá příliš mladě. Víš, Martine, říká se, že je jedním z nejschopnějších žijících mužů.“

„Přišel sem oblečený v košili vyrobené z parazitických hub. Je-li tohle brilantnost, pak raději preferuji průměrnost.“ Druhý hlas měl v sobě tón hořkosti. Jeho ruka sáhla dolů, zvedla křížek na řetízku a opět ho pustila.

„Každému podle jeho chuti. Lituji, Martine, zapomněl jsem, že nenávidíš starý svět a jeho zmatky. Každý člověk má ale možnost vlastního výběru. Každý nemá koníčka jako ty, nebo není v pozici, kdy si může dopřát to, co by chtěl.“

„Nikdy dříve jsi proti tomu nic nenamítal.“ Věta zněla jasně jako obrana.

„Nic nenamítám, můj drahý Martine. Pouze jsem učinil poznámku, že jeho přání snášet bolest a tvé přání trestat, to jsou pouze dva aspekty téhož druhu pokřivení charakteru.“

Nastalo dlouhé, nepříjemné ticho a pak zazněla otázka: „Chceš se ho na něco zeptat?“

„Nechci dnes večer slyšet vypravování o venkovském světovém rodokmenu a jeho aspiracích, Martine. Víme, že je to Haltern, protože jinak by nebyl tam, kde byl. Zdali je hlavním katalyzátorem nebudeme vědět do té doby, dokud se nesetkáme.“

„Slyšíš mě, Brone?“

„Ano,“ řekl Bron vnitřním hlasem.

„Můžeš otevřít oči a podívat se na mě? Použijeme kameru, takže stačí krátké mrknutí.“

Bron otočil hlavu jakoby při vyrušení ze spánku, krátce otevřel oči a zaměřil je na tváře dvou mužů stojících vedle něho.

„Perfektní, Brone. Už máme, co jsme potřebovali. Jeden z nich je Martin Daiquist, kterého jsi už viděl. Ten druhý, ...pane jo! ...dobře sis vybral společnost!“

„Zkrat' to, Ananiasí. Dnes večer mi to dobře nemyslí.“

„Snad to není tak zlé. Díval jsi se do tváře Canovi.“

Kapitola 9

Probudil se zvukem hodin, posadil se a probíral se ze spánku. Tak jak předpokládal lékař, jeho kůže se zklidnila, až na malou část, která otékala, když se jí dotknul. Bolest v jeho údech byla nyní jen stěží patrná.

„Je někdo vzhůru?“ zeptal se Bron ve výborné náladě svých neviditelných rádců.

„Jsem vzhůru.“ odpověděla Jaycee. „Jaká hrůza pro každého, kdo musí poslouchat tvé chrápání přes přenosovou linku. Jak se cítíš?“

„Jako o vánocích na Europě.“

„Dobře, tvá paměť se vrací. Ačkoliv je mi divné, že si při tvém pití a drogování vůbec můžeš vzpomenout na vánoce na Europě.“

„Řekni mi něco o Daiquistovi. Jsem si jist, že mě podezírá, že jsem zablokoval dveře.“

„Martin Daiquist, devátá generace, Canův poručík a pravděpodobně ještě nemilosrdnější než sám Cana. Je odpovědný za trestné výpravy proti čtyřem světům, které se snažily vzdorovat Ničitelské federaci. Dej si na něj pozor. Je to drsný chlápek a vnímavý jako ďábel. Jeho koníčkem je trápit lidi.“

„Budu si to pamatovat. Co zde on a Cana dělají?“

„Pořád si ještě nejsme jisti. Ani jeden z nich se obvykle nezajímá o pouhé planetární nájezdy. Možná, že je něco velkého v plánu nebo zjistili, že komando má zájem o nájezd a přišli to osobně prozkoumat. Jestli platí to druhé, pak nezkoušej své obvyklé bláznoviny...“

Přestala mluvit, aby dala Bronovi šanci soustředit se poté, co vešel lékař. Věnoval Bronovi rychlou, ale pečlivou prohlídku.

„Tvoje krev je už v pořádku. Ani si to nezasloužíš, když takhle zacházíš se svou kůží. Dám ti sem poslat snídani a pak zmizíš, rozumíš? A když sem opět přijdeš, pak na tebe použiji skalpel bez uspání, abych zjistil, do jaké míry jsi masochistický. Myslím to sakra vážně! Plukovník Daiquist tě chce vidět a rádím ti, nedělej si z něho blázný. Nerad bych pak záplatoval tvoje tělo po tom, co by s tebou provedl.“

Záhy přinesli Bronovi na podnosu horkou snídani a vůně pečeného masa v něm vyvolala zvědavost, kdy vlastně naposledy jedl. Nemohl si vzpomenout. Jeho činnost, až do doby kdy došlo k přepadu, byla pro něho stále zastřena mlhou. Důstojnický sluha mu přinesl také balíček s oblečením. Uvnitř našel lehkou uniformu ve stylu tuniky, spodní prádlo a sněhově bílý župan, který byl pravděpodobně určen pro koupání a odpočinek. Pobaveně stáhl rty. Vybral si pouze spodní prádlo a župan. Župan měl naštěstí dostatečně širokou kapsu, do které se vešla bible. Zbytek oblečení odhodil do chirurgické odpadové skruzáky, protože cítil, že by to právě tak provedl Haltern.

Když přišel lékař, aby ho eskortoval k Daiqmstovi, údivem povytáhl obočí nad způsobem Bronova oblečení. „Jsi úplně blázen, jinak by ses tak nevyparádil.“ To, jak přijal Bronovu předpokládanou excentricitu, bylo povzbuzujícím znakem, že ta neuvěřitelná maškaráda byla životaschopná a fungující.

Když Bron vstoupil, Daiquist vzhlédl od stolu.

„Á, synkretista. Zdá se, že ses zotavil.“

„Proč jsem zde?“ otázal se příkře Bron. „Přeji si, abyste mě vrátili do semináře.“

Daiquist sklonil hlavu na stranu. „To není možné – není to vůbec možné. I kdybychom si to přáli, tak to není možné. Ale my si to nepřejeme. Museli jsme urazit dlouhou cestu, abychom tě dostali, Halterne.“

„Mé domácí jméno je Bron,“ řekl Bron.

„Tak dobře, Brone. Ale aby bylo jasno: Nyní jsi zajatec právě tak jasně, jako kdybys byl uvázán řetězem ke zdi. Doufáme, že s námi budeš spolupracovat. Budeš hlídán, dokud se nepřesvědčíme o tvé totožnosti. Kdyby mělo být po mém,

nechal bych tě pověsit na hák, ale tento můj návrh byl odmítnut. Jestliže ale vyvoláš nějakou neplechu, pak to bude tvůj konec.“

Krátce nato se otevřely dveře a vstoupil Cana. Zkoumavě si Brona prohlížel a pak se postavil vedle Daiquista za stůl. Dojem, který vzbuzoval, byl spíše silně intelektuální než jaký by se očekával u ničitelského stvořitele a ničitele říší.

„Nech nás prosím o samotě, Martine.“

Chvíli se zdálo, že Daiquist bude protestovat, ale pak se otočil a se vzteklým pohledem na vězně odešel. Bron pochopil, že jeho přítomnost na lodi vyvolává rozpory. Daiquist byl hluboce uražen.

Nyní zůstal sám s velkým vesmírným tyranem. I když se nemluvílo, velikost muže naplnila místnost jeho hypnotickou přítomností.

„Normálně nezasahuji do Martinových věcí“, řekl Cana, „ale nemohu si dovolit vystavit tak významného synkretistu Martinově osobní zvědavosti. Podle všeho jsi velmi talentovaný člověk. Mohl bys být pro nás velmi užitečný. Ale Martin je podezíravý ďábel. To ho vlastně dělá tak nepostradatelným. Má o tobě svou teorii, synkretisto. Podezírá tě, že nejsi tím, za koho se vydáváš.“

„Jsem Bron Ander Haltern, mistr synkretismu před časem na Adanské univerzitě na Onarisu.“

„Když je to tak, pak mi nemůžeš odmítnout pár odpovědí na mé otázky. Řekneš-li ale pouhé slovo špatně, předám tě Martinovi.“

„Protestuji, aby o mých slovech bylo pochybováno. Odpovím ti na cokoliv.“ Syntéza pracovala slabě, ale pokoušel se zesílit její narušený význam.

„Brone, to by mohlo být nepříjemné. Spojím tě okamžitě s Anderem, aby tě mohl podporovat.“

„Dobře, Jaycee. Ze syntézy získávám málo informací.“

Cana odešel do kabinetu a přinesl si svazek papírů. „Víme toho o tobě už dost, Brone Halterne. Kde je Jeddah?“

„Úskočná otázka. Jeddah je město na Onaris – ale co by mělo napadnout Halterna nejdříve je, že existoval Jeddah Haltern. Už je mrtev.“ Hlas v Bronově hlavě byl neznámý, ale měl silný onariský přízvuk.

„Jeddah je mrtev,“ řekl Bron. Syntéza se slabě probouzela.
„Byl z páté generace. Kdyby žil, bylo by mu nyní sto sedm let.“

„Dobře, ale ještě není vyhráno.“

Cana přikývl a listoval, až našel strany s tabulkami.

„Řekni mi název svého referátu na devátém Sympóziu Galaktických Věd v Moroc na Priamu.“

„*Deváté sympóziu bylo na Mela pět ne na Priamu. Na Priamu bylo desáté.*“

„Co chceš,“ zeptal se Bron, „referát z desáté konference a nebo ten, který byl čten na Mela pět?“

„Samozřejmě z Mela pět,“ odpověděl Cana, aniž by se podíval zpět do papírů. Spletl jsem se o řádek.“

„*Aplikace pokrokových poznatků z vylučovací teorie na předpověď průběhu počátků Chaosu.*“

Bron zopakoval náповědu.

Cana souhlasně přikývl a odhodil papíry zpět na stůl.

„Víš, synkretisto, zase tak docela nejsem proti tomu, co říká Martin. Má na takové věci dobrý instinkt a jen zřídka se mýlí. Myslí si, že se tentokrát nemýlí. Naše přežití je často úplně v jeho rukou, takže se mám na pozoru. Ale když nejsi Haltern, někdo tě skvěle vyškolic. Potom je snad i jedno, zda jsi pravý nebo podvodník.“

„Teď odpověz na mou otázku,“ řekl Bron a díval se upřeně na Cana. „Proč národy Ničitelů potřebují tak nutně mistra synkretismu?“

„Ne právě mistra synkretismu. Už jsme získali téměř většinu z nich. Ze všeho nejvíce však potřebujeme muže, který umí kombinovat synkretismus se znalostí počátků Chaosu.“

„Proč?“

„Za pár hodin,“ řekl Cana, „připravujeme vesmírné setkání. Až bude po něm, pak odpovím na tvou otázku, teď nemohu. Můžeš si na ni odpovědět sám. Do té doby máš na lodi svobodu. Zbrojír si okopíruje tvůj prstoklad pro otevírání zámků. Můžeš vstoupit do každých dveří, které otevřeš. Ostatní budou pro tebe neustále zavřené. Proviantní důstojník ti najde kabinu.“

Cana vstal a odešel ke dveřím. Bron už nepotřeboval žádné další povolení. Šel přímo do dílny zbrojffe. Poté byl zaznamenan a vložen do počítače jeho prstoklad pro otevírání zámků.

Bron si cvičně vyzkoušel, kam všude může na lodi jít a které zámky umí otevřít. Bylo neuvěřitelné, že téměř všechny dveře, které vyzkoušel, se otevřely poté, co se zámku dotkl. Vrátil se zpět do své malé kabiny, která mu byla určena. Lehl si na záda na palandu a zavolal své neviditelné spojení.

„Jaycee?“

„Ne, to jsem já, Ananias. Náš miláček právě jí. Nedůvěřuji její dietě broušeného skla a hadího jedu. Co jsi provedl s Canou, že ti dal na lodi volnost?“

„Nejsem si tím tak úplně jistý. Důležité je, proč mi dal volnost. Mám obavu, že jsem stále přivázaný na provazu a čeká se jen na to, kdy udělám něco chybného. Nemohu vstoupit do zbrojírny, do místnosti spojů a do části počítačového komplexu. Vše je podezřele jednoduché. Vsadil bych se, že sledují každý můj krok.“

„A co řídicí místnost? Potřebujeme co nejdříve vědět kam loď letí.“

„Tam jsem se zatím jít nepokoušel. Nesnažím se být příliš zvědavý. Ale za chvíli má dojít k nějakému vesmírnému setkání. Je možné, že pak dojde ke změně kursu. Začínají se připravovat na vesmírný skok a já mohu určit souřadnice přímo z vesmírné matrice, když to bude nutné. Nemusím jít do řídicího centra.“

„To je dobrý nápad! Uvědom si, že by se neměli příliš obávat. Když tě odřízli od spojovacích prostředků, mohou si být oprávněně jisti, že cokoliv se naučíš, nemůže být vysláno někam, kde by to pro ně bylo nebezpečné. Věřím že náš způsob bioelektronického spojení je natolik jedinečný, že na něj nepřijdou.“

„Přeji si, aby opravdu byl tak jedinečný. Stále se obávám toho „husího čvachtání“, které jsem slyšel. Na našem vysílacím pásmu pracuje ještě někdo jiný. Určitě to nebyl hvězdný šum nebo nějaký druh interference.“

„Podle výpočtů se zdá, že by kolem tebe nablízku ve vesmíru nemělo být nic, co by mohlo být považováno za zdroj signálu. Současné vysvětlení je takové, že je to cizorodý signál z něčeho na lodi.“

„Nebylo to heterogenní. Řekl bych, že to mělo prvky inteligence založené na komunikačním systému vysoké úrovně.“

„Budu to dále sledovat, ale myslím si, že se určitě pleteš. Haló! Co teď dělají s motory?“

Bron se soustředěně zaposlouchal. „Myslím, že využívají zpětný chod. Mohlo by to znamenat, že se blížíme k setkání.“

„Setkání s čím?“

„To nebylo řečeno, ani naznačeno. Odhaduji, že to bude asi setkání se zbytkem ničitelské letky včetně těch, kteří kroužili na orbitu kolem Onaris v době náletu.“

„Jsem zvědavý proč. Nesmějí udržovat formaci ve vesmíru, takže proč by se svolávali?“

„Teď to vypadá, že na palubě spustili volací zvuky. Zdá se, že to přichází z řídicí místnosti.“

„Bude lepší, když teď nebudeš příliš zvědavý. Počkej, až se setkání uskuteční a pak se teprve zvedni.“

„Dáváš mi rozkaz, Ananiasi?“

„Ano. Zapomněl jsi jak se k nim máš chovat?“

„Nech tomu volný průběh,“ řekl Bron. „Já jsem na operačním konci přenosové linky. Já zaplatím svou kůží za chyby. Bude to mé tělo, které odevzdají vesmíru, až se ta Šaráda prolákne. Zeptej se na informaci, kterou potřebuješ, ale jak a kdy ji získám, to už nech na mně. Pokud chceš mít loutku, tak odprejskni a kup si ji sám.“

„Uklidni se trochu, vojáku.“ Ananiasův hlas zněl zlobně. *„Máš v mozku víc než jednu elektrodu a ovládání je na panelu pod mými prsty. Mám ti přečíst nápisy na tlačítkách? Katatonické přerušení... Anestézie s udržovaným vědomím... Potrestání... a Smrt. Samozřejmě, že nejsou takto popsány, ale výsledek je stejný. Věříme, že je nebudeme nuceni použít a způsobit bolest tvé existenci. Jak vidíš, můžeme si disciplínu vynutit.“*

„Zapomněl jsi ještě na jeden knoflík, Ananiasi.“

„Myslím, že ne.“

„Když už si hraješ na Boha, neměl bys mít jeden se symbolem pro zmrtvýchvstání?“

Kapitola 10

Náhlé vypnutí gravitačního pohonu vyvolalo prázdno ticho uvnitř lodi. Toto ticho bylo zdůrazněno pouze tlumeným hlukem lodi. Palubní volání ještě vyzvánělo svolávací tón. Bron opustil kabinu a dal se do pátrání. Po několika minutách byly pracovní chodby plné členů posádky pospíchajících na přeskupení. Bron se postavil bokem, aby umožnil vzájemné vyhnutí jednomu muži, který bystře zasalutoval.

„Mistře Halterne, Cana si přeje, abyste za ním a za plukovníkem Daiquistem přišel do navigační místnosti.“

Bron přikývl a pokoušel se rozpoznat hodnot tohoto člena posádky. Z jeho instrukcí bylo patrné, že má s Bronem jednat jako s důstojníkem Ničitelů. To mohlo být pouze odrazem Halternovy hodnoty jako mistra synkretismu pro národy Ničitelů. Podezření se zvolna vytvářelo.

„Ananiasi, odpověz mi na něco. Co tě utvrdilo v tom, že Ničitelé chtějí získat z Onaris právě Andera Halterna?“

„*Znalost onariské intelektuální scény spojená s dobrým odhadem. Proč se ptáš?*“

„Skutečnost, že to tak ďábelsky přesně souhlasí, mě pouze utvrzuje v tom, že museli mít zcela konkrétní důvod pro získání právě samotného Halterna. Ty ten důvod určitě přesně znáš. Tak mi ho teď řekni.“

„*To už jsem udělal.*“

„Lháři!“

Ananias se lehce zasmál. „*Takže si pamatuješ na Ananiasa jen trochu?*“

„Pamatuji si pouze to, že ti nelze věřit.“

„*Samozřejmě že ne. Ale to, co po mně chceš ty, nevím.*“

„Zamysli se, Ananiasi,“ řekl Bron. „Jako agent tohoto týmu mám právo na odpovídající informace. Řekni doktorovi, že chci jasnou odpověď na svou otázku, protože to, co se zatím děje, vypadá velmi podezřele.“

V navigační místnosti panovala napjatá a elektrizující atmosféra. Všichni členové navigační posádky, včetně těch, kteří byli mimo službu, se shromáždili a hleděli na obrazovky. V

sektoru stanice hluboko dole seděli jak Daiquist, tak Cana a sledovali paprsky světla namířené proti kosmické černi.

Daiquist vzhlédl a uviděl Brona. Zamračil se a pak na něj kývnul, aby k nim přišel. Po chvíli se Bron dostal do sektoru stanice sledující vzdálený prostor. Všechny oči opět hleděly na obrazovky a nenabízely žádné vysvětlení. Daiquist sledoval nějaký zápis chronometru. Zdálo se, že kterákoliv událost zaujímá své místo v určitém čase jako důležitá složka rovnice. Bron se usadil na místo s dobrým výhledem na pomocnou obrazovku. Zároveň odtud mohl dobře sledovat činnosti v celém hlubokém sektoru stanice. Obrazovka mu poskytovala působivý pohled na jasný prstenec lodi Ničitelské letky, nyní sevřené v těsné formaci bez pohybu a čekající na to, co se bude dít.

Jak minuty ubíhaly, napětí vzrůstalo. Nakonec, jako kdyby se sledovalo nějaké nedefinovatelné klubko, začal kontrolor vzdáleného prostoru cosi signalizovat.

„Myslím, že je to ono!“ Rychle zaměřil na téměř neviditelný objekt nitkový kříž obrazovky a začal hlásit souřadnice. Všechny ostatní scannery se otočily do vzdáleného prostoru, i když většina z nich nemohla předmět na takovou vzdálenost identifikovat. Daiquist i Cana se dačili dopředu a dívali se přes ramena pozorovatele. Obrázek na displeji zatím neměl přesnou vizuální podobu a spíše vypadal jako rozptýlený elektronický šum.

Během několika vteřin pořídily počítače dostatečné údaje. Obraz na obrazovce se zaostřoval do stálé soustřednosti v mřížce, jak elektronické prsty hledaly a každou minutu opravovaly signál odražený od nějakého vzdáleného hmotného předmětu v prázdném prostoru.

„Je to ono!“

Cana získal z tiskárny periferního počítače obrázek a druhý terminál již prováděl srovnání s něčím, co bylo uloženo hluboko v paměti počítače.

Daiquist se vrátil ke grafu chronometru a hleděl na rameno zapisovače, jak zapisuje široké křivky napříč kreslicí plochou. Jeho rty se stáhly.

„Tento čas je opožděn pouze o šestnáct celých a jednu desetinu hodiny. Přesnost polohy je exaktní a časová přesnost se ještě vylepšuje.“

„K čertu,“ řekl Cana. „Předpokládám, že stále ještě musíme být vděční těmto dvěma jistotám uprostřed všeho začínajícího Chaosu. Už si připadám trochu starý pro entropii.“ Vzhlédl vzhůru a postřehl Bronův stěží skrývaný zájem. Na vteřinu se na něho zadíval s tak pronikavou zevrubností, že to Brona vytrhlo z jeho zájmu a zbystřilo to jeho pozornost.

„Synkretisto, mám z tebe podivný pocit. V tvé tváři je něco, co prozrazuje, že víš, co je Chaos. Jsem jenom zvědavý, zda tvá přítomnost zde je výsledkem nějaké horší kalkulace než čas a trajektorie tamtoho objektu.“

Jeho pohled se opět vrátil na obrazovku. Bronovy oči fascinovaně hleděly, jak scannery postupně zlepšovaly rozlišitelnost. Jeho první dojem byl takový, že se pravouhlá deska nebo dveře pomalu a bezcílně kutálí nekonečným vesmírem. Rychlost, s jakou se detaily zvyrazňovaly, byla mírou pravděpodobné rychlosti, se kterou se k nim objekt přibližoval. Nyní to bylo možné pozorovat na pozadí ostatních galaxií. Jeho pohyb se nyní zdál pomalejší.

Jak se přibližoval, bylo pomalu možné rozlišovat jeho tvar. Ke středu tělesa bylo pevně připojeno sedm dlouhých, tlustých, černých válců, které připomínaly nádoby na stlačený plyn. Zdálo se, že je to všechno. Žádné přístroje, žádné antény, žádné sluneční baterie – zkrátka nebyly zde žádné přesné a složité senzory nebo korekční mechanismy, které se užívají na automatických vesmírných sondách bez lidské posádky. Podle všeho šlo o objekt velmi starý bez známek technického pokroku. V těch černých kanystrech, kutálejících se zbytečně vesmírem, bylo něco zlověstného.

Scannery nyní vytvořily téměř dokonalý snímek objektu, takže byly zřetelně vidět i masivní sváry. Kdyby někdo odlomil část staré plynárny a mrštil jí bezstarostně do vesmíru, vypadalo by to pravděpodobně stejně. Dráha tělesa však prozrazovala, že není nahodilá. Bylo to patrné z puntíkářského měření ničitelských techniků. Zdálo se, že jde o nějaký zoufalý čin, ale

každý v navigační místnosti byl příliš zabrán do své vlastní práce a snažil se nabídnout vysvětlení.

Bron těžce oddychoval, poté co tančící hmota vyplnila obrazovky a zdálo se, že padá přímo na ně. Byl to však pouhý trik obrazového zvětšení. Náhle se scannery otočily a pozorovaly, jak se od nich objekt vzdaluje v divokém víření, po tom, co proletěl kruhem průzkumných lodí.

Cana sledoval ustupující válce a jeho tvář se zachmuřila. Pak se náhle otočil k obrazovce zády a krácel pryč.

Prošel kolem Brona a jeho oči se moudře rozšířily. „Dívej se dobře, synkretisto. Pak si o tom spolu popovídáme.“

Bron si zvědavě sedl na místo uvolněné po Canovi, před sebou měl hlavní obrazovku. Nitkový kříž na obrazovce zatvrzele sledoval dráhu mizejících kanystrů. Zdálo se, že úplně zmizí, ale periodicky se nastavovalo větší zvětšení, takže se stále znovu a znovu objevovaly. Bron sledoval jejich pohyb s hlubokým zájmem. Slibovaný Nemesis, jak se zdálo, pominul, ale napětí v navigační místnosti nezesláblo. Bronovým zájmem bylo sledovat postup válců a udržovat je ve středu obrazovky, takže zapomněl sledovat změnu odstínu barev na pozadí.

„*Onaris!*“ Ananiasův hlas přerušil jeho přemýšlení. „*Zajisti pro nás širší záběr, Brone!*“

Bron pečlivě prozkoumal celou obrazovku a hned od začátku rozpoznal, že měnící se odstíny barev v pozadí byly ve skutečnosti nezaostřené obrysy moří a kontinentů. Černé válce neúprosně pokračovaly přes mřížku nitkového zaměřovače, zatímco fyzické detaily povrchu planety začaly být stále patrnější. Okamžik srážky byl neodvolatelný.

Těleso se změnilo v rozkvetlý ohnivý míč. Zaplnilo prostor v průměru celé planety a vařilo se ve fantasticky žhnoucí plazmě, která stříkala vzhůru a do stran s nevídanou rychlostí. Bron ze svých znalostí fyziky věděl, že taková naprostá zkáza musela během několika sekund odříznout atmosféru od planety. Další stádium bylo splynutí. Ohnivý míč se smršťil a vtáhl se sám do sebe, jako by soustředil svou podstatu. Jeho barva se změnila z červené na jasně žlutou se surrealistickým éterickým lomem rtuťově modré. Znovu se objevily rysy planety, ale ne studeně zelené a bledě žluté jako dřív. Nyní kontinenty vystupovaly v

třešňové barvě. Tam, kde byla dříve moře, byly nyní mísy černě a připomínaly saze v komíně.

Pak se planeta rozlomila, ale ne rychle, spíše s neohrabanou těžkopádností odpovídající masivním změnám pozorovaným z dálky a se zdráhavou konečností.

Tam, kde ohnivá koule kondenzovala, začala planeta vyvrhovat svou tekutou kůru v chuchvalcích rozžhavených těžkých kovů. Ty se spojovaly v prostoru a padaly zpět do gravitačního centra hmoty. Vymazávaly kontinenty a pobřeží jako vysoký příliv, poté se kůra planety rozlomila. Kontinenty se bláznivě zvedly jedním koncem vzhůru, jako když se potápí loď ke dnu moře. Rozlámané kusy pevniny se pohybovaly jako struska na žhavém cínu.

Bron neměl představu, kolik hodin uplynulo, zatímco se odehrávala tato neuvěřitelná scéna. Smrt jedinců bylo něco, na co byl bezpodmínečně vytrénovaný. Smrt národů byla jedním z cílů války. Dokonce někdy vše živé hynulo ve jménu nějaké příčiny. Ale úplná smrt planety bylo něco, co vyjadřovalo, že člověk a jeho postavení ve vesmíru nemá o nic větší význam, než biologická kultura vyhozená do umyvadla po skončení pokusu. Byla to lekce konečné reality.

Kapitola 11

„V pořádku, Ananiasi, viděl jsem to. A teď mi to vysvětlí.“
Bronův hlas zněl vzrušeně po tom, co viděl.

„Proč myslíš, že dostali jméno Ničitelé, Brone?“

„Ale odkud se ten ďábelský spalovač vzal? Určitě nepatřil do této letky.“

„Ani by nemohl. Loď nesoucí zbraně, podobně jako tato, by byla stěží vítána, kdyby provedla explozi planety při nájezdu na zajatce. Dokonce je riskantní nechat ji na orbitu. Musí ji držet ve vesmírné prázdnotě. Jakmile skončí nálet, přivolají ďábelského spalovače, aby zničil důkazy.“

„Nezdá se mi, že Cana potřebuje ničit důkazy. Je dost silný na to, aby si nemusel dělat starosti z toho, co si Galaxie myslí.“

„Během pěti let našly galaktické hlídky kolem třiceti sedmi dříve obydlených planet přeměněných na železoniklové struskové koule. Jedenáct z nich bylo vybaveno podprostorovými vysílači, které vysílaly varování o ničitelském útoku krátce před svým vyhlazením. Pět dalších vysílalo standardními, rychlostí světla limitovanými vysílači totéž. Některé z těchto planet byly zničeny tři roky před tím, než mohl někdo jejich zprávu vůbec zachytit.“

Bron byl po této informaci chvíli zticha.

„Řekni mi, Ananiasi, kolik bylo lidí na Onarisu?“

„Asi dvě stě miliónů.“

„Když tedy víme, co Ničitelé dělají, tak proč k čertu nemáme letku, která by na ně čekala a proč jsem zde pouze já?“

„Kdybychom věděli, že s nimi budou Daiquist a Cana, pravděpodobně bychom to učinili. Ale pak bychom se nedozvěděli, kde se nachází jejich vlastní svět a to je středem našeho politického rozhodnutí.“

„Politické rozhodnutí? Toto rozhodnutí právě stálo život dvě stě miliónů Onarisanů. Co to je za politiku?“

Bron ztuhl poté, co něčí ruka stiskla jeho rameno. Daiquist usedl na sedadlo vedle něho.

„Proč jsi tak zamyšlený, synkretisto? Cožpak jsi nikdy předtím neviděl zničení světa?“

„To byl Onaris,“ řekl Bron bezbarvě. „Vše skončilo. Ve jménu boha, proč to musíte dělat? Vždyť jste podle všeho dostali vše, co jste chtěli.“

Daiquistovy oči pozorně zkoumaly Bronovu tvář. „Spíše jsem zvědavý, zda jsme toho nedostali více, než pro co jsme přišli. Znepokojuješ mě, synkretisto. Nikdy jsem neměl moc pochopení pro intelektuály a intelektuál, který se snaží vzdorovat, potřebuje být bezpodmínečně hlídán. Pokud jde o mě, já bych to neriskoval. Dal bych přednost tomu, abys byl zabít, ale Cana rozhodl jinak. Radím ti, snaž se dokázat, že má pravdu.“

Bron mu vrátil stejně zkoumavý pohled. „Stále jsi ještě neodpověděl na mou otázku. Proč bylo nutné zničit Onaris?“

„Možná, že jsi synkretista,“ řekl Daiquist, „ale stále se máš hodně co učit. Pojď, Cana tě chce vidět ve svém apartmá. Chystáme se ti dát šanci udělat si malé cvičení ve spolupráci s námi.“

„Spolupráci? Můj bože, vy si myslíte, že po tom všem s vámi budu spolupracovat?“ Udělal dramatické gesto směrem k flekaté spečené ohnivě kouli, která zbyla po Onarisu. „To bych raději zemřel.“

„Já jsem byl pro to, abys zemřel už dříve,“ řekl Daiquist. Naneštěstí to rozhodnutí není na mně. Ale pozorně poslouchej, co bude Cana říkat, protože budeš muset změnit svůj názor.“

„Tak snadno si Halterna nepodrobíte. Čert tě vem, Daiquiste! Když už musím podstoupit tuhle cestu, tak ať je to s hákem v těle.“ Syntéza reagovala stále ještě slabě.

„*Klid, Brone,*“ Ananiasův hlas zněl výstražně.

„Nedám ti ani náhodou šanci na výběr.“ Daiquist držel výstražně svou zbraň na boku. „To není dobrý nápad, nechat Cana čekat. Jestliže pomýšlíš na odpor, pamatuj si, že nikdy nestřílím tak, abych hned první ranou zabil.“

Bron neměl na vybranou. Vstal a zdráhavě kráčel určitým směrem. Daiquist ho následoval se sklopenou zbraní. Před dveřmi Canova apartmá byl Bron překvapen když zjistil, že může otevřít zámek. Cana seděl za širokým stolem a díval se na kreslený seriál probíhající na obrazovce terminálu. Evidentně to bylo nějaký čas jeho zaměstnáním, protože podlaha byla zasypána odhozenými pruhy papíru s řadou vytištěných cifer.

„Á, synkretista!“ Cana odkopl rozházené pruhy do nedbalé hromady. „Zůstaň s námi, Martine.“

„To je rozumné.“ Daiquist si vybral židli a ukázal Bronovi, kam si má sednout. Cana se obrátil na Brona.

„Vidím z tvé tváře, že jsi viděl, co se stalo na Onarisu.“

„Viděl jsem, co se stalo. Co si ale nedovedu vysvětlit je to, proč to bylo nutné. Vždyť jste dostali vše, co jste chtěli.“

Cana se zamračil, čímž vyjádřil takovou hloubku soustředění, kterou Bron ještě neviděl.

„Ještě tomu nemůžeš rozumět. Je to přesně tak. Potřebovali jsme dostat to, co chceme, než Onaris zemře. Jedinou možností

jak toho dosáhnout byl nálet drive, než pekelný výbuch zničí veškerý život na planetě.“

Bron několik vteřin mlčel. Zápasil s tímto podivným prohlášením. Nakonec se podíval na Cana a zavrtěl hlavou.

„To nedává žádný smysl.“

„Nám ano. Rád bych ti vyjasnil, že tu pekelnou nálož jsme nevypustili dolů my ... to udělal někdo jiný.“

„Lže, Brone.“ Ananiasův hlas zněl přívětivě.

„Ale neočekáváte, že vám to budu věřit?“

„Za daných okolností ne. Znáám záznam tvé inteligence a je mi jasné, že ti zabráňuje akceptovat toto sdělení, dokud nebudeš přesvědčen důkazy. Proto ti dávám příležitost na vytvoření tvých vlastních důkazů a navržení vlastního vysvětlení.“

„Jak?“

„Uvítal bych – ne, příkazuji ti – prozkoumat všechny vhodné záznamy z libovolné lodi této letky a pokusit se vypočítat zdroj a dobu vzniku řízené střely, která zničila Onaris. Ještě bych dodal dvě věci. Za prvé, ačkoliv poloha střely byla přesná, její přílet byl o šestnáct celých a jednu desetinu hodiny opožděn.

„Za druhé...“ Cana se zpříma podíval na Brona, aby dodal slovům důraz a Daiquist výstražně sáhl po své zbrani na boku „...můžeš využívat naše videozáznamy na obrazovkách a všechny ostatní údaje, které vlastníme. Budou ti pomáhat při výpočtu přesného místa dopadu střely na Onaris. I když výsledek by byl stejný, ať by dopadla kamkoliv. Myslím, že zjistíš, že dopadla tam, kde jsi se před šestnáctí celými a jednou desetinou hodiny nacházel ty. Jak vidíš, Brone Halterne, Tato řízená střela nebyla určena pro Onaris, dokonce ani nám. Tato střela byla určena tobě osobně.“

Kapitola 12

„Co si o tom myslíš, Brone?“

„Nevím přesně. Mohla by to být hra nebo trik, který má zabezpečit moji spolupráci. Nebo je možné, že Cana je zcela upřímný když říká, že to Ničitelé neudělali.“

„Ananias si to nemyslí. Mohl se zbláznit, choval se jak popelový tygr, když jsi souhlasil s Canovým pozváním, abys zkontroloval údaje o ničivé řízené střele.“

„Nejsem si jistý, ale Canovi věřím více než Ananiasovi. Nahráváš vše, co se přenáší po přenosové lince?“

„Všechny zvuky a videozáznamy pro další potřebu. Proč?“

„Řekni doktorovi, že bych si rád zpětně zkontroloval všechny rozhovory, které jsem měl s Ananiasem. Nejsem přesvědčený, že jsem dostal správné odpovědi.“

„Uf! Dokonce ani při ztrátě paměti není tvá nedůvěra mrtvá. Jestli podezíráš Ananiase, měla bych ti připomenout, že je to pěkně nebezpečný chlápek.“

„Já taky, Jaycee. A jak vidím tuhle misi, tak má pouze jeden směr, takže nemám co ztratit. Uděláš to pro mě?“

„S radostí. Ráda bych na toho bezbožného a bezcharakterního frajera něco měla.“

Bron si vyžádal řídicí panel v části počítačového komplexu, do kterého měl přístup. Byli mu přiděleni dva ničitelští programátoři a ještě měl k dispozici techniku. Všichni rychle plnili jakýkoliv Bronův požadavek nebo mu předali údaje, které si vyžádal. Bron méně spoléhal na chybující Halternovu syntézu než na vlastní trénink a zkušenosti. Rychle určil své požadavky a vložil informace do standardního programu na určení výchozí pozice vesmírné zbraně. Informace, získané z kruhu Canovy letky, jíž objekt prolétl, dodaly přesnost dálkovým výpočtům, které by normálně unikly při pouhém dotazování se ostatních lodí.

„Cana nemůže doufat, že tým uspěje, Brone. Každý odborník na počítače horší než je on sám a mající přístup k datům, která jsi dostal, ho může usvědčit ze lži.“

„Jedině když počítač podvádí. Je zde mnoho počítačových komplexů, k nimž se nesmím přiblížit. Mohli by je použít pro opravu, takže mohu dostat pouze takové odpovědi, které chtějí, abych měl.“

„Proto Brone pomocí tebe všechno zaznamenáváme. Spustíme zde stejné výpočty, takže můžeme porovnat rozdíly.“

„Fajn. Právě jsem připravil program na lokalizaci zdroje, takže ho spustím.“

„My program přepíšeme tak, aby se hodil na naše zařízení. Máme všechny údaje, které potřebujeme, proto za tebou nebudeme pozadu.“

Bron zavolal technika Ničitelů. „Jak jsme na tom s videozáznamem?“

„Už je to téměř připravené, můžeš se jít podívat do projekční místnosti.“

Bron vrhl rychlý pohled na řadu svých vlastních cifer, aby je předal programátorům. V projekční místnosti už čekal technik.

„Ještě nám zbývá posledních dvě stě snímků před explozí na upřesnění.“

„Spust' to.“ Bron usedl na židli před obrazovkami.

Technik Ničitelů se na něj letmo podíval s lehkým úsměvem, jako kdyby oceňoval profesionální kompetenci, jak si Bron organizuje své bádání.

„Pustím to na velkou obrazovku, mistře Halterne.“

„Oslovení je mistře,“ řekl Bron přísně. „Máte už průzkumnou fotografii Ashuru?“

„Právě se zhotovuje přesná kopie na tiskárně. Jakmile bude dokončeno scanování, vytiskneme diapozitiv pro fotomontáž.“

„Nechci fotomontáž. Chci změnit obraz scanneru pomocí průzkumné projekce.“

„Teď jsem dostal nápad. Změníte dva obrazy stejným zvětšením a budete schopni určit polohu dopadu v rozmezí několika set metrů.“

„Abych si byl jistý, potřebuji to určit s přesností na metr.“

Technik si hvízdal. „To není možné, mistře.“

„Říkej mi Brone.“

Technik se široce usmál. „Já jsem Camaj. Ty nejsi žádný amatér, Brone. Víš, co máš dělat. Pokoušel jsem se určovat přesně polohu už mnohokrát, ale tohle je nejpřesnější, co jsem kdy dělal.“

„Jsi to schopen udělat?“

„Přesnost jednoho metru ze třiceti miliónů kilometrů. To musíš žertovat!“

„Nežertuji, Camaji. Potřebuji takovou přesnost, abych si mohl být jistý.“

„Pak to dokážeme, když to říkáš, ale ukaž mi jak.“

Na obrazovce se objevil videozáznam z posledních čtyř vteřin před dopadem řízené střely a stále se opakoval z nekonečné smyčky. Na těchto posledních fragmentech času pro Onaris se obraz města Ashuru dostal na chvíli do ohniska. Slabě byly vidět bloky hnědé a šedé barvy stěží rozeznatelné a mající význam pouze při porovnání s detailnějším pohledem. Ve středu záběru bylo černé těleso řízené střely stále se bezmocně točící v okamžiku před hroznou reakcí.

Scéna byla rychle nahrazena vytvořeným průzkumným halografem Ashuru pořízeným z lodi na orbitu kolem Onarisu před kataklyzmatem. Zde vystupovaly všechny detaily na zemi s perfektní jasností, včetně budov, dopravních prostředků, dokonce i nepatrné tečky lidí bylo možno snadno identifikovat. Zvětšení projekce bylo nastaveno a zaznamenáno na pásek. Potom byly dva obrazy postupně měněny a hledaly se odpovídající obrysy. Takto byla porovnána polovina průzkumného záznamu, než se podařilo najít dva vozy, u kterých si odpovídaly jednotlivé body. Bronovi toto mikroseřízení zabralo půl hodiny.

„Jaycee, kde jsem se přesně nacházel šestnáct celých a jednu desetinu hodiny před explozí?“

„Byl jsi připoután ve výklenku v západní části kostela Svaté Relikvie. Skupina Ničitelů se tě právě chystala sebrat.“

„Viděla jsi, kam ta strašná střela dopadla?“

„Ano, do západního konce kostela, trochu vpravo od středu. Jinými slovy, dopadla co nejpřesněji nad místem výklenku.“

„Přesně. Co přesnějšího si můžeme přát. Mám rád přesnost, kterou je možno měřit mikrometrem.“

Pohlédl vzhůru a viděl, jak na něj technik hledí. „Už věříš, Camaji?“

„Jsem přesvědčený. Tuto techniku příště opět použiji. Stačí ti to?“

Bron přikývl. „Ano, to mi stačí. Kdo k čertu vytvořil tu d'ábelskou střelu kdesi ve vesmíru s takovou přesností?“

Technik pokrčil rameny. „Ty jsi synkretista. Pro mě je záhadou, jak mohla projít atmosférou, aniž by vybuchla. Navíc ani neměla kónickou špičku ...“

„Jaycee, slyšela jsi to?“

„Ano, Brone. Také jsme to postřehli. Není to jen pozoruhodná technika, ale také pozoruhodná zbraň. Normálně by měla při té rychlosti v atmosféře vybuchnout, ale na ní se neprojeví ani známky ohřevu.“

„To je další důvod k pro to, abychom zjistili odkud přiletěla.“

Bron propustil technika a vrátil se zpět do počítačové sekce. Počítač již vytiskl směrové složky. Začal porovnávat výpisy známých objektů, které se nacházely v daném čase a trajektorii dráhy střely. Letmý pohled na časovou škálu, ve které počítač hledal, na chvíli zpomalil tlukot Bronova srdce.

Když skončil výpis, hbitě složil papír s údaji uvnitř, aniž by se na ně podíval.

„Nech nás podívat se na výsledky, Brone.“ Ananiasův hlas ho udeřil ostře do hlavy.

„Ne, nejdříve chci slyšet vaše.“

„Já se neptám, já ti to rozkazuji.“

„Vlez mi na záda, Ananiasi.“

„Ty bašt...“ Ananiasův hlas byl náhle přerušen, pak následovaly útržky rozhovoru, jehož hlasitost byla příliš malá na to, aby je Bron mohl zachytit. Nakonec zaslechl hlas Jaycee.

„Promiň Brone. Ananias se zase vytahoval. Nemyslím si, že to zkusí znovu... Rozhodně ne tímto způsobem. My si myslíme, že tam někde ve vesmíru musí být loď. Snaha určit zpětně polohu známých objektů podle trajektorie nemá smysl. Vychází z toho pouze poloha v *Messieur 31*.“

„Spirální mlhovina v Andromédě?“

„Ano, nic jiného. Putování střely vypočtenou rychlostí z té vzdálenosti by vyžadovalo sedm set miliónů let, takže si myslím, že to můžeme vyloučit.“

Bron znovu roztáhl výpis z tiskárny. „Čísla souhlasí s mými. Počítač Ničitelů nepodvádí.“

„Takže *Cana* má někde v prostoru nosič střely.“

„Vypadá to, jako by ho někdo skutečně měl. Ale nebyl bych si tak jistý, že to byl právě Cana.“

„Co tím myslíš, Brone?“

„Má drahá Jaycee, Cana poslal svou posádku do semináře, protože Haltern měl být odveden ze své rezidence. To byla pochopitelná akce z hlediska inteligence. Ale když byla střela vypuštěna, dokonce ani Cana nemohl přesně vědět, na kterém místě v semináři se Haltern přesně nacházel v daném okamžiku. Vlastně jedinými bytostmi z jiného světa, které znaly po celou dobu mou přesnou polohu, byli doktor Veeder, Ananias ... a ty.“

Kapitola 13

Ananias se odvrátil od obrazovky se značným znechucením vepsaným ve tváři.

„To co řekl Bron, je trochu moc, miláčku. Přeruš ho, když se bude chovat jako teď. Ale jak znám tvou jedovatou inteligenci, jsem na pochybách, zda bys pro to něco udělala.“

„Odprejskni, ty zatracený zakrslíku!“

Ananias pohlédl bezděčně na výložky na svých ramenou. Jeho malé růžové rty byly vlhké a jeho jasné oči vyzařovaly vnitřní traumatický oheň.

„Nepodceňuj mě, miláčku.“

„Pouhé sny, Ananiasi. Budeš rád, když si udržíš hodnost, až s tebou doktor skončí.“

Účinek její fráze se zdržel asi vteřinu, než vyvolal šokovou reakci.

„Řekni to ještě jednou pomalu, miláčku.“ Jeho hlas byl ostrý a podezřavý.

Nehraj si na nevinného. Víš, že je to proti všem předpisům, zničit *záznamy* na přenosové lince.“

„Cože!“ Ananias ze vzteku zvedl ruku s úmyslem uhodit ji, ale zarazil se, protože si uvědomil, že dříve, než by dopadla jeho rána, zlomila by mu pravděpodobně paži. Přinutil se proto ke klidnější náladě.

„Kdo tě k tomu ponoukl?“

„Bron mě o to požádal.“ Byla zjevně potěšena jeho rozladěním.

„A ty jsi to řekla doktorovi?“

„Samozřejmě, dokonce jsem mu objednala hovor do Ústředního Komanda, takže neměl čas se zchladit.“

„To bylo pěkně stupidní, drahoušku.“ Ananias bojoval se svou zlostí. „Ten hovor nemůže doktor nikdy uskutečnit. Jsem nositelem mandátu generálního štábu. To znamená, že svou hodnotou stojím nad vámi. Když mě napadne zničit některý nebo dokonce všechny záznamy, ani ty, ani velící lékař Veeder mi v tom nemůžete zabránit.“

„V tom se po čertech pleteš.“ Veeder vstoupil do dveří a zachytil konec konverzace. Jeho zbrunátnělá tvář a krk ukazovaly, jaké má pocity. Měl bych ti připomenout, generále Ananiasi, že je zde výcvikový tábor Komanda podřízený vedení Komanda.“

„A já ti připomenu,“ řekl Ananias, „že tvoje přítomnost v misi špiónážní služby se řídí příkazy Generálního štábu. Tohle místo je pod mojí jurisdikcí. Nemohu říci, že jsem až dosud nadšen tvým počínáním. Náš miláček Jaycee zde přímo ukázkově demonstrovala žalostně malou moc nad svým agentem... a pokud jde o Brona... vypadá to, že se z něj stal duševní krypl. Soudím tak podle jeho otřesu mozku, ztráty paměti, schizofrenie a stihomamu. Odmítá subordinaci a poslouchat rozkazy. Jedná se o naprostou vzpouru.“

„Bože, ty jsi ten pravý, který může mluvit o duševním mrzákovi.“ Jaycee byla očividně vzteklá. „Jak jsi Ananiasi přišel na myšlenku paranoidního stihomamu? Ničeho takového jsem si nevšimla. Nebylo to náhodou z té části záznamu, kterou jsi chtěl vymazat?“

„Miláčku,“ řekl Ananias zlostně, „už jsem ti řekl, co se chystám s tebou udělat... a pokud jde o doktora, tak si myslím, že předčasný důchod s výrazně sníženou penzí bude stále ještě lepší než soud. Zítřka předložím Tajné službě návrh, aby vás zde zbavila funkce.“

„Jdi do hajzlu, Ananiasi!“ Veeder se bezděčně nakazil Jayceiným vztekem. „Velení Komanda na mou žádost

potvrdilo, že veškeré operace této mise zůstávají pod mým řízením. Tvá funkce zde je ryze poradní. A pokud jde o mě, tak tě zde trpím z milosti!“

„Prodiskutuji to rozhodnutí s Generálním štábem. Myslím si, že nemáš šanci vyhrát.“

„Možná, že ne, ale dokud to rozhodnutí platí, nebudeš ničit mé záznamy a nebudeš se plést do mých operací.“

„A co když to udělám?“

Výraz Veederova obličeje se změnil v čistý záblesk pobavení, který vyjadřoval jeho lidský triumf.

„Když to uděláš, generále Ananiasi, brzy se ocitneš v cele vězení Komanda a budeš čekat na přelíčení před Válečným soudem.“

„Nemůžeš mě zadržet.“

„Mohl bych, ale raději bych viděl pokračování mise bez vzájemného křížení zájmů.“

Jaycee řekla: „To je trefa!“ takovým způsobem, který už dále nepodněcoval Ananiasovu zlost.

Ananias otočil svou bledou tvář na své dva společníky. Chvilí si nebyl jistý, zda se má smát nebo vztekat.

„Nech si toho, během týdne bude tato jednotka pod mou kontrolou.“

„Nepotřebuješ týden, Ananiasi.“ Jaycee měla okamžitě navrch. „Každým okamžikem může mít Bron souřadnice, které potřebujeme. A to byl přece hlavní úkol – určit polohu domova Ničitelů. Nebo snad ne? Tím je vše skončeno.“

„Ne tak docela, drahoušku. Rád bych nejdříve vyřešil některé staré resty.“

Doktor se také vzdal dalšího útoku. „Zatím je třeba odpovědět na pár otázek, Ananiasi.“

„Jakých?“

„Husí čvachtání, které Bron slyšel a kterému jsem nepřiřítal žádný velký význam až do té doby, než jsi je vymazal z pásek.“

„No a?“

„Další otázka – jak jsi si mohl být tak jistý, že Ander Haltern je právě ten technokrat, který zajímá Ničitele?“

Ananias byl chvíli vyveden z konceptu. „Myslel jsem, že vše bylo ...“

„Zničeno? Ne úplně, Ananiasi. Přenosová linka do Antares je vedena přes hlavní stanici Komanda. Také si zaznamenávají vše, co bylo vysíláno i přijímáno.“

„To se musí zastavit.“

„K tomu bys potřeboval mít prokletá dobrý důvod.“

„Jeden mám.“

„Tak ho řekni. Aby mohlo Komando uskutečnit tento projekt, utratilo téměř čtvrtinu celkového rozpočtu za šest let a nejlepší agent je právě na lodi Ničitelů. Existuje-li nějaký fakt, o kterém dosud nebyla řeč, tak ho rychle řekni. Jsem si po čertech jistý, že Ústřední Komando by nikdy nesouhlasilo se spoluprací, kdyby mělo podezření, že si někdo nechává něco pro sebe.“

„Jsou určité stupně utajení,“ řekl Ananias. „Tahle informace patří mezi nejtajnější. Jen málo lidí ji zná.“

„Lžeš, Ananiasi!“ Dokonce Veeder byl překvapen vehemencí útoku Jaycee. „Vím kdy lžeš, protože jenom v tom okamžiku vypadáš lidsky. Bože! Utajení je slovo, které používáš, když si chceš dělat co chceš, ale nebuď tak naivní a nezkoušej to na mě. Jsi v koncích a je to na tobě poznat.“

„Miláčku,“ řekl Ananias, „bylo by lepší, kdybys byla zticha.“

„Trhni si nohou, ty vyděračský zakrslíku! Nepokoušej se mi vyhrožovat. Ještě jsi nepoznal, že s tebou mohu skoncovat kdykoliv se mi zachce?“

„Jak to chceš udělat, drahoušku?“

„Ty jsi vytvořil Bronovu psychosyntézu a sémantickou obnovovací spoušť. Ale já znám několik triků s Bronem dávno před tebou. Stačí jediné slovo a Bron se začne bránit a pak nebude chtít spolupracovat, ať budeš chtít dělat cokoli. Jak si s tím poradíš, Ananiasi?“

„Takové věci nezkoušej, Jaycee. To je rozkaz.“

„Jdi k čertu, Ananiasi,“ řekl velící lékař Veeder.

„Jestli jsi skončil se skrytým bojem, snad mě můžeš tolerovat jako pozorovatele.“ Bronův posměvačný hlas přerušil řečníky. „Pokouším se získat souřadnice z podprostorové díry.“

„Klid.“ Jaycee přerušila spor a začala rychle přebírat informace z obrazovek. Její ruce jemně ovládaly řízení.

„Všechna záznamová zařízení jsou spuštěna, Brone. Vše sleduji.“

Ananias rezignovaně pokrčil rameny a přistoupil k počítači. Pouze když byly souřadnice lodi přesně určeny a připraveny na přemístění, mohl se odvážit zasáhnout. Ale kdyby je přemístil, výsledkem mohl být rychlý konec. V tomto stádiu hry zde nebyl prostor ani pro chyby, ani pro toleranci opozice. Už se stalo chyb víc než dost.

Kapitola 14

Signální zařízení začalo zvonit a svolávalo posádku. Když byl hlavní motor spuštěn naplno, začal Bron téměř nepostřehnutelně pociťovat další složky gravitace. Díval se na vzory svolávacích signálů na palubě a čekal na rozkaz k pohotovosti pro podprostorovou skupinu. Než se rozhodl je následovat, dal jim čas na to, aby dosáhli svých stanovišť. Současné nastavení gravitačního motoru bylo pouze takové, aby jim určilo kurs pro rychlý podprostorový pohyb. Znamenalo to, že bude využita základní hmota, jakmile bude dokončeno naprogramování.

Byli blízko okamžiku, který tvořil hlavní bod celé operace Komanda. Buď z řídící místnosti nebo přímo z podprostorové matice mohl určit souřadnice, které by určily polohu domovského světa Ničitelů. Tím okamžikem jeho vlastní mise končila. Shromážděné síly Hvězdného komanda se pravděpodobně posílily největšími bitevními loděmi Terrské federace. Mohly rozbít celé hvězdné systémy, jen aby zničily domovský svět Ničitelů.

„Bitva bude nepochybně největší vesmírnou válkou historie, kde se vítěz stane legendou. Zatímco už nikdo opět neuvidí, ani neuslyší špióna nazývaného Bron, který celou tu věc umožnil. V určitém místě Neonesis čeká Cana a jeho síly se budou snažit dohnat ocelový úlomek Ničitelské lodi, na níž nyní Bron cestoval. Na závěr se podaří proniknout do trupu lodi radiací a pak přijde konec. Když se radiaci nepodaří zabít ho, pak šok, násilí nebo vakuum udělá totéž.

Nižší chodby byly téměř prázdné a bylo pro něj snadné projít nepozorovaně malým průlezem. Správné načasování bylo důležité. Nesměl přijít příliš brzy a zároveň nesměl přijít pozdě. Právě teď by měl podprostorový tým nastavovat své mimořádně jemné přístroje.

Ačkoliv tvary mu byly neznámé, vstup do podprostorového instalačního otvoru měl stejné rysy určované neměnnými principy superluminární mechaniky. Když otevřel poklop, kladný tlak vzduchu kolem něho vytvářel vířící. Na přístupu do tunelu dovolil cyklonovému vzdušnému proudu vytvořit kolem něj vír. Vířící turbulence z něho odstranila většinu prachu a chlupů z jeho oděvu. Ačkoliv byl nezvaným hostem a zároveň byl velmi dobře obeznámený s podprostorovým mechanismem, choval se spíše opatrně, než opovržlivě. Vypěstovaná opatrnost mu ani na vteřinu nedovolila brát situaci na lehkou váhu. Zároveň byla nutná pro ochranu speciálního jemného mechanismu v dutině.

V tunelové bariéře si vyměnil své sandály za pár měkkých a těsných bot ležících na polici. Pečlivě si natáhl pružný gumový oblek, který přiléhal na jeho tělo jako druhá kůže. Oblek byl ale určen jako návlek přes uniformu Ničitelů a tak nemohl v žádném případě dokonale obklopit jeho župan. Nakonec byl nucen župan odhodit a natáhnout si nepříjemně horkou gumu přímo na holé tělo. Prošel zónou čistících sprejů, výplachů a nakonec sušičkou. Pouze po tomto rituálu si mohl dovolit vstoupit dovnitř.

Předsín, ve které podprostorová posádka měla čekat během skoku prostorem, byla prázdná. Pak vešel do labyrintu a za ním do vlastní matricové dutiny. Vešel do místa tajů a překvapení. Dutina neobsahovala nic kromě skeletového boxu mezi velkými elektrodami. Vše bylo obklopeno ochozem, na kterém pracovali technici. Uvnitř boxu žhnuly biliony bilionů napodobenin hvězd. Byl to jakýsi úplný kosmos v malém. V boxu byly vytvořeny a udržovány takové podmínky pole, které dávaly atmosféře její zelenou děsivou fluorescenční barvu. Nebylo dovoleno žádné osvětlení, aby se chránila luminiscence pole. Navíc byli technici tak zaujati prací, že si nevšimli klečícího stínu na vnější zdi. Pouze jejich tváře byly viditelné – ozářené tajemným žářem.

Připomínaly houf čarodějnic zaměstnaných nějakým divokým pokoutním uměním.

Technici pracovali s nekonečnou péčí a jemností s mikronovou přesností. Vlasově tenké sondy byly rozprostřeny jako téměř neviditelné měděné pásy napříč hvězdnou maticí. Technici určovali polohy a osy a měřili kritické dráhy. Vše se odehrávalo v nekonečně malých prostorech mezi vzory náhražek hvězd. Pomalu utkávali napříč mikrokosmem měděné předitivo. To určovalo polohu vstupu a konce jejich superluminárního skoku skrz tachyonový prostor.

Bron sledoval práci zkušeným pohledem. Trénovanost mu umožnila určit pomocí určitých kritérií vývoj operace. Konečně se rozhodl k akci.

„Ted' se pokusím získat souřadnice, Jaycee. Umožním ti pořídit jejich záznam, až si je budu prohlížet.“

„*Dej se do toho, Brone.*“ Jayceein hlas byl napjatý, protože to byl její první pohled na matici během špionážní operace.

Bron se pomalu pohyboval po obvodu ochozu. Kdyby byl zpozorován někým z podprostorového týmu, musel by být považován buď za jednoho z nich nebo za člověka, který provádí v dutině schválenou činnost. Avšak nikdo se ho nezeptal, co tam dělá. Horlivá činnost v určování souřadnic pokračovala bez přerušení. Když si byl Bron jistý, že byla provedena poslední operace, opatrně prozkoumal každý měřicí přístroj v činnosti. Nehledě na dohodu s Jaycee tiše zaznamenával čísla z matných digitálních indikátorů pomocí mnenotechnického klíče, jak kolem nich procházel. Jaycee slovně potvrzovala příjem série údajů.

„Ted' půjdu ven, Jaycee. Musím zmizet dříve, než posádka. Nerad bych ale zůstal v pasti během skoku. Máš zaznamenány všechny potřebné údaje?“

„*Myslí, že ano. Převédeme údaje do skutečných prostorových souřadnic a okamžitě je vyhodnotíme.*“

Bron se otočil a procházel labyrintem.

„Předpokládám, že se brzy odpojíš. Už máte vše, co jste chtěli?“

„*Máme v úmyslu s tebou udržovat kontakt nejméně do té doby, dokud nebude potvrzeno zlikvidování základny Ničitelů. To*

je požadavek Generálního štábu. Ale myslím si, že doktor bude ve spojení dále pokračovat. Považuje to za dobré cvičení Komanda. Ananias zde sehrával poněkud zvláštní hru, takže se domníváme, že věci mohou být složitější než se na první pohled zdá.“

Bron rychle strhl gumový oblek se svého zpoceného těla. „Dej mi asi za minutu vědět, Jaycee. Vypadá to, že už brzy dojde ke skoku.“

Za sebou slyšel pohyby v labyrintu, jak posádka opouštěla dutinu po dobu skoku. Právě opouštěl podprostorovou předsíň, ale stále byl ještě vidět ve dveřích. V dutině byl Bron anonymní postavou. Ale teď, když si oblékal oděv, byl ve svém županu jednoznačně rozpoznatelný jako synkretista. Pouze když se mu podaří zavřít poklop dříve, než se vynoří první člen posádky z labyrintu, má šanci utajit svůj průnik.

Jakmile se za ním zavřel poklop, uslyšel za sebou náhlý hluk konverzace a cvaknutí komunikačního mikrotelefonu. Bylo těžké říci, zda to byla běžná záležitost nebo zda byl spatřen a jeho přítomnost byla nahlášena. To se ukáže časem. Ačkoliv jeho přítomnost v dutině v žádném případě neporušila povolení, které mu dal Cana. Ale jeho zájem by byl určitě začátkem podezření, že není pouhým akademickým synkretistou.

Nyní, když Komando mělo informace, které potřebovalo, měl Bron volnost sehrát zbytek hry tak, jak sám chtěl, včetně nalezení způsobu, jak sám přežít. Byl však hlavním účastníkem projektu, ve kterém se počítalo s tím, že může dojít k prohře v dosud největší vesmírné bitvě. Nebylo pro něho proto snadné zajistit své přežití.

Podprostorová pohotovost přerušila jeho úvahy a přinutila ho vyhledat bezpečnostní pásy. Většina míst byla služebních. A měla být brzy obsazena znovu shromážděnou posádkou. Nakonec našel volné pásy blízko komunikační místnosti. Spokojeně si je nasadil. Ničitelé pravděpodobně zkrátili přípravu před skokem, protože mnoho členů posádky zaujímalo své pozice až na poslední chvíli.

Pak loď skočila. Ničitelé zřejmě věřili, že není třeba činit úlevu ani lodi ani mužům, když využívali podprostor. Vletěli do něj plnou silou, tvrdě, rychle a přímo. Třicet tři vteřin trvaly

úporné bolesti vnitřností a tlak v kostech. V této době jejich loď překročila světelnou bariéru a byla vržena do nadsvětelných rychlostí napříč galaxií.

Bron z podprostorová teorie znal, že během involuce loď zmizí z reálného světa časoprostoru. Nyní se skutečně pohybovali mezi předitivem vlastní náhražky galaxie v podprostorová dutině hluboko uvnitř vlastní lodě. Jeho rozum to však vždy odmítal akceptovat. Mezi kosmonauty kolovaly historky, že někteří z nich viděli měděné tyče, které rozhrnovaly hvězdy na konci podprostorového skoku. Bron si tím nebyl vůbec jistý. Věděl ale, že technici, kteří byli zachyceni v podprostorová dutině během skoku, pozorovali ionizační stopu jejich vlastní lodi letící z vlákna na vlákno uvnitř předitiva. Některým se podařilo přežít a zotavit se ze šoku.

Kapitola 15

Lod' přešla do klidné fáze skoku a nepříjemný trhající tlak ustoupil. Bron rozeplnul řemeny a nechal je spadnout na zem. Náhle zjistil, že nemá nic na práci. Čekal pouze na naději na přežití, která byla asi jedna ku deseti bilionům.

Jeho situace byla nezáviděníhodná. Nemohl udělat nic, co by mohlo ohrozit úspěch plánu. Pohyboval se na tenkém ledě a měl právo hledat vlastní spásu. Kdo však vlastně je? Kdo byl ten kus lidského masa, na kterém bylo tak mnoho věcí závislých?

V tichu jeho vlastní kabiny pro něj tato otázka náhle nabyla velké důležitosti.

„Jaycee, teď mi řekni něco o mně. Jak se jmenuji jinak než Bron?“

„Nijak.“ *V hlasu Jaycee znělo tiché nepřátelství. „Našla tě terrská obchodní delegace v pouličním obchodě v Anthatina na planetě Bela – šest. Měli najmutý kluzák, který při sestupu rozházel hromadu smetí. Byl jsi vespod asi čtyři týdny starý. Nikdo to přesně nevěděl. Byla bych raději, kdyby tě tam nechali, ale oni tě vytáhli, protože to byli Teřané a byli příliš hákliví na*

to, aby zničili mladý život. Vzali tě sebou na kosmodrom, odkud měli odletět pryč. Ani policie ani celníci se o tebe nezajímali, takže jsi odletěl na Terru a byl jsi označen jako pokusné zvíře. Kdo ti dal jméno, to nikdo neví, ale asi vzniklo z kódované známky živého inventáře na vývozních dokumentech. Pravděpodobně to tak nějak bylo.“

„Nelžeš mi, Jaycee?“

„Ne, je to v záznamech. Na Teře však byla tvoje přítomnost posádce na obtíž. Byl jsi odložen do vojenského sirotčince, který vedl doktor Harvestine. Harvestine byl patologický tyran, ale zároveň dobrý učitel. V sedmi letech jsi se naučil dost z útočného umění, takže jsi v zápase zlomil učiteli vaz. Následoval soud, který rozhodl, že se nehodíš jinam než na školu Komanda a tak tě tam poslal.“

V dalších patnácti letech jsi byl vytrénován ve všem, co se Komandu podařilo do tebe natlouct. Jak z hlediska akademického, tak i vojenského, takže jsi se stal špičkovým. Prospíval jsi ve všem, od zbrani, přes zápas, až po vyšší matematiku. Ale s jedním nezměnitelným rysem – schopností pro chaos!“

„Chaos?“

„Ano Brone. Byla to schopnost nastavit systém sám proti sobě tak, že se zhroutil a rozpadl. Když někdo běhá v kruhu, hádej kdo se pohybuje skrz ruiny a snaží se urychlit vlastní konec?“

„A to jsem já?“

„Ano, Brone. Vše kolem tebe je chaos. Tvůj osobní život je chaos a totéž se stane většině těch, se kterými se zapleteš. Vytváříš kolem sebe chaos. Když je zmatek dostatečně velký, přiblížíš se a vezmeš si trochu, pár kousků, o kterých si myslíš, že je budeš potřebovat. Pak je zase odložíš, když zjistíš, že ti neposkytují to, co hledáš. Děláš to stejně s lidmi jako s věcmi a nebereš ohled na důsledky.“

„Řekni mi, Jaycee, potkali jsme se vůbec my dva někdy?“

„To je tajná informace, na to ti nemohu odpovědět, Brone.“

„Vem tě čert. Zeptám se doktora.“

„Dostaneš stejnou odpověď od kohokoliv. Náš vztah je založen na psychologické bázi a ty ani nic jiného to nemůže zvrátit.“

„S tím nekalkuluj, Jaycee. Jestli se někdy dostanu opět na Term, určitě bych si popovídal s Hvězdným komandem o více věcech než jenom o těch, na které právě myslím a před kterými se chci ochránit.“

Dveře se náhle otevřely a dva ozbrojení muži mu ukázali, aby vyšel do chodby.

„Brone Halterne, Cana tě chce vidět. Pojd' s námi.“

Tentokrát situace nevypadala příliš přátelsky. Úsečný rozkaz a pohyby s ruční zbraní indikovaly, že půjde spíše o vězení, než o pozvání na schůzku. Bron přikývl a šel nařízeným směrem.

„To vypadá, že bude můj konec, Jaycee,“ řekl vnitřním hlasem.

„Spojím tě přímo s doktorem. Možná, že můžeme udělat...“

„Víš, jediné, co pro mě můžete udělat je to, že mě zabijete, abych nebyl vystaven mučení.“

Jednotka doprovázející Brona se zastavila před dveřmi Canovy pracovny a sledovala, jak vstoupil. Pak se rozestavila za dveřmi s připravenými zbraněmi. Cana seděl za stolem. Vypadal opuštěně a byl hluboce zamyšlený. Držel si rukama bradu a lokty se opíral o desku z vyleštěného dřeva. Ale síla, kterou vyzařoval, byla mnohem větší, než jeho pouhý zjev.

„Posad' se, synkretisto,“ řekl po chvíli. „Právě si prohlížím závěry tvého zkoumání týkající se příletu řízené střely.“

Bronovi se lehce ulevilo. „Aha.“

„Zkontroloval jsem výpis tvých výpočtů. Zjišťuji, že tvé odpovědi přesně souhlasí s našimi. Mé pozornosti neunikl fakt, že jsi naprogramoval počítač pomocí formátu zbraně namísto klasickým softwarem. Je s podivem, kam až může synkretismus zasahovat ...“

Jeho oči se dívaly do očí Brona tak upřeně, že začal pociťovat slabost. Odkudsi z hloubi Canova intelektu se objevil na jeho rtech úsměv.

„Jsi velmi talentovaný muž, synkretisto. A nepředpokládám, že už jsme viděli vše, co umíš. Ale teď už od tebe stejně nic jiného neočekávám,“ řekl důrazně Cana.

„Nerozumím, proč to říkáš a takovým důrazem,“ odvětil Bron.

Cana moudře povytáhl obočí. „Myslím si, že už jsi se rozhodl, odkud střela přiletěla.“

„Samozřejmě, buď pochází z Messieru 31 a byla odpálena před sedmi sty milióny let nebo z nějakého nosiče kdesi v blízkosti ve vesmíru, několik hodin před dopadem. Z polohy kruhového útvaru tvých lodí při setkání se střelou je zřejmé, že jsi věděl, že střela má dopadnout na Onaris. A dopředu jsi také věděl přesné detaily o dráze jejího letu.“

„Tvůj závěr tedy je, že nosič střely byl můj a že zničení Onarisu byla zábava, kterou jsem udělal hlavně ve tvůj prospěch?“

„Správně jsi to odhadl,“ řekl Bron. Pocit blížící se neodvratné smrti mu dodával překvapivou fatalistickou odvahu.

„Synkretisto, ty nejsi blázen,“ řekl Cana. „A také nejsi megaloman. Polož si otázku, proč bych měl rozpoutat takové peklo jen proto, abych tě pobavil? Odpověď je, že bych to neudělal. Abychom se dobrali pravdy o tom co se stalo, musíme se na to dívat z opačného konce. Nemohli jsme předvídat tu střelu, spíše ona předvíдалa nás. A skutečně byla vyslána z Messieru 31.“

„Tomu odmítám věřit. Zkoušel jsi odhadnout důsledky tohoto tvrzení?“

„Ano.“ Cana si udržoval svůj intelektuální klid. „Důsledky jsou jednoduché. Před sedmi sty milióny let někdo nebo něco v Andromédě předvíдалo přesné detaily naší cesty na Onaris a naši snahu získat tě a podniklo kroky, jak tomu zabránit. Jejich výpočty byly fantasticky přesné pokud jde o polohu a spletli se pouze o šestnáct hodin v čase. Něco podobného se odehrává téměř všude kam přijdeme, pouze časová diference je stále menší. Podle současných odhadů budeme moci podniknout pouze čtyři další nálety. Když budeme usilovat o pátý nálet, nebudeme stačit té d'ábelské střele uniknout.“

„Předpokládáte, že odletíte dříve nebo změníte svůj cíl?“

„Na tom nezáleží. To už jsme zkoušeli, ale nepomáhá to, což je nebezpečné. Když si naplánujeme nálet a v posledním okamžiku změníme rozhodnutí, žádná střela se neobjeví. Někdy

o zrušení náletu nevěděl nikdo kromě mě. Přesto tento můj vrtoch někdo před sedmi sty milióny let předpokládal. Takže když si naplánujeme nějaký cíl útoku a pak ho změníme na jiný, řízená střela letí neomylně na změněný cíl. Takže byla zaměřena v době, kdy se na Teře objevily první známky primitivního života. Je to jako by existoval pravěký koncept zkázy, pevný a neměnný, který na tebe čeká bez ohledu na to, kam jdeš.“

„To je šílenství!“ Na chvíli se Halternova syntéza rozhořela, ale pak se ztišila, což bylo známkou, že se do jeho uvažování opět vplížila racionalita.

„To není šílenství, synkretisto Brone Halterne – nebo kdo vlastně jsi.“ Canův pohled byl pronikavý a klidný. „Je to spíše otázka příčiny a důsledku. Původně jsme se zabývali získáváním otroků, ale bylo mezi nimi nevyhnutelně určité procento domorodé inteligence. Ty jsme vybrali a používali pro složitější úkoly. Občas přilétla řízená střela po našem nájezdu a někdy také ne. Naše počítače vychrtily překvapivou korelaci mezi získáním některých technokratických specialistů a destrukcí světa, ze kterého byli odvečeni. Tyto zvláštní fatalistické osoby měly znalosti v oblasti pokročilé kosmologie a sice v počátcích Chaosu. A to nás dovedlo přímo až k tobě...“

„Ale jak a proč?“

„Když jsme viděli, že se naše možnosti zužují, rozhodli jsme se, že získáme nejlepší muže se znalostmi Chaosu v Galaxii. Tvoje pověst jako Špičky na počátky Chaosu tě řadí až na samotný vrchol a tak jsi se stal jak naším kandidátem, tak i kandidátem pro řízenou střelu. Pouze ...“

„Pouze co?“

„Řízené střely normálně sestávají nejvíce ze tří válců. Ale pro tebe jich poslali sedm. Ze vzdáleností více než šest tisíc parseků a před sedmi sty milióny let. Ti neznámí museli znát tvé úspěchy skutečné i potenciální a měli o tobě vysoké mínění. Co budeš dělat teď, synkretisto, když už víš, co tě čeká?“

Kapitola 16

„Zmatek venku za dveřmi zabránil tomu, aby Bron odpověděl. Bylo slyšet zvýšený Daiquistův hlas při jeho rozzlobené při s hlídkou venku. Cana zmáčkl na svém stole tlačítko a dveře se prudce otevřely.

„Pojď dál, Martine! Dostali příkaz, aby nás nikdo nevyrušoval.“

Daiquist vešel do místnosti dlouhými kroky následován dvěma mladými důstojníky. Jeho tvář byla brunátná vztekem.

„Ty máš toho zatraceného synkretistu tady?“

„Jistě.“ Cana si poručíka zkoumavě prohlížel. „Co máš na srdci, Martine?“

„On je! Já jsem si hned myslel, že on je špeh a teď jsem si tím jistý.“

„Cana zůstal naprosto klidný. „Mohl bys mít pravdu, Martine. Já jsem měl také takové podezření. Ale to teď nemusí být důležité. To není žádná nehoda, že těch sedm válců dopadlo na Onaris. Ať je špión nebo není, určitě má schopnost katalyzovat počátek Chaosu.“

„K čertu s katalýzou! Já mu nevěřím. Je proklatě chytrý. Těsně před skokem čmuchal kolem dokola v podprostorové dutině.“

Cana ztuhl. „Synkretisto, můžeš to vysvětlit?“

„Zajímalo mě, jak jste programovali provedení skoku. Mám nějaké vlastní podprostorové teorie.“

„Já mám také nějaké teorie,“ řekl Daiquist „a jedna z nich je, že ty nejsi Haltern. Potřeboval bych při výslechu jen půl hodiny na to, abych z tebe dostal pravdu.“

„Ne!“ Canův hlas zněl ostře. „Všechny znaky, které jsme až dosud získali, jsou klíčem entropické hádanky. Haltern nebo ne, to teď není tak důležité. Ukázalo se, že má schopnosti plnit katalytickou roli počátků Chaosu. Hrubě řečeno, velká část hrozeb v budoucnosti se ponese na jeho ramenou a budoucnost by měla být spíše podepřena zády zdravého člověka než mrzáka.“

„Pak ho drž někde, kde nemůže způsobit nějakou neplechu, jinak nemohu nést zodpovědnost za tvou bezpečnost nebo za bezpečnost této lodi.“

„Výborně!“ Cana se neočekávaně rozhodl.

„Přeruš skok Martine a dej ho do jiné nejbližší lodi.“

Daiquist přikývl na znamení, že to akceptoval. „Mám ještě lepší nápad. Dovol mi, abych ho přesunul na *Tantallus* – a já půjdu s ním. Zajímal by mě jeho reakce.“

Cana chvíli zvažoval skrytý důsledek tohoto návrhu a pak přikývl na souhlas. „Pochybuj o tom, že máš pravdu, Martine, ale je tu určitá naděje, že bychom se mohli něčemu přiučit. Kolem muže, o jehož vraždě se uvažovalo již tehdy před sedmi milióny stoletími, musí být něco velmi zvláštního.“

Daiquist stroze přikývl svým pomocníkům. Vezměte synkretistu a zavřete ho někde. Jeden z vás tam zůstane a bude stále s ním. Já budu muset skok zastavit. Přesun bychom měli uskutečnit do hodiny.“

Bron byl eskortován do prázdné kabiny a zamčen uvnitř společně s jedním z pomocníků. S pocitem zoufalství ležel na zádech na palandě a zíral nahoru do stropu. Čas od času urovnával svůj župan, aby skryl nepatrné pohyby svého hrdla při vnitřním hlasu.

„Jaycee!“

„*Nemluv na mě, ty milosrdný kreténe!*“

„Copak se ti děje k sakru?“

„*Jestliže teď zjistíš kdo jsi, mohl by se celý projekt zřítit.*“

„Nech toho kázání, Jaycee, potřebuju rychle Andera.“

„*Potřebuješ rychle jed. Ander tady není, ale pokusím se ho sehnat. Co od něj chceš?*“

„Chci rychle odpověď na tu záležitost týkající se počátku Chaosu. Ander tomu možná může dát nějaký smysl, ale já sám jsem ztracený. Byl tam doktor, když se odehrávaly ty poslední události?“

„*Byl ve spojení po celou dobu.*“

„Jaký z toho máte dojem?“

„*Když jsme si to dali dohromady, jediná věc, která tě ještě drží při životě je Canův strach z něčeho dalšího. Jenom bůh ví,*

co to je, ale buď něco takového existuje nebo je Cana největší cvok tisíciletí.“

„Cana není cvok. Má v hlavě všechno perfektně srovnáno a je klidný. Válčí s něčím a není to právě Terrská federace. Tak tedy kdo nebo co to k čertu je, Jaycee?“

„*Někdy bych sama ráda věděla, zda to Ananias ví. Chová se jako vzteklý pes při jakékoliv zmínce o řízených střelách z Messieru 31. Nechce o té myšlence ani slyšet.*“

„Mám podezření, že je toho hodně, co Ananias ví, ale nechce o tom mluvit. Je tam teď?“

„*Ne, běžel rozčilený na Generální štáb se souřadnicemi namísto toho, aby je odeslal běžným způsobem. Myslím si, že má chuť převzít nad tebou velení osobně. Nebyl zde tak často, aby si uvědomil, že práce s tebou není jednoduchá, protože ji neděláš dobrovolně.*“

„Jupitere! Skoro bych si přál, aby se o to pokusil. Máte ponětí o tom, jaký druh vesmírné lodi by mohl *Tantallus* být? Vypadá to, že je obzvláště důležitý pro Daiquista a Canu.“

„*Počítač překontroloval záznamy Tajné služby o všech známých ničitelských lodích. O této tam toho nebylo mnoho. Pouze to, že Tantallus, který se kdesi objevil v posledních padesáti letech, je terrská armádní laboratorní loď sloužící k letům do nejvzdálenějších oblastí vesmíru. Ztratila se před několika lety při experimentální plavbě za okraj vesmíru.*“

„Podívej se, jestli o něm můžeš získat nějaké podrobnější informace. Mohly by odhalit něco užitečného. Pak bych prohodil pár slov s doktorem, jestli tam ještě je.“

„*Jsem tady, Brone.*“ Úzkostlivý hlas doktora Veedera dopadal v měkkém kontrastu ve srovnání s Jayceiným ostrým tónem. „*Co si o tom všem teď myslíš?*“

„Momentálně si domýšlím, že Cana má pravdu o těch sedmi válkách na Onarisu, které byly určeny speciálně pro Halterna. Nezapomeň, že muž, kterému byly adresovány byl Haltern a ne já. Nevím, co to je katalyzátor Chaosu, ale jestliže Cana není šílenec nebo lhář, mohli byste teď na potenciální časované bombě sedět vy – díky událostem soustředěným na Andera. Myslel jsem si, že by to mohlo dát tvému pozorování jiný směr.“

„To ano. Byli jsme tak soustředěni na svůj konec, že jsme zapomněli na záměnu. O této záležitosti Chaosu a o bezpečnosti celé akce jsme toho ještě příliš nevěděli. Navrhujes něco?“

„Ano. Ať je Ander pod dobrým dohledem tak, aby byl v dosahu pro potřebu komunikace přes přenosovou linku. Vidím to tak, že se schyluje k velké události. On by mohl být jedinou osobou, která by tomu všemu mohla dát smysl. Navrhují vám nastavit počítač po celou dobu na kontrolu časové shody a nacpat do něj každý atom údaje, který se jeví jako důležitý. Celá tato záležitost má rozhodně zvláštní náplň.“

„Nesouhlasím s tím, ale udělám to tak, jak říkáš. Zůstanu ve spěchu pro případ, že by se přihodilo něco nového.“

Bron odpočíval a zavřel oči. Pomocník šoupal svou vytaženou zbraní na stole. Byl mrzutý z nečinnosti. Vůbec si neuvědomoval, že oči a uši tajné služby Hvězdného komanda jsou společně s ním v místnosti v podobě přenosové linky, kterou zprostředkovává muž ležící na pryčně. Oba byli potichu a čekali na konec skoku i na další akce, které budou následovat.

Bronova pátrající mysl hledala něco, co by překlenulo přestávku. Snažil se nevnímat kosmický šum a sykot přenosových linek, které se vkrádaly do vědomí v jeho hlavě a našel něco jiného. Ačkoliv znal stíny tohoto něčeho, byl naprosto nepřipraven smířit se s tím... husím šumem... ten fantom znějící jako čvachtání hus... ale tentokrát hlasitější, bližší a s artikulací a zlostnou naléhavostí, která ho mrazila až do morku kostí. Jeho první reakcí bylo ucuknutí v šoku, ale analytická schopnost ho přinutila vrátit se zpět a hledat nějaké vysvětlení.

Lepkáviská viskózní pěna zvuku, jeho nezahušćenost a cílevědomý šum mu zněl s celou samozřejmou naléhavostí a horrorem nezměnitelné pohromy snášející se dolů. Proti jeho imaginární plavbě na nehmotném voru dolů vodami subterrského Styxu. Stíny se shromažďovaly tam, kde nebylo žádné světlo a ozývaly se zvuky, jejichž původ si netroufal představit. Cítil pohyb šplouchajících vln čepících se jemně při lámání nějaké lehké turbulence a vnímal svůj vlastní pomalý pohyb dolů tunelem k jeho konci. Jakému konci? Co je za

tmavými zatačkami té řeky? Fantazie mnohem šťastnější než smrt vztyčená vně, mimo jeho představivost...

Jeho náhlý výkřik se přesně shodl s pronikavým zvukem alarmu souvisejícího s přerušením skoku a o několik sekund později čvachtající husy plavaly pryč ve spleť agónie konce podprostorového skoku.

Kapitola 17

Poté, co zásobovací loď opustila monstrózní mateřské lůno, se Bron naklonil, uchopil Hockungův objektiv a zaměřil jej na nepatrný bod, který byl jejich cílem. Ačkoliv *Tantallus* byla důstojná vesmírná loď, neměla působivý bronzový vzhled, jaký měly lodě Ničitelů. Spíše vypadala, jako by byla namočená do bílé barvy. Ta vzhledem ke stáří ztratila přilnavost a začala vytvářet praskající a odlupující se puchýře. Neměla ani pěkný obrys. Měla zavalitý a ošklivý trup. Její zadní část tvořilo dvanáct ohybných pohonných systémů. Jestliže byl její trup někdy ozdoben názvem, pak časem podlehl tření ve vesmíru, korozi a oděrkám, takže byl rozežrán a zničen.

„Terra,“ řekl Bron vnitřním hlasem a vrátil Hockungův objektiv navigátorovi zásobovací loď.

„Zkontroluj to, Brone! Vypadá jako vojenská, kdysi dávno ztracená vesmírná laboratoř. Právě se snažíme porovnáním s našimi záznamy zjistit, zda byla změněna na nosič řízených střel.“

„O tom pochybuji. I kdyby byla schopna vystřelit řízenou střelu, nevím, jak by mohla dosáhnout přesnosti plus mínus jeden metr na takovou vzdálenost.“

„Ale někdo toho schopen byl,“ řekla Jaycee.

Při bližším pohledu bylo možné vidět následky pustošení jejího trupu, kterému byla kdysi vystavena. Velké důlky a závrtky pronikaly v tloušťce paže do kovu takovým způsobem, že to vypadalo, jako by loď byla pod tlakem postříkána kyselinou. V místech, kde byly jednotlivé vrstvy kovu trupu lodi rozbité,

pokroucené a pokryté puchýři, se zdálo, že tudy může do lodi pronikat infekcemi a nemocemi zamořený vzduch. Avšak její přístávací zařízení pracovalo docela spolehlivě, takže Bron do ní vstoupil, následován Daiquistem a dvěma pomocníky. Ocitli se v teplém, upraveném a zvláštním starodávném interiéru vesmírné laboratoře, která kdysi dávno sloužila terrské armádě.

Jakmile Bron vstoupil, náhle se zastavil a zpozorněl.

„Co se děje, Brone?“

„Je zde něco strašlivě špatného. Ta loď má zvláštní podivnou atmosféru.“

„Jaký pocit v tobě ta loď vyvolává?“

„Tajuplný. Nemohu ho definovat. Byl *Tantallus* někdy předěláván?“

„Pokud víme, tak ne. Ale mohl nést konvenční zbraně jako všechny armádní lodě včetně terrských explozivních střel *Nemesisiny třídy*.“

„Ničící střela, která dopadla na Onaris, měla málo co společného s *Nemesisinými* zbraněmi. A navíc ta ďábelská střela neměla vůbec lidské rysy.“

„Znamená to snad, ie souhlasíš s Canovým názorem, že střela, která dopadla na Onaris byla nejen starodávná, ale i cizokrajná?“ Jaycein hlas zněl chladně a kriticky. „Proč k čertu ...?“

„Zadrž Jaycee. Já nesouhlasím s ničím. Jestliže jsou mé pocity správné, pak jsme tak vzdáleni, že ani kdybychom klesali se zrychlením dvaceti g, nikdy bychom nedosáhli dna.“

„Jak jsi to vypočítal?“

„Právě teď jsem si uvědomil, co je na téhle lodi divného. To vůbec není *Tantallus*. Přinejmenším ne ten, který byl vyroben. Je to pouze jeho zrcadlový obraz!“

„Přemýšlej trochu, Brone!“

„Podívej se na displeje a měřáky. Podívej se na nápisy. Na všechno. Jedná se o přímou inverzi úplnou až do posledního detailu. To není Canův divadelní trik, Jaycee. To je realita.“

Náhle si Bron uvědomil, že si ho Daiquist prohlíží s neustálým nepřátelským zájmem. Jaycee si to uvědomila současně s ním.

„Podívej se na Daiquista, Brone! Myslím, ie chce použít *Tantallus* aby si ověřil, že jsi terrský agent. Prozradíš se, jakmile prokážeš, že o lodi něco víš.“

„Už byly souřadnice odeslány na hlavní štáb?“

„Nevím. *Ananias* ještě není zpátky. Proč se ptáš?“

„Jakmile budou terrské síly na cestě a plány nebudou ohroženy, můžu zabít Daiquista.“

Jaycee se chystala promluvit, ale okamžitě zmlkla, aby umožnila Bronovi soustředit se poté, co se na něj Daiquist otočil.

„Vypadáš zmateně, Brone Halterne.“

„Tato loď nebyla vyrobena Ničiteli, že ne?“

„Ne. Je to terrská loď. Tuhle kosmickou trosku jsme našli ve vesmíru. To je její původ.“

„Na Teře vždy odečítají měřidla pozpátku?“

„Ne. To je právě fragment *Chaosu*. To by tě jako specialistu na *Chaos* nemělo nadmíru vyvést z rovnováhy.“

Bron tento střet ukončil pokrčením ramen. Nic z jeho zkušeností nebo z Halternovy syntézy mu neposkytlo odpověď. Daiquist ho pozoroval, ale jeho zájem byl přerušen podprostorovou výstrahou, která signalizovala opětovné zahájení skoku. *Tantallus* vklouzl do podprostoru ne jako ničitelská loď, ale pouze s jemným zachvěním. Bylo tak jemné, že bylo stěží postižitelné.

Když přešli do tiché fáze, Bron se zvedl a začal zdánlivě bezcílně chodit po lodi. Vyjadřoval tak navenek dojem akademického zájmu, který ho mohl podpořit v roli synkretisty. Vnitřně však hledal pevné nitky, které by mu pomohly zabezpečit vlastní přežití.

Tantallus byla malá loď o velikosti rovnající se zhruba jedné setině Canových bitevních lodí. Poněvadž byla pouze lehce vyzbrojena – i vzhledem ke svému stavu – stěží by byla schopna odolávat útoku. Když to Bron zjistil, udivovalo ho, jaká byla její funkce v letce. Její laboratorní přístroje byly dobře udržovány v činnosti. Posádku tvořil neobvykle vysoký počet techniků s vysokou hodností a dokonce několik civilistů. Jejich zájem po Bronově příjezdu ostře kontrastoval s Daiquistovou zarputilou podezřívavostí.

Daiquist ho sledoval tiše jako stín, pak vztáhl ruku a zachytil Brona za paži. „Pojď, chci tě seznámit s kapitánem – akademikem Laarisem.“

Kapitán se mezi Ničiteli odlišoval stejně jako *Tantallus* v jejich letce. Jeho navigační místnost byla nepořádně zařízena uprostřed s úzkými uličkami, ve kterých se pohyboval hbitě jako skřítek. Byl malé a tmavé postavy a z jeho jasných očí vyzařovala chytrost. Pouze formálně poděkoval Daiquistovi a pak zkřížil žíly na svém zápěstí s Bronovými, což byl přátelský pozdrav Ničitelů.

„Mistr. Haltern, ať se propadnu, jsi nemám pravdu!“

Bronovo překvapení se muselo zračit v jeho tváři, protože Laaris se široce rozesmál.

„Ne, ještě jsme se nepotkali, ale znám vás dobře. Každý, kdo pracuje na Chaosu, vás zná. Referát, který jste měl v Marve na Priamu je téměř náš standardní text.“

Bron se nemohl ubránit otázce. „Znamená to, že na Tantallu studujete a zkoumáte počátky Chaosu?“

„Ale ovšem.“ Na chvíli byl Laaris zmatený. „Nebo jste snad kvůli tomu nepřišel?“

„Ne, nepřišel.“ Bron pohlédl na Daiquista a čekal, až uslyší plukovníkovu odpověď.

„Haltern zde není dobrovolně. Je vězeň a podezíráme ho, že je špión. Z toho důvodu je zatím vězněn na svobodě. Hlídej ho, kapitáne. Je to nebezpečný muž.“

Laarisovým obličejem přeběhl lehký zmatek, který byl rychle vystřídán úsměvem. Vědecké zkoumání Chaosu je intergalaktické. Plukovníku, jste to vy, kdo dělá chybu, když nechápete spojení mezi vědci. Pojd'te Hal terně, najdu vám kabinu. Později si promluvíme o Chaosu.“

Ve své nové kabině, stranou od slídivých očí Daiquista se Bron rychle zkontaktoval se svým velením.

„Jaycee, proboha! Ještě nesehnali Andera? Buď budu mluvit o Chaosu jako expert nebo si mě vezme do parády Daiquist.“

„Brone, Andera jsme už našli, už tu brzy bude.“

„Už byly souřadnice doručeny?“

„Právě přišel Ananias, zeptám se ...“

„Dej mi ho přímo. Věci se daly do pohybu příliš rychle.“

„Nevěřím Ananiasovi, když je v blízkosti řídicího pultu.“
 „Jdi k čertu Jaycee! Udělej to, co ti říkám.“
 „Hezky jsi to řekl, Brone,“ ozval se polichocený Ananias.
 „Jsem rád, že nejsem sám, kdo má s miláčkem potíže.“
 „Nech toho, Ananiasi. Už byly odeslány souřadnice?“
 „To je věc Generálního štábu.“
 „A moje. Budu se muset brzy přesunout. Jestliže se přesunu příliš rychle, celé ničitelské stádo se rozptýlí jako hejno vyplašených ryb.“
 „Trochu se přeceňuješ, vojáčku.“
 „Ne, ale tebe podceňuji. Podívej se okolo mě, Ananiasi. Vidíš kde jsem?“
 „Na jiné lodi, řekl bych, že na terrské.“
 „Ananiasi, ty nehádáš, ty to moc dobře víš. Je to laboratorní loď *Tantallus*.“
 „Předpokládá se, že to pro mě má nějaký význam?“
 „Když to připomínám, tak asi ano. Slyšíš mě, Jaycee?“
 „Ano, Brone, slyším.“
 „Následující výpověď to vysvětlí. Přehraj seznam členů posádky, který byl naposledy vyslán z *Tantallu*.“
 „*Neotravuj*.“ Ananiasův hlas zněl prudce a zlostně.
 „*Dovolím to, ale zacházíš příliš daleko, Brone. Varuji tě, uklidni se laskavě. Nechovej se jako blázen*.“
 „Poslouchej mě, Ananiasi. Od této chvíle budu činnost řídit já. Ty se mnou budeš spolupracovat, protože předpokládám, že se nechceš stát bytostí označenou za zrůdu.“
 Ostrý hluk rvačky pronikal přenosovou linkou. Pak někdo zaječel bolestí.
 „*Už je to v pořádku, Brone. Držím ho. Pokusil se zmáčknout smrtící tlačítko, takže jsem mu vykloubila oba palce. Řekni nám co víš. Když tu informaci budeme znát, tak ji budeme moci využít v případě, že by se ti něco stalo*.“
 „Ano, to bude lepší. Plukovník Ananias velel lodi *Tantallus* na cestě, během které loď zmizela. Jako jediný přežil. O dva roky později přinutil Terru podniknout hvězdnou výpravu a tvrdil, že byl vybrán z vesmíru ničitelskými silami.“
 „*To byla pravda*,“ ozval se bolestně Ananias.

„O tom pochybuji,“ řekl Bron. „Poškození lodi nebylo způsobeno žádným Ničitelem. Podle mé domněnky jsi uprchl z vesmíru, když tě něco nejmenovaného překvapilo. Myslím si, že ses někde *Tantallu* vzdal a tu historku sis vytvořil. Pak ses na nákladní lodi dostal na Terru. Nechci ani pomyslet na to, co se stalo s posádkou.“

„*Nemáš ani jediný důkaz!*“

„Já ne, ale myslím si, že ho máš ty. Jaycee, ty jsi s ním pravděpodobně spala. Je na něm něco neobvyklého?“

„*Je to bezbožný slaboch – ale nevšimla jsem si něčeho neobvyklého.*“ Jayceino opovržení bylo tak tvrdé, jako šlehnutí bičem. „*Co máš na mysli, Brone?*“

„Pocit pod jeho košilí, Jaycee. Je-li má domněnka správná, pak se jeho srdce nachází na pravé straně místo na levé kde ho měl, když se narodil. Myslím si, že k této inverzi došlo v téže době, jako se to stalo na *Tantallu*. A ten, kdo to způsobil rozhodně nebyl člověk.“

Kapitola 18

„*Brone, mám tu teď Andera.*“

„Spoj mě s ním Jaycee. Má asi pět minut na to, aby mě dostal na standardní úroveň mistra v teorii a praxi v Chaosu.“

„*Tady je Ander. Udělám, co budu moci. Ale mohu ti poskytnout jen nejzákladnější črty.*“

„Poslouchám tě, Andere. To by mělo stačit. Jaká je obecná představa o Chaosu?“

„*Celé spektrum příčin a následků, od subnukleárních až po galaktické jevy, se nechápe jako spojená událost, ale z hlediska entropie.*“

„Rozumím této představě, ale ne tomu, jak toho lze využít.“

„*Dostanu se k tomu. Nech mě nejdříve zdůraznit vliv časového faktoru. Základním principem vesmíru je, že entropie roste s časem. Jedinou výjimkou jsou zásady určité formy*

intelligence, například člověka, který může lokálně snížit entropii anebo ji naopak zvýšit o několik řádů nad běžnou normu.“

Zaklepání na dveře upoutalo Bronovu pozornost. Setřásl se sebe župan na podlahu a šel otevřít dveře.

„Mistře Halterne, akademik Laaris vás žádá, abyste šel urychleně za ním.“

„Jakmile skončím obřadné omývání, budu připraven.“ Bron využil znalosti toho, že je Haltem znám svou netolerantností. „Řekni mu, že přijdu brzy.“

Zavřel petlici a vrátil se zpět ke svému strážci v hlavě. „Pokračuj, Andere. Chci toho slyšet co nejvíc.“

„*Nejen slyšet, je třeba se to naučit. To je důležité. Všechny výpočty Chaosu jsou založeny na kvantovaném času a mohou být použity pro určení budoucnosti nebo na zkoumání jevů minulosti, které měly významný vliv na současnost.*“

„Ale já nevím, jak je možné určit něco pouhým matematickým zpracováním.“

„*Představ si nádobu s prchavou látkou.*“

„Tvůj entropický systém – molekuly v náhodném pohybu?“

„*Přesně. Měl jsi být student a ne voják. Tlak kapaliny je dán náhodnými srážkami a odrazy molekul mezi sebou a od stěny nádoby. V hypotetickém fluidu, které nazýváme Chaos jsou molekuly nahrazeny událostmi a meziudálostmi. Dochází k interakcím podobně jako je tomu u molekul.*“

„Pokračuj Andere, poslouchám tě, ale čas rychle běží.“ Bron našel sprchu a hlučně ji pustil. „Daiquist se určitě přijde podívat, jestli se rychle nevysprchuji. Jsem zvědavý, co je to za paniku.“

„*Musím ti to vysvětlit pečlivě. Kdybys to dobře nepochopil, znamenalo by to konec. Zkus odhadnout co se stane, když tvoje nádoba má na počátku dvě oblasti tekutiny o různých teplotách?*“

„Asi by se promíchaly difúzí. Energie systému by zůstala beze změny, ale entropie by pomalu klesala.“

„*Ted jsi řekl docela uspokojivou analogii situace ve vesmíru.*“

Znovu se ozvalo zaklepání na dveře silnější než předchozí. V tom okamžiku vyšel Bron úplně nahý ze sprchy a zanechával za sebou mokrou stopu. Byl to Daiquist se svou přísnou

podezřívavou a zlostnou tváří. Poněkud se uklidnil, když zjistil, že slibované obřadné mytí se skutečně děje.

„Trvá ti to po čertech dlouho, synkretisto. Je tě třeba v navigační místnosti.“

„Prach Ničitelů se jen velmi těžko odstraňuje z těla.“ Bron se otočil zády k plukovníkovi a vykračoval si to zpátky do sprchy. Daiquist vstoupil do místnosti a netrpělivě postával.

„Budu čekat, dokud neskončíš. Měl by sis pospíšit. Laaris tě potřebuje.“

„Andere, to by mohl být uskok. Pokračuj v rozhovoru,“ řekl Bron vnitřním hlasem.

„*Blížíme se k pochopení dalších věcí. Co se stane ve své nádobě, jestliže se zahřeje nebo ochladí malé množství prchavé látky?*“

„Samozřejmě lokální zvýšení nebo snížení entropie.“ Bron zapnul v místnosti sušák.

„A v našem Chaosovém fluidu, co by mohlo způsobit analogii Chaosu? Už jsem ti jednou dal odpověď.“

„Máš na mysli zásah nějaké formy inteligence jako je člověk?“

„*Přesně, Brone. Události urychlené zásahem inteligence vedou nezměnitelně ke změnám v lokální entropii. Mohou být obvykle detekovány entropickou analýzou. Když se vrátíme zpět k naší analogii, odpovídá to lokálnímu ohřátí nebo ochlazení oblasti fluida. Když se to objeví ve skutečném fluidu, může to být určeno mnoha způsoby podle svých znaků a intenzity – opticky jako lokální změna difrakce, zvukově jako exploze nebo imploze, tělesně jako šoková vlna nebo tlakový rozdíl.*“

„A jak se to projeví ve tvém teoretickém fluidu?“

„*Vliv je podobný šíření kruhového vlnění ze svého středu, které zpočátku spojitě vzrůstá a opět spojitě ubývá ve své intenzitě. Je to pozorovatelné pouze jako nepatrné slapové vlnění entropie. Vzájemné spojování tohoto vlnění a interference čel entropických vln, to nazýváme počátky Chaosu.*“

Daiquist se zlostně procházel. Nebyl samozřejmě zvyklý na to, že by ho někdo neposlechl. Tak se trápil pocitem, že je zbaven vážnosti. Bron si konečně oblékl spodní prádlo, pak svůj

plášť. Opatrně používal vnitřního hlasu tak, aby jeho nepřítel nemohl nic poznat.

„Ale jak určíš vlnění?“

„*To je ten nejmenší problém. Když máš dostatečně citlivý systém, který určí zrychlení a snížení přirozené entropické změny, pak je snadné sledovat průchod vlnění. Pouze matematická analýza těchto vln je obtížná.*“

Bron sraštil obočí. Jeho konverzace bude muset během několika vteřin skončit. Pak se bude muset vrátit do role experta sám. Nemohl už déle zdržovat. Daiquist držel novou zbraň a ukazoval Bronovi, aby šel chodbou před ním. Bron stále nutně potřeboval odpověď na své otázky.

„Zůstaň ve spojení, Andere. Mluvili jsme o příčině a následku. Dovedu si představit jak můžeš určit událost, která byla příčinou něčeho, ale jak můžeš určit výsledek?“

„*Jedno je pouze opakem druhého. Není mezi nimi rozdíl, je pouze rozdíl v jakém směru odečítáme čas. Jak příčina, tak následek zanechává detekovatelné entropické jiskry, které se stávají středy šířících se kulových vln. Když jsi schopen určit poloměr koule a intenzitu, můžeš určit polohu zdroje nebo následku jak v prostoru, tak v čase extrapolací podél geocentrické osy. Ale zapamatuj si jedno: Významná věc, která spojuje příčinu a její následek je, že tyto dva korelovatelné děje budou mít totožné osy. Když můžeš určit jedno, obvykle najdeš i druhé.*“

V navigační místnosti ztratil neposedný Akademik Laaris jaksi svou živost pod tíhou starostí. Dokonce jeho technici, kteří dříve sdíleli jeho zájem o synkretistův příchod, byli nyní příliš zaměstnáni sledováním svých panelů, než aby si všimli Bronova příchodu. Místo akademické atmosféry zde bylo ovzduší nabito nedůvěrou a panikou.

„Halterne!“ Laaris nedokázal skrýt úlevu, když uviděl Brona. „Halterne, musíš nám něco vysvětlit.“ Uchopil deset metrů záznamu a utrhl ho ze záznamového zařízení. „Takové vlny Chaosu jako jsou na záznamu jsme předtím nikdy neviděli.“

Bron si vzal záznam a prohlížel ho. Barevné čáry se zpočátku jen lehce lišily a odrážely jemné vlnění neustále pulsujícího Chaosu. Pak se však na záznamu červená čára oddělila od

ostatních a dostala se v logaritmické stupnici téměř do nekonečna. Křivka nemohla dále pokračovat, protože přístroj nebyl schopen zaznamenat vyšší hodnoty. Po několik metrů se bludná stopa držela v maximální pozici na měřicím zařízení. Pak náhle stopa záznamu vzrostla prudčeji než předtím, rychle klesla a ztratila se na grafu pod absolutní nulu.

Někdo hluboko uvnitř jeho hlavy řekl: „Svatý Mojžíš.“

Bron řekl vnitřním hlasem: „Viděl jsi to, Andere? Potřebuji znát rychle odpověď.“

„*Nemám na to žádnou odpověď. Potřebuji znát více o tom, co která čára informací z počítače znamená, abych si byl jistý.*“

Laaris hleděl na Brona a téměř poskakoval netrpělivostí, aby slyšel moudré vysvětlení. Halternova syntéza však zůstávala němá.

„Akademiku Laarisi, můžeš mi nejdřív určit význam jednotlivých čar na záznamu počítače?“

„Význam! Význam!“ Mužíček téměř poskakoval zoufalstvím. „Nato nepotřebuješ znát jednotlivé čáry!“

„Zapomněl jsi,“ řekl Bron Haltern chladně, že tvé informace jsou zapsány podle zvyklostí Ničitelů a nikoli podle mých.“

„Ale vždyť,“ přel se Laaris, „červená čára je referenční a základní čára. Tahle čára představuje loď jako referenční bod. Kam zmizela? Kam se dostala moje loď?“

Ander řekl: „*Už to mám, Brone,*“ a začal předávat informace do jeho hlavy. Bron přijímal informace a znovu sledoval červenou čáru lodi, která se ztrácela v neurčitelných malých hodnotách.

„Nepotřebuješ mě, abych vysvětloval takové věci,“ řekl nakonec Bron Laarisovi. „Víš to zrovna tak dobře jako já. Právě jsme pronikli čelem vlny Chaosu a pokračujeme dolů podél koincidenční osy až do počátku ... což znamená až do úplné anihilace této lodi.“

Laaris vděčně vzhlédl. „Ty říkáš totéž co já, Halterne. Myslel jsem si, že se mýlím. Nevěděl jsem jak je možné, aby se loď dostala na koincidenční osu, ledaže by bylo něco na palubě příčinou anihilace.“

„Je divné, že to můžeš říci,“ řekl Daiquist. Zvedl pistoli a významně se díval na Brona. „Protože to je věc, o které jsem já nikdy nepochyboval.“

Kapitola 19

Daiquist dal pokyn oběma členům posádky. „Hlídejte synkretistu, já mezitím vyřídím tady to.“ Otočil se zpět k Laarisovi. „Rozumně jsem dobře, že známky Chaosu znamenají tolik, že tato loď je určena k destrukci?“

„O tom není pochyb.“

„Z jakého důvodu?“

„To nemohu říci. Příčinná vlna nebyla vidět. Snad když znovu srovnáme podrobná pozorování...“

„Na to není čas. Viděl jsem, jak přesné mohou být počátky Chaosu.“ Mávl rukou směrem k Bronovi. „Zamkni ho někde.“

Bron se podvolil, vyčetl zmatek v Laarisově výrazu, který byl srovnatelný s jeho.

„Andere, přehraj mi pásku. Viděli jsme nějakou účinnou vlnu, ale Laaris řekl, že se neukázala žádná příčinná vlna. Je možné, aby existoval nějaký vliv bez příčiny? Jestliže ne, proč jsme vlnu neviděli?“

„Uvidíme, Brom.“

„Co myslíš tím, že „uvidíme“?“

„Zpočátku jsem se trápil. Laaris interpretoval událost budoucnosti, příčinu, proč k ní nedošlo. Je to unikátní situace dokonce i v Chaosu, ale může se to stát. Jednoduchá odpověď je, že ta příčina se ještě neodehrála.“

„Ale ve skutečnosti se ještě nedostavil ani vliv,“ protestoval Bron.

„Nepředstavuješ si dobře Chaos, Brone. Destrukce Tantallu je událost, která je už fixována v počátcích entropie. Je nemožné tento fakt změnit. Ale prostředek, s jehož pomocí hodláš dosáhnout jeho zničení, nebyl ještě determinován a proto doposud nemá přesný bod v modelu.“

„Prostředek, jímž dosáhnu jeho zničení?“

„Ano, Brone. Ty jsi ten jiný konec současných sekyr. Jsi katalyzátor, který začne entropickou přeměnu.“

„Ne stellarské lodě?“

„Ne, neboi ty už by měly být frontou vlny odpovídající jejich rozhodnutí útočit. Ve skutečnosti, bych řekl, že se tam loďstvo stellarského Komanda dokonce ani nemělo dostat.“

„Tady Jaycee, Brone. Zachytila jsem jen konec té konverzace a ten kalkuluje přímo. Útok Komanda byl zastaven.“ Z každého jejího slova znělo zklamání.

Bron byl ohromen. „Ty žertuješ...“

„Ze souřadnic se vyklubalo, že jde o Brickův Svět – planetu, časně ustálenou a kolonizovanou během Velkého Exodu. Je to zemědělská planeta, mající nedostatek minerálních zdrojů. Rozhodně to není hlavní svět Ničitelů. Generální Štáb počítá s tím, že by ji mohli využít jako zdroj potravy. Jestliže to udělají, nezůstanou déle než několik hodin. Časem bychom tam měli dostat loďstvo, Ničitelé by měli být někde ve vesmíru.“

„Tak tedy selhání mise?“

„Zůstaneme s tebou ve styku pro případ, že by se objevilo něco nového, ale ve skutečnosti hra skončila.“

„Jsem rád, žeš to řekla, Jaycee. Přecházím do postavení, ve kterém budu muset uplatnit vlastní iniciativu. Je tam Ananias?“

„Je dole s vojenským doktorem, který se pokouší navrátit jeho palce zpět do kloubů. Myslím, že pár dní nebude mlátit pěstmi. Doktor kvůli němu stále zápolil s Generálním štábem, a vypadalo to tak, že Ananias dokonce i vyhraje.“

„Ještě jsem s generálem Ananiasem neskončil. Zkus zjistit, kolik zařízení, které jsme viděli na *Tantallu* pochází z Terry. Ananias velel na *Tantallu*, takže bych rád věděl, jaký mohl mít přístup k informacím o Chaosu.“

„Který kanál chytáš, Brone?“

„Chci vědět, kolik toho mohl o zmíněném projektu předvídat, existuje-li správné know-how.“

„Dohodnuto. Předám ti záznam ihned, jakmile tady bude.“

Výstraha ohlašující přerušení skoku zněla pronikavě. *Tantallus* vyklouzl ven z podprostoru téměř nepostřehnutelně, na rozdíl od zákeřného utrpení při manévru Ničitelů. Bron

netrpělivě čekal na své vysvobození z kabiny, ve které byl zamčen od té doby, co doznělo zvukové znamení lodi. Speciální zámek naposled odpověděl na neviditelnou ruku. Daiquist stál ve dveřích.

„Můžeš za to poděkovat akademikovi Laarisovi. Já bych byl pro to, abys tam shnil. Ale tvoje interpretace jeho diagramů Chaosu na něj udělala takový dojem, že trvá na tom, abys měl volný přístup k zařízení, které nemůže používat sám.“

„Nemůže?“

„V evidenci Chaosu je tato loď předurčena k zániku. Z bezpečnostních důvodů jsme vzali Laarise a jeho posádku do jiné lodi. Ty zůstaneš zde se základní posádkou, která umístí *Tantallus* na bezpečném orbitu. Jestliže *Tantallus* tak dlouho přežije, budeš pak přiveden dolů a držen na živu tak dlouho, dokud Cana nerozhodne, co se tebou stane. Základní posádka má instrukce, aby tě zastřelila, jestliže se pokusíš o něco, co by mělo napomoci tvému útěku z lodi. Mimochodem, máš volnost na to, aby sis vytvořil vlastní cestu do pekla.“

„Bron zamyšleně sledoval odchod posledního mechanika. Na palubě *Tantallu* byli ponecháni pouze tvrdě vycvičení členové posádky Ničitelů, vzájemně se podporující technologická zvířata, jež z nich vytvořila brutalita charakteristická pro ničitelské operace. Bron si jich nevšímal a usedl k počítačovému terminálu. Zabýval se různými možnostmi vysvětlení současné situace. Nicméně čekal, dokud se nedostali zpět do podprostoru a teprve pak se odvážil pohnout.

Uvedl do Činnosti programátor a začal pracovat se stranově převrácenou klávesnicí, aniž by sledoval své prsty nebo se díval na displej.

„Co to děláš, Brone?“

„Cvičím si prsty. Potřebuju je dokonale ovládat.“

Její hlas byl posměšný. „Dovol mi, abych si přečetla ta čísla, která jsi napsal. To víš, musíme dodržovat pravidla.“

„Nech toho, Jaycee. Když jsme postupovali podle tebe, nikam to nevedlo. Ted' mi dej pokoj, dokud to neudělám podle svého.“

„Chceš vzdorovat, Brone?“ Její hlas byl nedůvěřivý.

„Mně na tobě houby záleží. Nech si to své zatracené dorážení tam, kde to ocení.“

„Řekla jsem pouze, abys mi umožnil přečíst si ta čísla. Nechci na tebe použít trestné obvody.“

„Nedělej ze sebe hloupou. Měla bys využít příležitosti. Ber to jako oprávnění, které ti chybí.“

Bron dokončil program a aktivoval přenos dat do počítačového komplexu, aniž by je zkontroloval. Zároveň neumožnil Jaycee zaznamenat data na pásku.

„Varuji tě, Brone. Asi jsi zapomněl, jak tě mohu potrestat.“

„Zavolej doktora Jaycee, řekl unaveně. Jestliže jsem zapomněl, jistě mi to připomene.“

Nyní sledoval průběžné výpočty počítače. Přes přenosovou linku slyšel Jaycein hlas, který byl stále zlostnější. Pak uslyšel jasný hlas doktora.

„Co se k čertu děje, Brone? Neměl bys dělat Jaycee potíže.“ Jeho hlas zněl nesmírně unaveně.

„Vypni záznamové zařízení doktore a poslouvej. Jakou hru vlastně hraje Ananias?“

„Nejsi sám, kdo se diví. Musí mít na Generálním štábu osobní podporu, a ta mu umožňuje dělat si co chce. Mohu ti odpovědět na tvou dřívější otázku. Zdá se, že mé patrně přístup k mnoha zařízením sledujícím a zaznamenávajícím Chaos.“

„Byl to on, kdo navrhl, aby Ničitelé zaútočili na Onaris nerušené?“

„Ano, ale bylo to v souladu s připraveným plánem.“

Bron si prohlížel výsledky se vzrůstajícím pochopením. „Byla v tom plánu také řízená střela na Onaris?“

„Ne. To bylo něco, co jsme nepředpokládali. Kdybychom to věděli, nedovolili bychom Ničitelům napadnout Onaris.“

„Ty snad ne, ale co Ananias?“

„Přirozeně ne...“

„Nic přirozeného neexistuje...“ Bron viděl na displeji zprávu „výpočet ukončen“, po které došlo k výpisu na tiskárnu.

„Mám teorii, že Ananias věděl, že řízená střela dopadne na Onaris a myslím si, že to věděl už dlouho předtím. Myslím, že to věděl zrovna tak jistě jako jsem věděl já, kde a kdy mě najdou Ničitelé a že mě vezmou sebou. Nepodceňuj Ananiase. Věděl

dopředu, že podprostorové souřadnice Ničitelů nesměřují k Brickovu světu.“

„Ale směřovaly tam.“

„Ne, doktore, nesměřovaly. Ananias tě podvedl.“

Kapitola 20

„Co!“ Veederův hněv explodoval jako bomba. „*Jak jsi to vypočítal?*“

„Procházel jsem znovu podprostorové souřadnice, které jsem získal v dutině na druhé lodi. Převedel jsem je do skutečných prostorových souřadnic. Dosud ale nebyla možnost porovnat je s hvězdným katalogem. Jsem ochoten vydat písemné prohlášení, že cíl Ničitelů není v polovině galaxie Brickova světa. Všechny sektory jsou od začátku špatně.“

„*Jsi si jistý?*“

„Naprosto. Ananias nejenom že změnil souřadnice cestou do Generálního štábu, ale musel mít připravený zvláštní výtisk jiných souřadnic. To považuji za hlavní bod naší konverzace. Nicméně si to můžeš ověřit sám, že řídicí centrum je nejslabším článkem v celém řetězu. Začal jsem plnit posláním zničit Ničitele a zamýšlím v tom dále pokračovat. Mám určitý postup a chci ho realizovat. Doktore, nestůj mi v cestě.“

„*Bez ohledu na vedlejší důkaz, jsi pořád ještě pod naším velením, Brone. Přijmu od tebe potřebné výzkumy, ale nezačínej s akcí, dokud ti neřeknu, že můžeš. Je ti to jasné?*“

„Ne. Myslím, že Ananias vás používá pro svoje vlastní cíle. I když nevím, jaké cíle to jsou a nebudu nad tím teď naříkat.“

„*Brone, nechovej se tak. Máme způsoby, jak si vynutit tvou spolupráci.*“

„Nech toho, doktore! Nezkoušej na mě dělat nátlak. Znáš dosah bioelektrického snímače. Není planetární, natož mezihvězdný bez ohledu na to, jak dobré máte čidlo.“

„*Co tím myslíš?*“ Veederův hlas zněl ostře.

„Tím myslím, že když ode mne chcete přijmout zprávu, nebo já od vás, musí být v těsné blízkosti místní opakovači zesilovač. Jesdize ho zničím, osvobodím se od vás, dokud nepřijdu k dalšímu opakovacímu zesilovači.“

„Dobře, Brone, dobře. Ale nikdy ho nenajdeš – ani za milión let. Víš jak malý opakovači zesilovač můžeme udělat?“

„Ano,“ řekl Bron. To mé znalosti mi řekly, kde se zesilovač nachází. Můžu teď jít svojí vlastní cestou?“

„Ty mě klameš, Brone, ani za milión let...“

Bron vzal do rukou křížek, který měl zavěšený na řetězu na krku a zvedl ho vzhůru, takže se mu kolébal v dlani.

„Teď už můžu jít svou vlastní cestou?“

„Za to bys musel zaplatit válečným soudem, Brone. Jistě znáš trest za neposlušnost.“

„Myslíš si, že mě zastrašíš výhružkami, doktore?“ Zkus si vypočítat pravděpodobnost toho, že přežiji tak dlouho, abych mohl přijít na soudní přelíčení.“

Nastalo dlouhé ticho přerušované pouze pulsem pulsarů.

„Dobře, Brone. Tohle kolo jsi vyhrál. Budeme tě pozorovat a poslouchat, ale nebudeme zasahovat. Dej mi informace o vypočtených souřadnicích.“

„Tady jsou.“ Bron rychle pohlédl na čísla, aby se mohla zaznamenat. „Můžeš to zkusit přepočítat a zkontrolovat si to. Ale zjistíš, že neindikují Brickův svět. Nedělej si starosti a ani neposílej žádné lodě. Než se tam dostanou, nezůstane tam nic, s čím by se mohly potýkat.“

„Nerozumím tomu. Přece se nemůžeš pustit sám do boje s jejich domovským světem a vesmírnou letkou.“

„Tak se dívej a poslouchej,“ řekl Bron. „To není náhoda, že Tantallus směřuje na konec linie Chaosu.“

„Víš, nemohu s tím souhlasit, Brone. Na tvé informace musím reagovat a jednat.“

„Prosím, to můžeš, ale jak já to vidím, nepodaří se ti to stihnout včas.“

Bron se otočil k programátoru a začal připravovat nové rovnice. Příležitostně nahlédl do kosmologického seznamu v navigačním počítači lodě, když potřeboval další informace. Už se nyní nepokoušel skrývat vstupní a výstupní data. Věděl, že ho

jejich oči sledují, ale že nejsou schopni nic určit, pokud nebudou znát jeho úmysly.

Krátce nato se ozvala Jaycee. *„Nevím, to jsi řekl doktorovi, ale je příšerné navztekaný. Ta rebelie ti nevyjde, uvědom si to, ty mizero. Naučím tě poslouchat i kdybych tě měla zabít.“*

„Vlez mi na záda, Jaycee. Neřekl ti snad doktor, že mi dává volnost?“

„Oficiálně řekl, že jsi volný. Neříkal ovšem nic o tom, že bych na tebe neměla mluvit.“

„Jestliže to bude jedovatá debata, pak bych měl dát přednost trestnému knoflíku.“

„Měl bys mi poradit, abych to udělala. Kdypak jsi byl tak slastný jako bys byl, kdyby se ti podařilo na mě zapomenout?“

„To je odměna za dobrý život.“

Jaycee se v tom okamžiku téměř zalkla. *„Jestliže sis vzpomněl na totéž, na co jsem si vzpomněla já, nikdy bys o tom neměl žertovat. Neexistují slova, kterými by bylo možno popsat zvíře jako jsi ty.“*

Bron vytáhl závěrečný záznam z tiskárny a důkladně ho kontroloval. Věděl, že by měl najít kontrolní místnost zbrojní techniky. Bylo nepravděpodobné, že by byla osazena základní posádkou lodi, obzvláště ne v podprostoru. Nezažil by tuto čtvrt hodinu, kdyby ho z toho posádka podezřívala. Chtě nechtě, podvědomě promluvil vnitřním hlasem ale jen tak, jak uznal za vhodné, aby Jaycee varoval před svým záměrem. Jakmile se pohnul ven ze dveří kontrolní místnosti, slyšel její zajíknutí, její dech. Chodba byla prázdná. Tiše postupoval podél zdi doufaje, že dveře místnosti, v níž je kontrola zbrojní techniky, nejsou zamčeny. Nebyly – pravděpodobně nedopatřením při nedávném hromadném odchodu techniků. Zavřel za sebou dveře a bezpečně je zamknul.

Když se ujistil, že může pracovat, aniž by byl přistižen, obrátil pozornost na zařízení pro kontrolu zbrojní techniky. Zdála se být důvěrně známá, dokonce i při svém stranově převráceném stavu. Jeho prsty byly provázeny povrchní vzpomínkou na studie zbrojní techniky, které znal v minulosti, a které napovídaly přirozeným reakcím ve stále rostoucí kaskádě, ale teď ještě nebyl s to si je dobře vybavit.

Jeho paměť byla zcela jistě poškozena díky bloku, když vymizela Halternova syntéza. Provedl rychlou kontrolu stavu nábojových komor, a když zjistil, že jsou v pořádku, spadl mu kámen ze srdce. Nejméně čtyři nesmontované terrské Nemesisiny hlavice s malou energií (v porovnání s katastrofickými stroji, které zničily Onaris), čekaly na montážních rampách. Všem stačil pouze zbrojmistrův signál, který by spojil jednotlivé komponenty tak, aby je zformoval do neuvěřitelně nebezpečných zbraní, kterými byly.

Jeho prsty mačkaly montážní sekvenci v tak krátkém čase, v jakém se to učil u mistra zbrojaře.

Automatický přenos raket z Tamp k palivovým hadicím by měl být nejnebezpečnější částí celé operace. Bron si uvědomoval, že v kmitajícím letu podprostorového modu by pohyb takové masy jako byla loď pravděpodobně neunikl pozornosti posádky. Ujistil se o tom, že byl kompletně zadán letový program a že by se raketové motory vznítily okamžitě zasunutím hadic. Některé z jeho instrukcí by mohly být zrušeny z můstku, ale on riskoval v tom, že by rakety měly být pryč dříve, než by mohla posádka přesně stanovit správnou podstatu jeho rušení.

Když bylo vše zadáno, zaktivoval hlavice, potom překontroloval každý poplašný a reprodukční knoflík, který mohl najít, aby zadal odchylku. Usiloval o vyvolání co největšího zmatku. Četná zatroubení různých poplašných zařízení trápila loď nelibozvučným hlukem. Každá chodba se blýskala mnohonásobnou činností značek. Z palubního rozhlasu se ozvala výzva k urychlené přehlídce, pro kterou ale loď neměla k dispozici posádku.

Bron se zdržel jen na okamžik, aby se ujistil, že hlavice skutečně ztratily orientaci. Pak opustil místnost se zbrojní technikou a zamířil zpět do kontrolní místnosti. Brzy se objevili dva členové posádky, kteří hledali neznámou příčinu pohromy. Podezřívavě pohlédli na Brona, ale ve spěchu odešli, aby určili místo zdroje zmatku o dvoje dveře dále. Naléhavost hluku poplašného zařízení na lodi brzy pominula a následovala přestávka, během které si Bron s andělským výrazem prohlížel hvězdné mapy a uvnitř své hlavy naslouchal Jaycee, která

střídavě nadávala a proklínala ho. Členům posádky netrvalo dlouho, aby usoudili, co bylo příčinou zmatku.

Šéf posádky byl vysoký a arogantní, značně barbarský s mongoloidní formou nehezkosti. Jeho mládí ale způsobovalo, že svým zvláštním způsobem docela hezký byl. Jeho tři společníci byli směsí ras a rysů, které prozrazovaly, že jsou míšenci ničitelských národů a svědčily o nedostatku jejich etnických skupin. Byli pravděpodobně desátá generace potomků lehkomyšlnějších hvězdných cestovatelů Velkého Exodu, kteří se vymrštili do vzdálenějších okrajů galaxie, aby osídlili nové světy a založili novou hvězdnou říši.

„Ty krvelačný šílence, ty tady děláš takovou spoušť i když tě Daiquist varoval.“ Vedoucí dal svým společníkům rukou signál tak, že pouze pohnul prstem. Tvořili očividně dobře sebraný bojový tým. „Teď budeme dělat spoušť zase my. Ty krvelačný onariský křesťane – koukej se pomodlit.“

„*Na tohle se těším,*“ řekla Jaycee trochu předčasně. „*Podívej, ti hoši tě jdou trochu vyzkoušet ze svého vlastního druhu chaosu. S tebou je ta potíž Brone, že nikdy nevíš, kdy přestat.*“

„Modli se!“ Příkaz byl provázen závanem na tváři, kterému se Bron mohl vyhnout pouze ve velkém nebezpečí ohně sálajícího ze zbraní jiných. Snesl tento výbuch těžce a padl. Pár okovaných bot v jeho žebrech ho brzy přesvědčilo, že pro něho bude méně bolestivé, když se postaví.

„Teď se modli! Mongoloid se posmíval. „Modli se ke mně. Modli se ke mně za svůj život, synkretisto – protože je v mých rukou. Daiquist řekl, že tě máme zastřelit, když budeš dělat potíže – ale myslím, že nebude nic namítat, když tě místo toho ukopu k smrti.“

„*Pokus se natočit druhou tváří, Brone. Mohl by se usmát k smrti. Nemáš naději, že dostaneš jinou šanci.*“ Její extatické vzrušení v něm vzbudilo pocit zlosti.

„Proklínám tě, ty zatracená děvko! Jednoho dne tě ...“

Rána pěstí do žaludku srazila Brona na kolena. Jakmile se schoulil, uchopily ho silné paže a vytáhly ho, aby se znovu vzpřímil. Vedoucí se chopil svého času určeného k demolici a počítal rány do hlavy a do těla pěstmi, které se zdály být tvrdé

jako cihly. Jaycee hrála Jobova utěšitele v jeho zpívajících uších s praktickou květnatostí a zalíbením. Bron dostal tak těžkou nakládačku, jak to jen bylo možné před tím, než ucítil že padá. Byl téměř vděčný za to, že dopadl na zem vstříc temnotě, která ho zahalila.

Kapitola 21

„Možná to začalo jako šepot v nějaké bílé divočině...“
Jaycein hlas.

Bolest a vědomí připlouvaly opět jako sémantická spoušť vytěšující ochrannou černotu. Oči mongoloida se rozšířily a zvrhlý úder na solar plexus způsobil, že Bron vykřikl, přestože dosud zadržoval dech.

„...zlomené tělo se kolébalo v chladu, plačící marnost do nepatrného větru.“

„Jaycee, proboha zastav to! Nech mě jít.“ O nic se při vnitřní řeči nepokusil. Bylo to všechno, co mohl udělat – pouze zformulovat slova. Ona si s ním hrála, záměrně užívala spoušť, aby ho udržela při vědomí, takže si byl vědom toho, že jeho mučení pokračuje. Znovu a znovu se objevovaly divoké výbuchy.

„Mysl popletená ve žhnoucí oceli cukající nerv...“

„Jaycee, slituj se!“ Dále už se nestaral o to, zda bude žít nebo zda zemře. Chtěl se pouze osvobodit od toho vědeckého a nemilosrdného bušení, které jeho tělo přijímalo.

„...nějaký zmrzačený mučedník zešílel na kříži, zvedl svou hlavu a vykřikl k nebi: PANE, PROČ JSI MĚ OPUSTIL?“

Bylo to plnou minutu před tím, než si uvědomil, že bití přestalo. Měl zkrvavené oči a z jeho brady rychle kapala krev. Dosud stál, ale jen díky síle rukou, které ho držely. Nějak se přinutil, aby odhadl situaci. Dva z ničitelských lodníků se dívali na něco černého a bílého, co stěží identifikoval jako bibli, která byla původně v jeho kapse.

Pak jejich vedoucí opět postoupil vpřed. Bron zadržoval dech, protože věděl, že několik dalších ran ho určitě musí smrtelně zranit. Ale tyto rány nikdy nepřišly. Byl ohromen, jedním okem zahlédl, že se v mongoloidově tváři objevil výraz obdivu.

„J. K.,“ řekl. „Ježíš Kristus. Viděl jsem, jak bylo mnoho mužů zabito při menším bití, než bylo tohle. Všichni skučeli, ale ty se dosud modlíš. Nevím o žádném kostelu, ale беру tě jako krvežíznivého tvrdého chlapa. S tebou byl boj na mé straně. Ty jsi krvelačný, nezničitelný,“

Bron matně rozeznal, že ho odvěkli z Mapové místnosti a ještě matněji pod sebou cítil lůžko jako oceán bělosti. Byl jen částečně při vědomí poté, co ho omyli a přiložili na jeho zmrzačené tělo chladivý balzám. Ale pouze jediná věc, která se mu vybavovala v jeho vědomí dříve, než se kolem něj uzavřela temnota, byl hlas Jaycee hluboko v jeho hlavě říkající: *„To je jenom příklad triků, které s tebou můžu provozovat, Brone. Naučím tě, že budeš moc slastný, když se ti podaří na mě na chvíli zapomenout.“*

Probudil se v cizí kabině. Měl pocit, že někdo právě opustil pokoj, ale nebyl schopen vysvětlit, proč si myslel, že tomu tak bylo. Jeho podezření se potvrdilo poté, co k jeho nosu zavanula vůně teplého pečeného masa z podnosu.

Trhnul sebou bolestí při pohybu, vstal z lůžka a vrávorál k nástěnnému zrcadlu. Pouze pohmožděniny a rozbitá kůže na jeho tváři obklopovaly okolí jeho hlubokých a vyděšených očí, které se na něj dívaly zpod oteklých víček. Vydal se na cestu zpět k lůžku a posadil se tam, zkoumaje pohmožděniny na svém těle. Přitom se pokoušel přinutit k tomu, aby vložil maso do úst poraněnými rty. Konečně se smířil s bolestí a odvážil se napít horkého slaneho nápoje, který našel na podnosu.

Potrava a sebedisciplína potřebná k její konzumaci ho uvedly do takového duševního stavu, že byl nakonec připraven začít další den.

„Jaycee?“

„Ne. To jsem já Veeder. Jaycee je schopna čehokoliv, když jsi ji tak vytočil.“

„Ušetři mě těch naivních nářeků, doktore. Dnes ráno na to nemám náladu. To musel být pořádný mejdan včera večer. Tak jako teď jsem se necítil od toho rána po posledních vánocích na Europě. Proč mě nechali naživu?“

„Je to možné ze dvou důvodů. Zaprvé mají Ničitelé obrovský respekt před fyzickou silou a schopností snášet utrpení. Ten výprask, který jsi dostal by mohl snadno zabít muže bez tvé fyzicky a trénovanosti. Za druhé mám podezření, že nepřišli na hlavice, které jim teď chybí. Uvedli všechna zařízení ve zbrojnici do normálního stavu, odešli a zamkli dveře. Byli to prostí členové posádky a ne zbrojíři. Nikdy by je nenapadlo, aby kontrolovali nábojové komory. Já nevím, co ses tam pokoušel dělat Brone, ale určitě jsi za to zaplatil.“

„Mohl jsem platit mnohem méně, kdyby nebylo toho pekelného zařízení v mé hlavě.“

„Pravděpodobně tě měli zabít, Brone,“ řekl doktor. „Zachránila tě tvá statečnost a několik slastných frází. Myslím, že můžeš poděkovat Jaycee za to, že jsi ještě naživu – i když poněkud stlučený. Ale do práce! Zkontrolovali jsme tvoje nové souřadnice a je to v pořádku. Transpozice nám dává hvězdu a pětiplanetární systém, který je zaznamenán pouze v podrobných mapách. Je to dokonalé určení pro základní svět, který bychom náhodně nikdy nemuseli objevit. Generální štáb dal příkaz k odletu celé vesmírné letky do té oblasti. Čas jejího přiletu lze odhadnout na stošedesát hodin od tohoto okamžiku.“

Konverzace byla přerušena příchodem vysokého mongoloidního vedoucího do kabiny. Zašklebil se při pohledu na Bronův poraněný obličej a smutně prohlížel jeho kotníky na prstech.

„Ty zatracená hlavo, jsi jako skála,“ poznamenal přátelsky. Hodil na lůžko uniformu Ničitelů. „Obleč si to. Nenos zkrvavený plást. Ty jsi trénovaný zápasník, ne plíživý křesťan. Já to vím.“

Tentokrát Bron v odmítnutí neviděl žádný smysl. Uniforma mu perfektně padla. Střih šatů mu zvýrazňoval postavu i šíři jeho ramen. Mongoloid, jehož jméno bylo Maku, na něj pohlížel s respektem.

„Je z tebe dokonalý Ničitel, jsem si tím jistý. Mohli bychom si někdy změřit síly.“

Bron na to nic neřekl. Vytužil lodníkovu pochopení, které pro něho měl a které by nemohlo být rozptýleno opatrně volenými slovy. Komedie se hroutila.

O třicet pět hodin později *Tantallus* naposledy vystoupil z podprostoru.

Jakmile se laboratorní loď dostala mimo omezení slunečního systému, který skrýval její místo určení, zaujala pozici. Čekala na zbytek ničitelské letky, aby spolu vystoupili z tachyonového prostoru a na zbytek cesty se dostali do slunečního prostoru. Pro toho, kdo to viděl to byl takový pohled, že na něj nemohl nikdy zapomenout. V jednom okamžiku byl *Tantallus* kovovou třískou v pustinách prostoru. Pak se začaly jedna za druhou objevovat zbývající lodě letky bez upozornění a bez jiného očividného znamení. Brzy byla prázdná obloha poseta bronzovými pery nádherných ničitelských lodí, které se objevily jako zrnka prachu náhle zachycená v paprsku neočekávaného slunečního světla.

Libovolný bod přechodného oslabení podprostoru ve vztahu k nejbližší hlavní hvězdě nebyl věcí, která měla výpočty Komanda příliš ovlivnit. Rychlé prozkoumání planet v systému mělo brzy odhalit těch několik, které se daly považovat za obyvatelné. Po jejich identifikaci se měla provést rychlá a mohutná odvěta. Nyní v průběhu několika dní se tato oblast vesmírného prostoru měla stát místem jedné z největších vesmírných bitev všech dob. Ať Canova loď odletěla kamkoliv, slabé gravitační zakřivení zanechávalo vzadu daleko za nimi stopu, která měla brzy vyrazit jejich postup tisíce detektorů a vést jako hedvábná nit až k planetě, na níž mají Ničitelé domov. Bron kupodivu cítil, že mstitelé by se mohli příliš opozdit.

Podprostorová píseň byla vystřídána hřmotnou vibrací nárazu gravitačního motoru, když se *Tantallus* se svými společníky přesunul do systému k jeho planetárnímu terminálu. Astronauti se nyní intenzívně zabývali navigací a pomalým vnitřním směřováním lodi. Nebyli však touto činností zaměstnáni natolik, aby mezi sebou neurčili někoho, kdo by sledoval Brona. Tím se pojistili proti dalšímu případnému zmatku, který by mohl způsobit. Bron ale neměl nic takového v úmyslu. Neměl už ve

vesmíru žádné další plány a jeho vztah s posádkou lodi přerostl téměř v srdečný. Znaže odvetu, kterou umístil ve vzdušném víru za jejich lodí, začalo mu být téměř líto toho, že by takové bytosti jako jsou tyto měly zemřít.

Spal, když konečný manévr odklonil *Tantallus* ven z letecké formace k místu určení, které bylo dostatečně daleko, stranou od ostatních. Snad to bylo zastavením hřmícího gravitačního motoru, že byl hluk uvnitř lodi vystřídán nekonečným tichem vesmírného prostoru. Tato změna zlomila hloubku jeho nečinnosti a uvrhla ho do stavu aktivního snění.

Neležel déle na lůžku, ale obložil se polštáři, které byly poddajné a měkce ho podpíraly, jako by byl v děloze. Pohyboval se, putoval tmou, neodvolatelným přílivem, vstříc nějakému strašnému zrodu. Jasně cítil pohyb, krátkou zastávku v pohybu, otočku víru a spláchnutí. Uvědomoval si neznámé tlaky a peristaltické vydutí, které ho nemilosrdně neslo vpřed.

Objevil se hluk. Byly to podivné lepkavé, mlaskavé zvuky podobné nepříjemným husám tonoucím v pomalém proudu viskózní kapaliny. A nad tím vším byl strašný vjem záhuby, obrovský blok tlaku podobný olověnému stropu.

Opět podnikl cestu dolů úděsným tunelem a byl schopen jasně vnímat mučivou stezku bezedného pramene. Jak počítal každou zatáčku, posedl ho nesmírný strach, že právě toto zakřivení by mohlo být to poslední. S jistotou věděl, že někde vpředu by měl přijít ke konci. Naposled by cesta mohla být otevřena, mohla by ústít ven do nějaké jeskyně a on by mohl být narozen a vydán tak bezbranný do přítomnosti reality. Byl zcela nepřipraven postavit se jí tváří v tvář.

Očekávání ho naplňovalo stále rostoucí panikou. Šumění připomínající čvachtající se husy konečně zesílilo, bylo nepřátelštější, mučivější, naléhavější. Nahánělo mu strach. Bublání vody vzrůstalo do crescenda, které hrozilo tím, že vypudí zdravý rozum a nahradí ho něčím cizejším a hroznějším než je delirium.

Poryv proudu roztříštil tu noční můru a vytrhl ho z jeho snění. Opět plně při vědomí se vrátil k tomu, aby zhodnotil situaci a přenesl se z lůžka na tvrdou realitu podlahy. Cítil těžce, ale opravdově bolest, která se dostavila, jako blaženou

alternativu ke svému děsivému putování. Ale i když sny odletěly, husí čvachtání zůstalo, jasně rozpoznatelné, jakožto pozadí hvězdné statické elektřiny a nositel syčení přenosové linky, která byla neustále v jeho mozku.

Kapitola 22

„Doktore? Jaycee?“ Na přenosové lince se znovu ozval hluk.

„*Nikdo z nich tu není, vojáčku. Nejsou tady.*“

„Ananiasi? Myslel jsem, že nemáš dovoleno zdržovat se v blízkosti řídicího pultu.“

„*Všechno se dá nějak zařídit. Doktorovi se zřejmě udělalo špatně z něčeho, co měl v kávě a Jaycee zrovna tak z něčeho, co bylo v jejím alkoholu. No a protože jsem zrovna já po ruce, myslel jsem si, že využiji tohoto okamžiku k malému vyjasnění si situace s tebou.*“

„Už jsem pochopil. Jsi nemanželský, bezprincipní bastard, jehož čas je velmi přesně spočítán a skončí v okamžiku, kdy se dostanu natolik blízko, abych ho mohl uškrtit.“

„*To musí být báječná věc – mít vadnou paměť, Brone. Jak si to tak znovu vybavuji, bývali dva nemanželští, bezprincipní bastardi a ty jsi byl více nemanželský, více bezprincipní a větší bastard z těch dvou. Dalo by se dokonce říci, že za svůj úspěch přímo vděčím tvému škodlivému vlivu. Avšak nepřišel jsem sem proto, abychom si navzájem vyměňovali komplimenty. Chtěl bych tě varovat.*“

„Odprejskni, Ananiasi. Nic z toho, co můžeš říct, nezpůsobí sebemenší změnu.“

„*Ale to musí! Ty si to nepamatuješ – ale byl tam plán všeho, co tu teď je. Na mou duši! A pouhý odhad toho, co by se dokonce mohlo stát, ale taky nemuselo, když setrváš v odletu na svých vlastních lichých tangentách. Rušení souřadnic Brickova světa byl ten nejstupidnější kousek, jaký jsi kdy udělal.*“

„Něco zajímavého se musí vysvětlit, Ananiasi. Pro tebe je to ovšem velice nevyhovující.“

„Nic není srovnatelné se škodou, kterou bys mohl způsobit. Jenom doufám, že se vesmírné flotile Komanda nepodaří včas dosáhnout nějakou významnou část bojové jednotky Ničitelů. Proč toho k sakru nenecháš sám?“

„Co je ti po tom, Ananiasi. Nevím kam míříš, ale určitě tvým cílem není úspěch operace Komanda.“

„Jupitere!“ Ananias byl znechucen. „Jsi tak daleko od orbity, že to prostě není pravda. Měl bych chul zmáčkout tlačítko smrti a začít úplně nanovo, pokud bys nebyl účinný katalyzátor. Varuji tě, Brone, nech věcem volný průběh, ber vše tak, jak to přichází a nezačínej do tohoto stavu vnášet nic ze svého vlastního chaosu. Jestliže se znovu pokusíš všechno zkazit, budu tě muset zastavit – dokonce i přesto, že by to znamenalo promarnění celé věci. Zatímco jak se zdá si můžeš vzpomenout na mnoho věcí, nechám tě s něčím, o čem můžeš přemýšlet. Víš přesně kdo si vymyslel ty falešné podprostorové souřadnice? Tys to udělal. Překroutil je malý mozek podobný tomu tvému, aby vymyslel ten detailní podvod. A proč, protože jestliže se ty dvě flotily čelně střetnou, zprovodí se navzájem ze světa. A co hergot budeme potom dělat?“

Bron mlčel, zápasil se špatností Ananiasových slov a nebyl schopen uvést je na úroveň situace jak ji znal. Potřeboval čas na přemýšlení.

V blízkosti centrálního uzamykatelného otvoru bylo rušno. Zařízení bylo připraveno pro spojení lodí v kosmickém prostoru. Stál a díval se. Dokonalá spolupráce a snaha posádky Ničitelů na něj udělala velký dojem. Tito muži očividně žili ve vesmírném prostoru a znali nebezpečí a neústupnost nepřítele, jakým byl. Byli tvrdí, nekompromisní a důkladně vycvičení.

Bron si s nelibostí uvědomil, že jestliže by se tito hrůzu nahánějící Ničitelé zapojili do boje s letkou Hvězdného komanda, nikdo by nezvítězil. Nebyla by to jednostranná vyčišťovací operace. Byla by to velká bitva, která by trvala tak dlouho, až by jedna nebo druhá strana byla neodvolatelně poražena. A těch několik lodí, které by se namáhavě dovlekly domů, by byly pouze zbytky dvou nejmocnějších bojových letek v historii.

Ananiasův pohled na věc měl smysl pouze za předpokladu, že by pokračování nějaké vesmírné flotily – dokonce i flotily Ničitelů – bylo lepší, než vůbec žádná flotila. Jestliže si člověk rozváží možné nepřátele... Nenadále vzplanutí husího čvachtání v jeho hlavě zapříčinilo, že na chvíli přerušil své úvahy. A v tom okamžiku se mu v paměti vybavil obrázek sedmi cizích nepřátelských válců, které dopadly na Onaris ze vzdálenosti více než šesti set tisíc parseků a sedmi set miliónů let. Jeho paměť spřádala nezměrné množství závěrů.

„Ananiasi, já...“

Odpověď žádná.

„Ananiasi?“

Zase žádná odpověď. Přenosová linka ovládacího pultu byla opuštěna a Bron byl poprvé od začátku mise naprosto sám.

Ztrátou spojení byl tak znepokojen, že propásl začátek nové fáze kolem lodi. Najednou si uvědomil změnu v chování mužů vůči sobě, jistou ostražitost, která byla v jejich předchozím vztahu netypická. Myslel si, že obdrželi rádiem nějaké instrukce, které se ho týkaly a že na něho nyní pohlížejí spíše jako na nebezpečného vězně, než na mdle zábavného akademického synkretistu. Okamžitě přestali omezovat jeho svobodu a bylo mu dovoleno sledovat přistávací manévry, při kterém se dobře viditelná nákladní loď ve výborném stavu půvabně připojila k vnějšímu plášti *Tantallu*.

Jakmile se dokončilo spojování lodí a bylo zaručeno konečné vzájemné propojení, Bron již nebyl na pochybách, v jaké pozici se nachází. Vysoký mongoloid vykročil vpřed s pistolí namířenou na Bronovo břicho. Jednoznačně pokynul svým kamarádům, aby Bronovi spoutali ruce za zády kovovými pouty a aby mu je nasadili též na nohy. Poté mu přidrželi polštářek s pronikavě čpícím uspávacím práškem před nosem. Ačkoliv se snažil drogu neinhlovat, nebyl schopen se tomu ubránit. Posléze upadl na bok na palubu.

Maku hleděl na ležící postavu s pohledem blízkým politování.

„Ty nejsi prokletý křesťan. Ty jsi zatraceně bojovný muž, jsem si tím zcela jistý. Cana na tebe určitě dohlédne, protože Daiquist je podle něho pomatený.“ Podíval se zpět na své

kolegy. Je to dobrý muž. A nezáleží na tom, na čí straně bojuje. Dobrý muž je tentýž. Strana, za kterou bojuješ je podmíněna tím, kde jsi se narodil. Člověk, se kterým bojuješ je záležitost výběru sympatií.“

Afektovaně nakopl ležící tělo. „Brone Halterne, nemáš právo jít do pekel v řetězech. Ale právě teď tě odtud dostaneme. Tato loď je odsouzena k záhubě a Cana si chce být zcela jistý, že v ní nepoletíš.

Kapitola 23

Bron se probudil v cele. Okovy z jeho zápěstí i nohou byly pryč a s nimi také uniforma Ničitelů. Zatímco spal, někdo ho opatrně oblékl do čistého bílého pláště a bible v jeho kapse působila uklidňujícím dojmem. Kavalec, na kterém ležel, byl nepochybně pružně upevněn a postrádal tak tisíc nepatrných vibrací, které charakterizovaly lůžko v letadle.

Na pár vteřin si dával dohromady své schopnosti, než se v jakési divoké euforii vymrštil z kavalce.

„Jaycee, doktore, Ananiasi! Odpovězte mi někdo!“

U cely byl výhled skrz malou zasklenou štěrbinu do šedivě vydlaždičkové chodby. Tloušťka dveří omezovala šíři jeho výhledu. Venku nebylo nikoho vidět.

„Jaycee, kde jsi k čertu? Antares, jestli máte monitor na této lince, zavolejte prosím velení. Je to velmi naléhavé.“

Rozhlížel se kolem jako v agónii a snažil se upoutat něčí pozornost. Pevné dveře vydávaly pouze prázdný, tlumený zvuk, jak na ně tloukl pěsti. Také sklo ve štěrbině efektivně tlumilo jeho úsilí křičet do chodby.

„Jaycee ...proboha!“

Uslyšel slabé vzdychání přes husí čvachtání a přirozený zvuk přenosové linky.

„*Naříkající démoni! Nejsi tady kvůli kocovině planetárních rozměrů nebo snad ano?*“

„Přestaň s tím Jaycee. Potřebuji se rychle spojit s Ananiasem.“

„Ty se potřebuješ spojit s Ananiasem?“ Jaycee byla nedůvěřivá. „Brone, to slyším prvně, že se chceš spojit s Ananiasem – když to pro tebe udělám, neuslyšíš věci, které by ti vyvolaly úsměv na tváři. Ten bezbožný zakrslík mi něco přimíchal do pití.“

„Čert to vem. Udělej, co jsem ti řekl. A spoj se s doktorem a řekni mu, aby zastavil vesmírnou letku. My všichni jsme udělali příšernou chybu.“

„Bude potřebovat trochu pádnější důvod, aby je nyní zastavil.“

„Najdi ho a já mu řeknu důvod. Když se ty dvě letky střetnou, jedna vyhladí druhou.“

„Neříkej mi, žeš dostal strach z toho, že jsi právě uprostřed veškerého dění?“

„Jaycee, jsem tak trochu odepsaný člověk. Ale právě jsem zjistil, že bojujeme s nepravým nepřítelem.“

„Jak to myslíš?“

„Cana měl úplnou pravdu, když říkal, že tu řízenou střelu na Onaris neposlal. Neumí s tímto druhem zbraní zacházet o nic lépe než my. Ta zbraň byla cizí a přišla z prázdna s přesností špendlíkové špičky, aby zničila planetu se dvěma sty milióny obyvatel. Na Ničitele jsme svedli kromě této ještě dalších třicet pět řízených střel. Zrůdy, které je poslaly jsou skutečným nebezpečím. Jestliže se teď utkáme s Canovou letkou, mohli bychom zničit obě flotily, opustit galaxii a mít volnou cestu přímo na Terru.“

„Jestliže tam jsou nějací vetřelci, jak víš že zrovna přilétají?“

„Za prvé proto, že je mohu slyšet prostřednictvím přenosové linky. Za druhé proto, že to je ten důvod, proč Cana potřeboval sestavit silnou ničitelskou letku.“

„Nesouhlasím, Brone. Cana tu letku postavil na posílení své opozice vůči Teře.“

„Canovi houby záleží na Teře nebo na stellarské letce. Zkus se na to podívat z jeho pohledu. Jestli měl takovou zbraň jako onariská řízená střela, mohl ji pustit rovnou na Terru a

zapomenout na Stellarské komando. Nepotřeboval by hlavní vesmírnou flotilu k tomu, aby to udělal.“

„Už se stalo, Brone. Ruším bojovou pohotovost a volám doktora a Ananiase. Myslím, že doktora nepřesvědčíš, protože jsi nepřesvědčil ani mě, ale můžeš počítat s tím, že tě určitě vyslyší.“

„Potřebuji víc, než jenom aby mě vyslyšel, Jaycee. Já mám pravdu a ty to víš.“

„To je doktorovo rozhodnutí. Prozatím jsi ještě pořád pod naším velením, Brone. Nepokoušej se přerušit spojení, nebo tě zase budu muset ke spojení s námi přinutit!“

„Nemůžu čekat tak dlouho, Jaycee. Musím varovat Ničitele, abych dostal jejich lodě pryč odtud. Nemůžeme si dovolit zničit letku Ničitelů. Jsou jenom a pouze připravenou silou čekající na vetřelce.“

„Já ti nemohu dovolit, aby ses přesunul, Brone. Alespoň ne do té doby, než uvidím doktorovu reakci na vesmírnou flotilu. Jedině on sám může rozhodnout, jestli máme ještě útočit.“

„Nemluvil jsem o hrozbě ze strany stellarské letky. Mluvím o kousku chaosu, který jsem vymyslel na Tantal, když jsem se domníval, že sem vesmírná letka nepoletí.“

„Proč? Co jsi to k čertu dělal“ Jaycein hlas zněl tvrdě jako diamant.

„Dělal? Jaycee, zaranžoval jsem zničení celého planetárního systému.“

„Děláš z toho drama, Brone! Neměl jsi přece pro tento druh činnosti technické vybavení.“

„Měl, Jaycee. Měl jsem řízené střely, které jsem odpálil, když jsem letěl s Tantallem v podprostoru. Udělal jsem předběžný propočet jejich podprostorové výpadové pozice a propočítal jejich podprahovou trajektorii odtamtud. Podle plánu by měly dorazit k cíli velice brzy.“

„Stále ještě není důvod k panice. Čtyři Nemesisiny řízené střely nezasáhnou vesmírnou letku na orbitu. Nezpůsobí nic víc, než že zlikvidují pár kontinentů.“

„Mohou, když je správně použiješ. Nejedná se jen o domovský svět, kam právě teď směřují, ale jde také o všechno na třech obyvatelných planetách tohoto systému.“

„Nesnaž se na mě tlačit, Brone. Víím, že jsi satan v lidské podobě, ale nemůžeš udělat všechno se čtyřmi malými řízenými střelami. Navíc, Ničitelé by je mohli spatřit, jak přilétají.“

„Ne tam, kam jsem je poslal. Na takové dlouhé přibližovací dráze by byly normálně odhaleny a zachyceny, jakmile by se dostaly do útočného pásma. Moje střely nebyly naprogramovány tak, aby vstoupily do bojového pásma.“

„Kam jsi je potom k čertu poslal – na základní hvězdu?“

*„Ne, jejich vliv na Slunce by byl zanedbatelný, ale v tom systému je šest planet, a tato je v pořadí třetí. Sousední planety, jedna otočená ke Slunci a druhá ven do vesmíru, jsou také obyvatelné podle Kosmopologického seznamu Ničitelů na *Tantallu*. Ale nejvnitřnější planeta je příliš blízko Slunci a zcela beznadějná pro udržení života. Je napůl natavená a extrémně porušená. Řízené střely jsou naprogramovány tak, aby směřovaly dolů.“*

„Ale ony se rozdělí do stran a ...“ Poslední část věty se ztratila, jak si Jaycee domýšlela mlčky důsledky této situace. *„Kle když bude nějaká podstatná část roztržité planety směřovat ven z orbity a bude namířena ke Slunci, dojde k takovému výbuchu, který by sterilizoval celý systém.“*

„Jestli jsou moje výpočty správné,“ řekl Bron, „téměř naprostá většina hmoty půjde směrem ke Slunci. Musím varovat Ničitele, aby se přemístili jinam. Chci pustit FTL přenos naplno z Antares ve vlnových pásmech nouzového volám Ničitelů. Spoj mě s Antares.“

„Zadrž, Brone! Víš, že to nemohu udělat bez souhlasu doktora a dokonce i on to musí projednat s Generálním štábem.“

Ale máme na to dost času. Než vydá Generální štáb rozhodnutí, už může být po všem.“

Popošel ke dveřím cely a bezvýsledně do nich bušil pěstmi. „Hrom do toho, Jaycee, když nechceš varovat Ničitele, musím nalézt způsob, jak připoutat jejich pozornost odsud.“

„Nezkoušej to, Brone. Pořád podléháš rozkazům a rozkazy stále říkají, že Ničitelé jsou nepřátelé. Když se pokusíš Ničitele varovat, bude to vzpoura. Zastavím tě všemi možnými způsoby, které mám k dispozici.“

„Vlez mi na záda, Jaycee!“

Lehl si na záda a začal prsty prozkoumávat spodek dveří cely. Poté, co shledal, že situace je příznivá, rozhlížel se kolem a hledal nápad, který by byl realizovatelný.

„Brone, nic nezkoušej. Už jednou jsi vybočil z řady a málem jsi přišel o kůži. Copak ses nepoučil?“

„Udělej mi radost Jaycee a nech smrt na pokoji.“

Malé světlo na stropě upoutalo Bronovu pozornost a vnuklo mu nápad. Potom nahmatal Bibli ve své kapse, vytáhl ji a začal ji dychtivě zkoumat.

Byla vyrobena z dokonale hořlavého materiálu. Kovový kavalec, na němž ležel, se také stal předmětem jeho zájmu. Naštěstí nebyl příliš pevně připevněn ke zdi a podařilo se mu ho silou vytrhnout.

„Varuji tě, Brone, jestli mi dnes ráno budeš dělat potíže, zabiju tě. Nemám náladu na tvé stupidní hry.“

„Neplet’ se mi do toho, Jaycee. Neodvázíš se zmáčknout smrtící tlačítko a nikdo další mě už nezastaví.“ Bron zvedl kavalec a praštil s ním do ochranného krytu světla, který se okamžitě roztrhl. Vlastní světlo na chvíli zablikalo, ale nezhaslo.

„Brone, nevím, co chceš dělat, ale přestaň s tím. Varuji tě, právě teď mám náladu dát ti ochutnat trestný obvod.“

„To by se ti líbilo, Jaycee? Nebo snad ne?“ Bron vzápětí srazil pevné světlo ze stropu a cela se ponořila do temnoty. Pouze slabší osvětlení přicházelo skrz skleněnou štěrbinu ve dveřích.

„Bože! Už jsi spokojený? Nevíš, jak málo chybělo k tomu, abych použila něco. Právě jsem...“

„Ze zlosti?“ Bron položil kavalec na bok, vylezl na něj a opatrně balancoval tak, aby dosáhl na obnažené dráty z rozbitého světla.

„Zlost... msta... nenávist... Nevím k sakru co to ve mně vzbuzuješ.“

Pečlivě smotaný jemý list papíru vytržený z Bible byl v šeru zastrčen mezi dráty. Další volný list měl dát skromnou ochranu proti elektrickému proudu, ale neodvážil by se jí dále využívat v případě tlumeného elektrického oblouku. Oblouk dával šanci na získání ohně dříve, než pojistky vypnou proud.

„Brone, varuji tě...“

„Proč nezmáčkneš tlačítko, Jaycee? Jedině to tě může opravdu uspokojit.“

Pod jeho prsty začaly na okamžik sršet jiskry, ale stačilo to pro zažehnutí ohně. Plamen proskočil mezi jeho prsty poté, co se papír vznal. Opatrně seskočil dolů z hrany kavalce a přikládal stránku za stránkou na malý oheň, který rozdělal na podlaze.

„Bože, Brone, vyvoláváš ve mně strach!“

Bron po chvíli úspěšně přemístil hořící stránku papíru ke dveřím a podstrčil ji pod nimi. Nevěděl, zda plamen nezhasí, ale přikrmoval ho pode dveřmi dalšími stránkami a pevně doufal, že alespoň kouř uvede do činnosti nějaký poplašný systém.

„Zmáčkni tlačítko, Jaycee, ty mstivá potvoro. Když se odvážíš. Zajímalo by mě, co by to pro nás oba znamenalo.“

Byl připraven, ale impuls bolesti, který ho udeřil, byl mnohem větší, než si vůbec dokázal představit. Téměř každý senzorický nerv v jeho těle přispíval do celkové mohutné rozežírající agónie, která se ho zmocňovala. I když puls skončil, ležel ještě půl minuty a pokoušel se připomenout si předchozí vteřiny. Když se pokusil promluvit, byly jeho hlasivky staženy a slova, jež se pokoušel vyslovit z něj nevycházela.

Ale nepotřeboval mluvit. Hlas Jaycee k němu pronikl na pozadí husího čvachtání. Se smutkem zjistil, že těch třicet vteřin stálo Jaycee zrovna tolik, jako to stálo jeho samotného. Její položený hlas se mu náhle ozval v hlavě.

„...Nakazil jsi mě, Brone. Vše jsi ve mně převrátil naruby. Čert tě vem... čert tě vem...“

Když začal druhý puls bolesti, zjistil, že její prst stlačil tlačítko na dlouhou dobu. Snad dokud nepřišel doktor nebo Ananias a nevypnul to. Naštěstí byla příliš nešťastná, než aby použila sémantickou spoušť a on milosrdně omdlel tam, kde ležel.

Kapitola 24

Vzpamatoval se postříkaný vodou, kterou mu Ničitelé chrstli do obličeje. Nebyl již v cele, ale na podlaze nějakého druhu spojovacího pokoje. Daiquist stál s rozkročenýma nohama a díval se dolů. Jeho tvář byla plná prokletí. Na jedné straně stál Cana. Jeho silný intelekt se dosud snažil dospět k vysvětlení situace. Bron se namáhavě postavil na nohy, zmaten tou otevřenou obžalobou v jejich očích.

„Prostor!“ řekl Daiquist. „Já obdivuji tvoje nervy... ale tohle je poslední trik, který jsi předvedl. A když myslím na to, že jsme tě dostali pryč z Onaris...“ Chyběla mu slova, jako kdyby nějaký ještě nevysvětlený, náhle pochopený Bronův trik byl větším odhalením, než by on mohl očekávat.

„Nerozumím ti.“ Bron se zoufale pokusil ovládnout se, ale instinktivně věděl, že jeho případ je ztracen. Co teď? Daiquistovo podezření se utvrdilo v jistotu. Nebylo ale zjevné, co tato náhle změněná situace bude pro Brona znamenat.

„Kde se k čertu stala chyba, Jaycee?“ řekl vnitřním hlasem.

„*Ananias tě zradil, Brone.*“ Její hlas byl těžkopádný a netečný. Věty pokračovaly, ale Bron už více slova neposlouchal. Věděl náhle, kde se stala chyba. Zrovna tak jak se slova přenášela do jeho hlavy, byl hlas Jaycee přenášen též do ničitelských reproduktorů.

Daiquistův úsměv byl směsí triumfu a záští.

„Dobře, synkretisto – pořád ještě nechápeš o čem mluvím? Ty a ta děvka Komanda na spojení? Dozvěděli jsme se toho o tobě hodně, během poslední půl hodiny. Takže ona se tě snažila popravit. Tak jsem ti prokázal laskavost. Půjdeš na popravu tak, jako dosud nikdo jiný. Časem s tebou skoncuji a pochybuji, že Hvězdné komando bude mít žaludek na to, aby nám sem poslalo jiného zvěda.

„Když jste byli schopni odposlouchávat nás,“ řekl Bron, „víš, že jsem se pokoušel upoutat vaši pozornost. Ty řízené střely, které jsem poslal k první planetě – teď máte už jen hodiny na to, aby jste se dostali pryč, než Slunce začne hořet.“

„Vezmu-li v úvahu rozsah tvých podvodů, mám podezření, že jde o další ze tvých triků. To by se hodilo Komandu, kdybychom opustili naši obrannou pozici a rozptýlili naše lodě přímo do náruče přilétající Hvězdné letky.“

„To není trik,“ řekl Bron. „Neměl jsem ani zdání, že odposloucháváte naši přenosovou linku.“

„Brone, ani to nemuseli dělat. Ananias se dostal na radiovou loď Tajné služby. Zdá se, že zachytil naše vysílání a převedl ho přes Antares na FTL rádio na tísňové vlnové pásmo Ničitelů.“

Cana rychle pohlédl na jednoho radiového technika sedícího nejbližší. „Je to pravda?“

„FTL vysílání na našich tísňových vlnách, ano, to je pravda!“

„To ale stále ještě může být past,“ řekl Daiquist nevrle. „Chystám se ho roztrhat na kousky. Donutím ho mluvit.“

Cana zvedl ruce. „Ne, Martine! I kdyby to byla past, teď už nás Hvězdné komando nezastihne nepřipravené. Můžeme se seskupit do bitevní formace a být ve stejné pozici jako oni. Ale můj instinkt mi říká, že zde nejde o žádné triky.“

„Protože počátky Chaosu předpovídají zničení *Tantallu*. Slyšel jsi, kam synkretista namířil Nemesisiny řízené střely. Teď mi řekni, co jsi udělal s *Tantalem* V“

„Byl zanechán na orbitu kolem první planety.“

„A jsi schopen říci nějakou pravděpodobnější katastrofu, která nastane než tu, kterou uvádí on?“

„Ne...“ Daiquistův obličej prozrazoval jeho rostoucí nerozhodnost. „Ale stále si myslím, že by bylo lepší vzít ho...“

„Pořád to nechápeš!“ Cana se na něj obořil s plnou vahou své osobnosti, kterou ovládal celou planetární federaci. „Martine, jestli má synkretista pravdu, budeme všichni mrtvi dřív, než se dočkáš své odpovědi.“

„Pak mi dovol zabít ho. Nemám chuť jít do bitvy s nepřítelem přímo v našem středu. Bez ohledu na to, co říkají počátky Chaosu. Už jsme měli rizika víc než dost.“

„Ne, Martine. To nedovolím a ty víš, proč.“ Cana se otočil na Brona.

„Mám k tobě ty největší výhrady, špióne či synkretisto, jaké jen mohu mít. Jediným důvodem, proč zůstaneš dále na živu je to, že když sledujeme počátky Chaosu, vždy se nacházíš v

ohnisku těch nejagresivnějších vln. Zdá se, že jsi katalyzátor, který aktivuje ty nejmocnější entropické zvraty, jaké kdy Vesmír poznal. Odpověz mi na toto, Brone Hal terně nebo kdo vlastně jsi: Zamýšlíš se zmocnit Kosmu a celý ho překroutit?“

Náhle se ozvalo brebentění od jednoho z monitorů a operátor překvapením vykřikl.

„*Tantallus*, pane, přestal vysílat. Myslím, že je zničen.'

Cana se ostře podíval na Daiquista. Stále ještě pochybuješ, Martine? To je následek dopadu řízené střely na první planetu. Bude to trvat řádově hodiny, než úlomky planety dorazí ke Slunci, ale následný výbuch na slunci bude potřebovat jen minuty, aby nás zasáhl. Dej rozkaz k urychlené evakuaci.“

„Pořád si ještě myslím, že jde o trik.“

„Ať už je to trik nebo ne, na tom vůbec nesejde. Stále ještě pochybuješ o synkretistově schopnosti ovlivňovat události v kosmologickém měřítku?“

Daiquist začínal být vzteklý. „Podívej se Cano, co mi brání v tom, abych ho teď na místě zastřelil? Když ho nyní zastřelím, co se pak stane?“

„To je zajímavá spekulace, Martine. Protože jeho účinnost spočívá hlavně v modelech, buď ti zabráníme, aby ses ho dotknul nebo poznáme z první ruky, co to znamená vzkříšení. Oba dva způsoby napadají mou materialistickou důstojnost, takže ti zakazuji to zkoušet. Máme vypracovaný systém, jak zmizet a zachránit letku, takže teď není důvod k diskusím.“

S velkou nechutí se Daiquist otočil k radistovi u operační konzole.

„Nařizuji generální poplach. Všechny osoby se vrátí na své lodě a všichni pozemní zaměstnanci se připraví na bezprostřední evakuaci. Všechny lodě se přemístí do bojové pohotovosti čtrnáctého systému. Je to bezprostředně naléhavé a tato instrukce už nebude opakována.“

Daiquist přešel místnost a dále vykřikoval detailní rozkazy. Cana se moudře zadíval na Brona.

„Tak dobře, synkretisto, mám ti dát nasadit řetězy nebo mi slíbíš, že se nepokusíš o další neplechu? V každém případě bych měl znát tvou hodnotu v Komandu.“

„Nemohu ti nic slíbit. Za prvé jsem stále ještě v aktivní službě a pod kontrolou ústředí Komanda. Proto ti nemohu dát žádné osobní záruky. Za druhé zapomněl jsem svou hodnotu a společně s tím i většinu ostatních podrobností z mého osobního života.“

„Pak snad tvůj rádce by mohl být tak laskav a říci tyto informace?“

„*Je to velitel Bron z oddílu ústředí Tajné služby,*“ doplnila mdlé Jaycee.

Canovy oči se značně rozšířily a usmál se, jako by se mu cosi vybavilo.

„Ah ano, to jsem si mohl myslet Odpověz mi veliteli, slyšela mě tvým prostřednictvím?“

„Nejenže tě slyší, ale může tě také vidět.“

„Pozoruhodné!“ Canovy oči instinktivně zkoumaly Bronovu hlavu, ale nezjistily nic o sondě ukryté v jeho lebce. „Podceňoval jsem Komando jak pro jejich technologii, tak i proto, jak kvalitní muže produkují. Nicméně tě budu stále považovat za Halterna synkretistu, protože to je nepochybně katalytická role, kterou musíš hrát. Půjdem?“

Bron byl eskortován pouze Canovými pomocníky. Poté, co prošli dveřmi, byli náhle venku a stáli v šeru právě se rodícího dne. Bron se rozhlížel kolem sebe, ale neviděl nic kromě rozlehlé pusté země s řídkou vegetací táhnoucí se do dálky kam až oko dohlédlo. Vzduch byl vlhký a chladný a naplněný duchem ztracenosti a opuštěnosti, což bylo v protikladu s tím, co očekával od domovského světa Ničitelů. Za ním stála v trhlíně ve skále budova, kterou právě opustili. Tato budova byla jedinou známkou práce člověka. Zpočátku byl vyveden z míry neúrodným vzhledem krajiny. Pak se jeho odhad mdlého šedého slunce zpřesnil, když viděl, jak vysoko je nad obzorem. Poznal, že parodie zimy byla na tomto neutěšeném místě právě poledne. Nikdo by nevybudoval svůj domovský svět na tak nehostinném místě, kde ekologie byla v bídném stavu v důsledku nedostatku energie pro fotosyntézu. Čím více nad tím přemýšlel, tím mu byla situace jasnější. Loď Ničitelů s nákladem otroků nesměřovala přímo k jejich mateřskému světu. Nejdříve chtěli vylodit ze svých nákladních lodí otroky na místě, které vybrali

za budoucí svět. Byl to pouze koloniální svět, pracovní tábor pro tisíce otroků, kteří byli nuceni pracovat na neúrodné půdě a žít se pod chabými paprsky cizího slunce. Muži byli lacinější než stroje pro počáteční kolonizaci. Snadněji se získávali a byli přizpůsobivější. Měli dar vzájemně se nahrazovat, což nebylo rysem mechanismů. Byli sice mnohem méně výkonní, ale mohli vykonávat libovolnou práci jako stroje. Nezáleželo na tom, kolik jich při tom zahyne, protože živé zárodky mohly být vždy využity pro rození dalších. Takže v širším ekonomickém smyslu lidstvo triumfovalo nad automatizací. Stroje stojí peníze a kvalifikovaný dozor, kdežto otroci nestojí nic než náklady na transport a mzdu náhončích, kteří je nutí pracovat na polích.

Kapitola 25

Bron se náhle cítil nemocen. Bylo to nad tím šedivým zjevením světa, na který pomalu svolával ukončení pomsty. Letka Ničitelů byla stále na orbitu a bylo vidět jen nákladní loď. Schylovalo se k bitvě mezi velkou vesmírnou letkou a blížící se letkou Komanda. Bylo jisté, že nešťastní otroci z Onarisu budou spěšně zanecháni na povrchu planety, aby zde čekali na záblesk slunce, který by měl sterilizovat planetu a vše, co zůstává nad ní.

Byl si vědom toho, že Cana ho pozorně sleduje a byl zvědavý na to, zda velký ničitelský intelekt může v tomto okamžiku porozumět jeho myšlenkám. Jestliže ano, Cana to nedal nijak najevo. Diktátorovy rysy byly žalostně tvrdé. Byly to rysy muže, který byl nucen vykonat nemožné úkoly a teď měl vykonat úkol ještě nemožnější. Byla to tvář muže, jehož vize měly kosmický obsah.

V dále jako tečky stály nákladní lodě, které vytvářely planetární spojení s orbitální letkou. Kolem nich kroužila dvacítky scudderů jako komáři a obstarávala služby a dopravu osob. Zdálo se, že se pohybují nejistě, ale pak najednou, jakmile se k nim dostala příslušná zpráva, vyrazily ke svým cílům. Občas přistávaly nové nákladní lodě a jiné zase odlétaly.

Skupiny zmatených onariských otroků byly zanechány na pusté zemi a lodě byly spěšně naplněny pozemní posádkou Ničitelů, kteří se vraceli zpět k bojové letce.

Mnoho dlouhých a starostlivých pohledů se upíralo směrem k šedému mytickému slunci. Byla v nich obava, že slunce náhle zrudne a změní se v hrozný sluneční záblesk. Kvůli takovému smutnému momentu by měl šedivý svět poznat léto velkolepější než cokoliv ve své historii. Oteplení s světlo přinese záření a zvýšené teplo vysuší moře, vypálí zem a nakonec roztaví pevné skály do hloubky několika kilometrů. Předpověď, že se tak stane byla jistá, ale kdy k tomu dojde, to nikdo nevěděl.

Bron byl také zvýšenou měrou zaujat tím, zda kataklyzmatická podstata hrozící záhuby obsahuje takovou psychologickou váhu, která přesáhne čistě lidský strach ze smrti. Jeho pozornost ještě vzrostla zvýšenou aktivitou poté, co nová nákladní loď přistála blíže, než všechny ostatní. Sedm scudderů s otevřenou střechou letělo nízko s ohlušujícími řvoucími motory. Přeletěly pustou oblast a zastavily se pár metrů od jejich nohou.

Cana přiměl Brona, aby nastoupil do lodi. Sám se pak otočil a hledal Daiquista. Čekal sedm minut a střídavě hleděl na hodinky a na slunce, zatímco se pilot scudderů zoufale snažil o rádiové spojení s plukovníkem Daiquistem. Postupně se k nim připojovaly další osoby Ničitelů, které byly evakuovány z blízkých budov. Jakmile byly všechny scuddery naprosto naplněny, poslal je Cana mávnutím ruky pryč a naznačil tak, že dává přednost tomu, že počká na další stroj. Protože byl Bron už na scudderů, zjistil, že se nachází ve skupině členů posádky znepokojených dlouhým čekáním namísto toho, aby odvezli Cana.

Bron oblečený stále do bílého pláště a navíc známý jako původce současné krize, mohl očekávat ze strany Ničitelů, mezi něž byl vržen, značné nepřátelství. Místo toho se však setkal s respektem, s jakým se setkávali vysocí důstojníci Ničitelů. Když se dostali k nákladní lodi, byly mu přistaveny schody, aby mohl vystoupit ze scudderů. Na lodi samotné měl připraven bezpečnostní oblek pro případ neočekávaných událostí.

Po zdánlivě nekonečné době nákladní loď odstartovala a zvedla se velmi rychle pod vedením zkušené posádky, na kterou

bylo možno se spolehnout i v době krize. Přistání na mateřské lodi se uskutečnilo tak přesně, že si Bron uvědomil, že by to žádná posádka Komanda tak profesionálně nikdy nedokázala.

Na lodi už na něj čekal kurýr, aby ho odvedl na lodní můstek. Cana dorazil zhruba ve stejnou dobu. Téměř okamžitě se loď začala otřásat hřměním hlavního gravitačního motoru. Energie, s jakou byl motor spuštěn, svědčila o tom, že odlet z orbitální stanice byl už životně nutný. Cana přistrčil Brona k jedné z velkých navigačních obrazovek, takže jasně viděl, co bylo příčinou tohoto spěchu.

Zastavil se mu dech, když uviděl ten děsivý obraz. Scannery byly zaměřeny na Slunce, na kterém závisel malý šedý svět. Ale to Slunce už nebylo tím Sluncem, kterým bývalo. Napříč jeho středem zuřila slunečná bouře takové strašlivé intenzity, že i když se na ni dívali z dálky více než sto miliónů kilometrů, přesto se jim zdálo, že její zuřivost je může všechny pohltit. Ale zuřící bouře nebyla ničím ve srovnání s úžasným vystřelováním plamenných jazyků, které se šířily pravděpodobně rychlostí desetkrát větší než světlo, jako fantastické plameny nukleárního výbuchu. Jak se dívali, zdálo se, že Slunce se začalo smršťovat, ale pak se náhle zvětšilo a začalo chrlit svou hmotu s takovou ďábelskou prudkostí, že scanner musel neustále zeslabovat svůj signál, aby mohl kompenzovat zvýšenou luminiscenci. Jak se pulsující jas zvětšoval, tak jednotlivé výběžky slunečního plápolání unikaly dál a dál do nekonečného vesmíru.

Bron nemohl určit velikost zobrazeného vření, protože scannery opakovaně upravovaly svůj původní záběr, aby postihly prudké změny plamenů, které se šířily napříč systémem. Zvětšování obrazu ve viditelné oblasti světla předcházelo zvýšení kosmického a ultrafialového záření, které muselo určitě zničit ochrannou atmosféru obyvatelných planet. Během této krátké doby se i ostatní svět musel dostat do vlivu radiačního pekla. Třetí planeta, kterou opustili, se musí dostat do takového bombardování zářením, že život na nechráněných místech bude nemožný a život uvnitř chráněných prostor bude znamenat jistou smrt vlivem primárního a sekundárního záření. Rychlost kataklyzmatu přesahovala vše, co si až dosud dokázal Bron představit a jeho mohutnost byla téměř neuvěřitelná.

Občas scannery zachytily obrazy lodí Ničitelů jako velmi vzdálené malé tečky zobrazené na pozadí jasné, šířící se zkázy. Každá loď se snažila uniknout z planetárního systému a dostat se tak z vlivu zuřících ohnivých záblesků Slunce. Potom se scannery přemístily a zobrazily detail třetí planety. Bylo slyšet bolestné sténání. Sedm ničitelských lodí bylo stále na orbitu a pravděpodobně na něm zůstanou. Pohybovaly se ve smrtelné koncentraci záření a bylo víc než zřejmé, že ani dokonalý ochranný štít lodí neuchrání jejich posádky od zničení.

Odněkud z povrchu planety se vznesla do vzduchu nákladní loď, pak však ztratila orientaci a se stále fungujícími motory narazila s hroživou silou na povrch planety. Cana si vyžádal detailnější záběry a jednotlivé lodě kroužící na orbitu byly jedna po druhé identifikovány. Snad bude jednoho dne možné získat lodě zpět. Ale pro muže, kteří zavedli lodě až na samý okraj galaxie nebyla žádná naděje na záchranu.

Canova vlajková loď *Skua* uprchlá z vlivu šířících se záblesků ničivé radiace a po chvíli se hřmění gravitačního motoru, který šel na plný výkon, snížilo na běžné zatížení. Ale Cana se vůbec neuklidnil. Jeho tichá zlost z něj vyzářovala se zřejmou energií a šel z něj strach. Opakovaně si vyžadoval výpočty a údaje o lodích, kterým se podařilo uniknout a o těch, které ztratil. Nakonec se otočil na Brona s hněvem, který dokázal jen stěží potlačit svým ledovým klidem.

„Uvědomuješ si synkretisto co jsi mi způsobil? Stál jsi mě tři obyvatelné planety, nejméně sedm lodí, více než tisíc mužů... a Martina Daiquista.“ Na chvíli zmlknul, jak se mu nedostávalo slov. Pak opět pokračoval a znovu se snažil potlačit svůj hněv.

„Pouhý jeden člověk s hlavou plnou bioelektroniky. Bože! Není divu, že ti počátky Chaosu věnují takovou přízeň! Když jsi tohle dokázal jako vězeň, chvěji se hrůzou při pomýšlení na to, co by se mohlo stát s vesmírem, kdyby ti dali letku!“

Otočil utrápeně hlavu směrem k obrazovkám, které nyní ukazovaly nadmuté a zkroucené Slunce, které ničilo své planety, jež po tisíciletí ohřívalo. „Nejdříve se musím ujistit, že je má letka v bezpečí. Synkretisto, za hodinu přijď do mé kabiny. Máme si o čem povídat.“ Odešel a svolal poradu kapitánů lodí. Proklínal při tom muže od komunikací, kteří vedli předem

prohranou bitvu s divokými elektrickými bouřemi s úsilím udržovat při životě rádiové spojení tváří v tvář rozzlobené hvězdě.

Bron stále otálel u obrazovek, ohromen obrovským rozsahem ničení, jehož byl příčinou. Ničení takového kolosálního rozsahu při použití pouze čtyř malých Nemesísinych střel bylo možné jen proto, že jeho perverzní genialita myšlení mu umožnila zvýšit normální sílu zbraní milionkrát nebo i vícekrát. Ale nebyl sám, kdo si uvědomoval jeho talent pro násilnou destrukci. Temné entropické ozvěny mnohem horších věcí si již probíjely svoji cestu kontinentem. Hleděl vstříc předurčení ve svém působení tak obrovskému, které se už na Onarisu snažilo ho zavraždit, což bylo vyžádáno jiným ostrovem vesmíru nesmírně vzdáleným v nekonečném prostoru před sedmi sty milióny let.

Kapitola 26

„Doktor si myslí, že jste měli štěstí, že se Slunce nezměnilo na novu, Brone.“ řekla Jaycee tichým hlasem, kterým vstoupila do jeho blouznění.

„Takže doktor už se vrátil?“

„Už je tu několik hodin – přehrává si pásky a snaží se zodpovědět některé otázky.“

„Odpovědět na co?“

„Prohrál to na Generálním štábu. Zbavili ho velení. Udělali to všechno kvůli zatracenému generálovi Ananiasovi.“

„Včetně řízení vesmírné letky?“

„Ananias převzal velení. Je na ní samostatným poradcem Generálního štábu.“

„Kde je Ananias nyní?“

„Je pořád ještě pryč. Předpokládám, že je na rádiové lodi Tajné služby. Přinejmenším nám zabraňuje použít přenosovou linku na Antares.“

„Což znamená, že by mohl být na spojení?“

„Správně, vojáčku!“ Ananiasův hlas byl přidušený, ale srozumitelný. „Jsem rád, že tě zase vidím zpátky a v pořádku. Tohle byla destrukce, která překonala dokonce i tvou démoničnost. Potíž je ale v tom, že jsi udeřil na nesprávném místě. Když budeš takhle řídit ty, nepotřebujeme už žádné nepřátele.“

„Uklidni se, Ananiasi. Musíš zastavit vesmírnou letku Komanda dříve, než potkají Ničitele. Canova letka je připravena k boji a je schopna všeho. Myslím, že by mohli rozbít Komando na kousky.“

„Klid, Brone! Ty dvě letky se nepřiblíží jedna k druhé do vzdálenosti parseků. O to už jsem se postaral. Ale obávám se o tebe. Nejen že jsi zapomněl, že existoval plán... ale dokonce jsi zapomněl, že to byl tvůj plán! Nevzpomínáš si na něco?“

„Občas se mi něco vybaví a dokáži si to dát dohromady, ale celkový obraz mi stále uniká.“

„Tak pro tvou informaci, my dva máme na svědomí spiknutí, které nás může kdykoliv připravit o krk, když se to nepovede. To, že se tak ještě nestalo, je do značné míry tvoje zásluha. Ale nemohu tě chránit, protože nikdo nemá tak velké štěstí a možnosti. Měl by ses rychle srovnat. A mimochodem, nedělej něco zásadního, aniž bys mi o tom řekl. Když zase zkusíš nějaký jiný bláznivý kousek jako posledně, tak pravděpodobným výsledkem bude to, že přijdeme o Terru.“

„Jaycee, jsi tam?“

„Ano, Ananiasi.“

„Hlídej toho idiota. Převádíme naši loď do podprostoru a nebudeme schopni udržovat spojení na přenosové lince. Když se Bron zase o něco pokusí, tak na něj použij všechny nápravné prostředky, které máš k dispozici. Zavolám ti hned, jakmile dokončíme skok.“

„Klid, Ananiasi. Musíš se cítit velmi hrdý, ty zatracený kňourale! Generální štáb právě potvrdil rozhodnutí o mimořádném stavu. Zdá se, že od této chvíle pracujeme jenom pro tebe.“

„A říkal jsem ti drahoušku snad někdy něco jiného? Neříkal jsem ti snad, abys byla hodnější k šéfovi? Ale nenech se oklamat okolnostmi. Nikdy bych nemohl ani z poloviny zrežírovat takový

velkolepý a propletený scénář, jaký se právě odehrává. Skutečný šílený architekt našeho neštěstí je na druhém konci této linky. Kdyby tak vhodně neztratil svou paměť, řekl by ti to sám.“

Jakmile Ananias odpojí svůj oběh z přenosové linky, nastala náhlá změna v kvalitě zvuku. Tento rozdíl způsobil, že Bron lépe vnímal hluky pozadí, které průběžně vstupovaly do jeho mozku spolu se syčením nosiče přenosové linky. Znepokojeně si nyní uvědomoval vzrůstající sílu husího čvachtání. Nezvyšovala se pouze jeho hlasitost, ale byl také hrozivější jeho charakter. Předcházející bublavé zvuky byly odděleny do jednotlivých nespojitých komponent podobných tónům štěbetání jednotlivých hus skrz sirupovitou tekutinu. Ale ať už byl jazyk a druh tvorů, kteří tyto zvuky vydávali jakýkoliv, nesporně byly ve zvuku naléhavé tóny paniky a hrůzy, které převažovaly nad všemi ostatními.

Rytmické tóny této invaze vetřelců do jeho hlavy se lámaly jako vlny na mořském pobřeží – ale byly to vlny vodního skla a tvorové, kteří je vydávali se topili v slapovém proudu, který strhl břeh daleko od nekonečných zdrojů lidské zárodečné plazmy. Se zděšením si uvědomil, že jestliže tento náhle se objevující zvuk trvá a vstale vzrůstá jeho hlasitost, brzy musí přijít okamžik, kdy by měl zaplavit zprávy odeslané lidmi prostřednictvím přenosové linky a zanechat ho izolovaného ve víru pěnící, viskózní, bublající tekutiny. Ve snaze zachránit sebe sama před těmito temnými obavami, přinutil se Bron k tomu, aby se soustředil na svou vlastní skutečnou situaci.

„Jaycee, je Ander pořád k dosažení?“

„Na zavolání, Brone. Chceš, abych ho zkontaktovala?“

„Urychleně. Musím vědět, co znamená pojem katalyzátor Chaosu.“

„Dobře, Brone. Může trvat několik minut, než ho najdu. Mimochodem, myslím, že by bylo na místě, abych se ti omluvila za způsob, jakým jsem tě trestala. Úmyslem bylo, abys poslouchal jako hodinky, ale tuším, že když jsi do toho zapletený tak, jako jsme my všichni vzájemně, že je téměř nemožné nevšímat si tvých vlastních pocitů.“

„Tento moment byl nevyhnutelný, Jaycee, nebo snad ne? Muselo to přijít. Přemýšlela jsi vůbec někdy nad naším vzájemným vztahem?“

„*To není zkušenost, na to bych pravděpodobně zapomněla, pokud je to to, co máš na mysli.*“

„Když pominu tvou narážku, je to zhruba to, co mám na mysli. Připomíná mi to vztah – mystickou svatbu mezi katem a popraveným. Náš vztah je mnohem děsnější, než si lze představit u nějakého zamilovaného páru. Občas si dokonce myslím, že víš, nad čím přemýšlím.“

„*Ano, velmi často. Částečně instinktivně a částečně proto, že často nevědomky používáš svého vnitřního hlasu při přemýšlení. Myšlenky se sice nepřenášejí příliš jasně, ale dostatečně na to, abych je mohla pochopit. Nevíš, jaký mám nepříjemný pocit, když se dotkneš jiné ženy a umím též číst problémy, které se ti honí v hlavě.*“

„Ty máš nepříjemný pocit, Jaycee?“

„*Ovšemže ano! Když tvá sebelítost a tvá sebenenávist propukne a okyselí lásku a něhu, cítím, že se mi chce vykřiknout. Chci jim říci, že kdyby ti rozuměly tak, jak ti rozumím já, nikdo z nás nebyl zraněn, ani ony, ani já.*“

„Nebo já?“

„*To nelze ve vzájemném vztahu předpokládat, Brone. Ty jsi mučedník a příčina utrpení. To je tvá role. Nevím, jak moc trpíš, pokud našemu vztahu bude dovoleno pokračovat. Vím, že kvůli tobě budu stejně trpět a to je fakt, který mi říká, jak moc jsem tím postižená. Občasný vztah mi nestačí. Občas mám chul zarýt ti své nehty a zuby do masa a zanechat na tobě škrábance. Chci... oh bože! To je tvůj typ chaosu, Brone. Zasahuješ mě přes celý vesmír a vyleptáváš ze mě kousky.*“ Zarazila se a přestala mluvit. Po chvíli opět pokračovala.

„*Mám na spojení Andera, Brone. Nechám tě s ním o samotě. Doktor přebírá vedení, takže když budeš něco potřebovat, obral se na něho. Já se teď jdu pořádně zlinkovat.*“

Na přenosové lince se ozval jiný hlas. „*Tady Ander. Chceš něco vědět o katalyzátorech Chaosu?*“

„*Ano, Andere. Myslím si, že jsem jedním z nich.*“

„Vysvětlení je docela jednoduché, Brone. Určitě si pamatuješ, že jsme si ustanovili, že zvýšení a snížení normálního poměru entropie je především důsledkem intervence nějaké formy inteligence, například takové, jako je člověk. Většina lidí žije svůj život jen s velmi malým vlivem okolní entropie a nejsou tak jednotlivě rozlišitelní. Ale existuje pár takových jedinců, jejichž vliv katalyzuje celé společnosti do nových způsobů jednání a jejichž život lze popsat s určitou precizností pomocí entropické analýzy. Způsobují detekovatelné vlnění, jak jejich činnost změni sklon entropického vzrůstu nebo poklesu. Takové jednotlivce označujeme jako katalyzátory Chaosu.“

„Co je to za druh jedinců?“

„Většinou jsou to – z pohledu historie – tyrani a jen málo z nich je svatých. Mnoho významných myslitelů, hlavně těch, kteří se zabývali fyzikou, téměř žádní politici a hodně takových jako jsi ty, jejichž vrozená schopnost pro destrukci ponechala nebo zanechala permanentní stopu v historii. Jména většiny z nich ti budou neznámá, protože ocenění není založeno na soudobých hodnotách, ale na ověřených vlivech na změnu běhu historie lidstva.“

„Ale historie o mně dosud nevydala verdikt,“ namítl Bron.

„Až dosud ne. Ale počátky Chaosu ano. Když je budeme studovat do budoucnosti, můžeme vyčíst nebezpečí vlivů, jejichž příčinou jednoho dne budeš. Byla to právě intenzita tvého chaosového vlivu, která způsobila destrukci planety Onaris.“

„To je trochu přehnané nebo ne, Andere?“

„Naneštěstí ne. Již před milióny let nějaká inteligentní forma života musela číst ty samé věci ve vzorech Chaosu a obávala se jich. Určitě nevěděli, co je příčinou těchto vln, ale vypočítali polohu v prostoru a v čase tak přesně, že řízená střela na Onaris byla vyslána s přesností metrů a byla pouze trochu nepřesná v čase.“

„Ale proč si vybrali mě?“

„Tuším, že se pokoušeli zabránit následkům něčeho, co chceš dělat ty a ostatní experti na Chaos, které Cana shromáždil. Ale ty jsi primární katalyzátor a tudíž hlavní příčinné ohnisko. Nevím, jaké věci ještě provedeš, ale výsledkem toho budou

takové šokové vlny, které budou nejnebezpečnější, jaké kdy byly zaznamenány.“

Kapitola 27

Lomoz bitevního poplachu roztříštil Bronovy spekulace a přenesl posádku lodi do podmínek pohotovosti s rychlostí a přesností prozrazující velkou zkušenost s bojovým stavem. Tak poplach povzbudil napůl zapomenutý instinkt, který získal při výcviku v Komandu. Bron automaticky prozkoumal můstek *Skua*. Pohledem profesionála se snažil zkoumat změny v obvyklém průběhu a technikách vesmírné války Ničitelů a přeložit si je do takových závěrů, kterým by rozuměl. Pak přestal. Byl zmaten. Jeho oči instinktivně sklouzly na detektory a obrazovky, které by logicky měly být zdrojem varování před blížícím se nebezpečím.

Ale až dosud byly obrazovky prázdné. Na žádné z nich nebyl signál, který by bylo možno interpretovat jako příčinu vojenského poplachu. Podobně se detektory snažily zkoumat vzdálené hlubiny prázdného prostoru. Zatím však nedávaly jasné důkazy, které by mohly signalizovat blížící se nebezpečí. Oči celé posádky sledovaly hlavní počítač, jehož digitální signály vyhlazovaly a opravovaly detekční přístroje, jako by tušily nějakou Nemesis, která však zatím byla za hranicí rozlišovací schopnosti.

Tato situace připomněla Bronovi přestávku před tím, než se řízená střela, která zasáhla Onaris dostala do detekčního pásma. Také nyní zde byla tatáž atmosféra strachu a očekávání. Byla to situace, kdy se čekalo na zatím nedetekovatelné zrnko v prostoru, potom se sledovalo jak roste a mění se v ďábelský mechanismus destrukce, na kterou nebyli ani připraveni, ani vybaveni tak, aby jí mohli čelit.

„Doktore, jsi tam?“

„Ano, Brom.“

„Přesvědč se, že všechny záznamové přístroje jsou dobře seřizeny. Blíží se něco kritického.“

„Bud bez starosti, ale nechceš mi dát nejdříve nějaké vysvětlení, než budu muset dát své záznamy veliteli Komanda?“

„Nerozumím ti, doktore. Jaké obvinění by proti mně mohl velitel vznést?“

„Jestliže je to v Kriminallistickém rejstříku, podá obžalobu.“

„Pokus se to jasně shrnout. Nemám mnoho času.“

„Specificky, potlačení tajné služby, falšování hlášení tajné služby, manipulace s finančními prostředky Komanda za účelem financování neoprávněného projektu a různá obvinění ze špionáže, sabotáže a zrady.“

„To stačí. Proklatě, na nic z toho si nevzpomínám, tak nemohu argumentovat. Jak jsi na to všechno připraven ty, doktore?“

„Já jsem velmi zklamaný. Pracovali jsme s tebou na tomto projektu pět let, Brone – těch pět let mě stálo hodně úsilí. A co z toho mám? Vy dva s Ananiasem jste mě využívali. Dělali jste si ze mě blázny.“

„Ty nejsi blázen, doktore a ujišťuji tě, že jsem si to o tobě nikdy ani nemyslel. Za tím vším je dobrý důvod – jenže já ho v tomto okamžiku nemohu úplně vypočítat.“

„Pak ti navrhuji, aby ses zeptal Ananiase, protože centrum Komanda už po něm pátrá.“

„Myslel jsem si, že Ananias byl v současné době nahoře.“

„Politicky ano. Ale právně hlavní velitel Komanda připravoval obvinění vás obou, což dokonce ani Ananiasovi ochránci v Generálním štábu nebyli schopni anulovat. Pokoušel jsem se ti pomoci, ale nemám pro to žádný podklad. Leda, že bys mi mohl poskytnout nějaké rozumné důvody ty sám.“

„To nemohu, doktore. Kdyby to šlo, udělal bych to. Ale buď stále na spojení, protože některá vysvětlení se můžeme dozvědět zde a první z nich se možná dozvíme už za chvíli.“

Zatímco mluvil, detektory stále upřesňovaly svou polohu v závislosti na počítačové předpovědi. Protože nedostávali žádnou elektronickou odezvu na detektorech, uvědomil si Bron, že současná pohotovost musí být založena především na okamžité předpovědi Chaosu. Byl to soubor velmi malých záchranných

entropických vln, který určoval místo, kam mají být přístroje zaměřeny.

Postupně začaly monitory zobrazovat jemná elektronická vlákna, která byla na hranici rozlišovací schopnosti a zatím mimo dosah případného útoku. S určitým úlekem postřehl, že skupina velící zbraním se snažila upřesnit zaměření. Aby si tuto domněnku ověřil, chtěl přejít palubu. Zabránila mu v tom však ruka patřící Canovi, který stál za ním, aniž si toho byl vědom.

„Vím na co myslíš, synkretisto, ale to nemůže fungovat. Chaos předpovídá, že za deset minut bude vetřelecká loď v dosahu našich přístrojů. Také předpovídá, že asi přijdeme o jednu naši loď. Jakmile budeme schopni určit vetřeleckou loď dostatečně přesně, začneme po ní střílet. Ale nemůže to změnit výsledek, protože známe výsledek Chaosu této události, který se musí stát. Co se týká vzorů Chaosu, je ztráta jedné z našich lodí už historickým faktem.“

„Ale ne pro mě,“ řekl Bron. „Za chvíli si budete moci prohlédnout přibližování vetřelecké lodi trojrozměrně a k tomu ještě využít časovou složku, což poskytuje takovou přesnost, kterou potřebujete, abyste ji zničili. Nebo se mi snad pokoušíte tvrdit, že nemáte dostatečně silné zbraně na to, abyste zničili něco, co zaujímá určitý prostor?“

„Samozřejmě, že se budeme snažit ji zničit,“ řekl Cana. „Ale ty stále ještě nechápeš základní fakt. Víme, že naše zbraně nemůžou být účinné, když už známe předem výsledek. Nemůžeš změnit budoucí události, jejichž jasný konec už znáš.“

„Proč ne?“ zeptal se Bron.

„Protože prostě nejde změnit nezměnitelné. Podle definice jsi poražený dříve, než se můžeš začít bránit. Jak můžeš doufat, že vyhraješ bitvu, když budoucnost již jasně řekla, že ji prohraješ?“

„Tvůj argument chápu, ale nesouhlasím s ním. Nevím, jak by se takový paradox dal vysvětlit, ale to je konec konců problém Chaosu a ne můj.“

Cana se zkoumavě díval na Brona, pak se otočil a vydal náhlý příkaz.

„Veliteli zbraní, synkretista bude řídit bitvu. Ber jeho instrukce tak, jako by to byly moje.“

Bron nepotřeboval další pobídku. Měl velké zkušenosti ve vesmírných válkách z Komanda a dobrou intuici. Dal se rychle do akce. Instruoval posádku v řízení zbraní, aby okamžitě zabezpečili automatické sledování souřadnic Chaosu. Pak se obrátil na Canu. „Domnívám se, že máte analytiku Chaosu, kteří určí, který vzor počítač právě zpracovává. Potřebuji s nimi mluvit.“

Cana dal znamení muži zodpovědnému za komunikaci, který podal Bronovi mikrotelefon.

„Tady je skupina Chaosu.“

„Výborně. Opravte mě, když nebudu mít pravdu, ale blížíme se k výsledku Chaosu, který říká, že bude zničena ničitelská loď střelbou vetřelců.“

„Ano, to je pravda.“

„Co je to za důkaz Chaosu, který vás vede k přesvědčení, že bude zničena loď?“

„Je to jasné, že to bude loď. V prázdném prostoru nemůže dojít k výbuchu osmnácti teramegatun. To může způsobit pouze loď nebo výbuch jaderné elektrárny. Prostorové souřadnice říkají, že by mohlo jít o korvetu *Anně Marie*, která do toho místa směřovala. Už jsme vydali evakuační instrukce pro posádku.“

„Pak je zrušte. Chci *Anně Marie* zachránit. Chci změnit její kurs a odvést ji pryč z těch míst dříve, než se to stane.“

„To nemůžeš udělat!“ ozval se zděšený hlas. „Nemůžeš zvítězit nad Chaosem!“

Bron se otočil zpět na Canu. „Potvrd, prosím, ten rozkaz. Chci připravit něco úplně jiného.“

Otočil se zpět na řízení zbraní s rychlým dotazem. Odpověď byla negativní. Zavolal muže od komunikací na schůzku a stručně jim nastínil svůj plán. Tváří v tvář jeho logice nikdo neodporoval. Bronův radikální přístup vyvolával vlnu nadšení, které bylo nakažlivé a v úplném kontrastu s předchozí odevzdaností. Pouze Cana nebyl přesvědčený, ale do ničeho nezasahoval.

Nyní byla loď vetřelce na obrazovkách jasně vidět. Podle normálních lidských měřítek to bylo monstrózní, nedokončené a neupravené těleso zhotovené ze zlověstně černého kovu podobné neupravené tyči. Ačkoliv se pohybovalo podsvětelnou rychlostí,

přesto byla jeho rychlost větší, než rychlost *Skua* a jejích sester v letce. Na tuto vzdálenost vetřelec vypadal jako slepý a bez vybavení nutného pro loď letící takovou rychlostí. Jakmile bitevní počítač ověřil jeho polohu, byl obraz vetřelce zachycen do nitkového kříže na obrazovce a bylo tak dokončeno automatické sledování. Posádka velící zbraním se nyní bedlivě zabývala určením posledních několika desetinných míst pro přesnější určení, což bylo důležité pro zamíření.

Vrchní velitel zbraní stál na velícím stanovišti a rychle mluvil se svými protějšky na ostatních ničitelských lodích. Byl napůl otočený tak, že mohl současně sledovat letové souřadnice nadpleji počítače. Brzy dosáhli vzájemné dohody. Byly určeny vzájemné polohy, které byly určovány bitevním počítačem. Už nebyla možnost změnit taktiku, jestliže tento experiment selže. Bron sledoval, jak se důležité registry blíží k nule a souhlasně přikyvoval.

Lidské ruce přestaly řídit bezpečnostní zařízení a vedení bitvy bylo předáno elektronice, jejíž reakce byly limitovány pouze rychlostí světla. Nikdo tím však na velitelském můstku nebyl podveden, protože si každý jasně uvědomoval skutečnou podstatu střetu. Byl to boj synkretisty Brona s neúprosnými vzory Chaosu.

Kapitola 28

„Viděl jste tu loď, doktore?“

„Ovšem, Brone. sledoval jsem vetřelce po celou dobu. To nejsou Canovy triky. A to vše vyvolává celou řadu otázek. Terrská vláda vidy zamítala možnost hrozby vetřelců a zvláště tu možnost, že by vetřelci mohli být živé bytosti přicházející z prázdného prostoru. Poslední volba byla založena rovněž na tomto silném předpokladu. Zdá se, že se v obou odhadech mýlili.“

„A Cana měl pravdu. Onariská střela samozřejmě také pocházela od nich. Byli to vetřelci, kteří zničili Onaris. A jestliže

byl v tomto případě Cana nevinný, jak si můžeme být jisti, že zničil ostatních třicet sedm planet?“

„Měl bys vědět, Brone, žeš to byl především ty a Ananias, kdo vystupoval proti Ničitelům. Vysílám tyto záznamy na Generální štáb. Obranná rada musí učinit přehodnocení situace tváří v tvář těmto důkazům. Povolám Jaycee na velící stanoviště a počkám zde až do chvíle, kdy přijde.“

„Počkej ještě okamžik!“

Bron hleděl na obrazovky, když detektory varovaly, že se vetřelecká loď dostala do cílového pásma. Cítil v sobě jakýsi nevysvětlitelný pocit něčeho špatného, ale nebyl schopen to vysvětlit. Pak rozpoznal, že husí čvachtání v jeho hlavě odumřelo do uklidňujícího sykotu. To nebylo pouhé zeslabení signálu, protože rozlišitelnost byla mnohem lepší než předtím. Pouze šum byl zmírněn konejšivým očekáváním jako kdyby cizí původci byli též diváky události, která se odehrávala kolem. Pak se na mohutných projektorech *Skua* tiše objevily dlouhé tenké trubice vesmírných torpéd, které nesly válečné difrakční mezonové hlavice. Jejich zaměření bylo tak přesné, že každá z nich mohla nalézt svůj cíl s přesností metrů. Taková přesnost nebyla nutná, protože difrakční mezonové řízené střely mohly zničit libovolnou vesmírnou loď, jestliže vybuchnou ve vzdálenosti padesáti kilometrů od svého cíle. Bron však dával přednost tomu, aby neměly ani tu nejmenší šanci. Takové byly rozlišovací schopnosti obrazovek, takže bylo vidět svítící jehly torpéd pohybujících se jako lodi směrem k vetřelci, ačkoliv ve skutečnosti bylo možno odhadnout jejich rychlost na první stovky rychlosti světla. Až dosud se zdálo, že vetřelci neaktivovali svůj obranný štít proti útoku nebo že by měli snahu pokusit se o úhybný manévry.

Krátce nato druhá salva řízených střel otřásla projektory *Skua*. Tyto střely byly silné miny běžného jaderného provedení. Nesměřovaly však k vetřelci, ale do teoretického místa v prostoru, kde se očekávalo, že Chaos způsobí co nejdříve explozi. V akci nebyla pouze *Skua*. Sedm dalších ničitelů lodí doplňovalo obrovskou palebnou sílu. Ačkoliv všude kolem v blízkosti se pohybovala řada lodí, tmavý vetřelec dosud nevystřelil, ani nenaznačil bojovou akci. Pokračoval beze změn

v letu prostorem jako by žádná bitva neexistovala. Husí čvachtání přestalo být slyšitelné. Torpéda dosáhla svého cíle jako první. Fantastické ohnivé záblesky z dvanácti difrakčních mezonových střel přetížily scannery a tak na několik sekund vypadl obraz na monitorech. Když se obrazovky opět vzpamatovaly, ozývaly se vzdechy a lapání po dechu od většiny pozorovatelů stojících na velitelském můstku. Vetřelecká loď nebyla ani zničena, ani se nevychýlila z dráhy. Stále směřovala neochvějně do středu ničitelské letky. Zcela bez problémů přežila útok, který měl zaručit úplnou anihilaci každého materiálu nacházejícího se ve známém vesmíru. O pár okamžiků později se obrovské miny v prostoru přiblížily a vybuchly silou osmnácti teramegatunové exploze v prázdném místě, kde analýza Chaosu předpovídala že by se měla nacházet *Anně Marie*. Ale na Bronův zásah byla korveta prudce odkloněna a nyní plula vpřed jako pěkná bronzová tříška svědčící o neškodné změně kursu na její vlastní osud.

Canovy oči byly plné spekulací.

„Díky, synkretisto. Ukázal jsi trochu ze svých slibů. V celé historii neexistoval muž, který by dokázal tak úspěšně manipulovat s výsledky Chaosu. Takové triky ses nemohl naučit v bláznivém onariském semináři a pochybuji též o tom, že je to standardní činnost Komanda. Ty nejsi pouze rozený katalyzátor, ale též velmi pozoruhodný muž.“

Bronova odpověď byla přerušena náhlým výkřikem operátora u obrazovek. Bron s Canou se otočili a uviděli úžasný výjev. Obraz vetřelecké lodi byl nyní plně zaostřen a zvětšen, takže zcela zaplnil obrazovku. Ačkoliv difrakčně mezonové výbuchy nezpůsobily obvyklou škodu, přesto vychýlily loď z její monotónní dráhy. Nyní se monstrózní stvůra točila a zmítala způsobem, který nebyl podobný letu nekontrolované lodi, ale klacku hozenému volně do vzduchu.

Fascinovaně se dívali, jak se nemotorný a mamutí válec převaluje kolem dokola. Dostávalo se jim tak dobrého pohledu na jeho nepravidelnosti, ale neměli vůbec představu, jaký mají účel nebo k čemu slouží. Pak se ukázal další šokující fakt. Jak se loď otočila, bylo zřejmé, že její zadní část buď chybí nebo že nikdy neexistovala. Nebyly zde ani trysky, ani reaktivní

mechanismus, žádné pokračování, ani žádné zakončení. Celá ta obrovská struktura nebyla ničím více, než prázdnou skořápkou. Byl to válec uzavřený na jednom konci a otevřený na druhém. Nic v něm nebylo, ani uvnitř nebyl dělený. Jaká mysteriózní síla mu udělila takové zrychlení, že dosáhl této rychlosti a dokázal původně držet směr letu ve směru své hlavní osy? Na tuto otázku se nedostávalo uspokojivé odpovědi.

Jak se nedůvěřivě dívali, drama se ještě prohloubilo. Převalující se záhada prošla středem bodu, kde byla pozorována náhodná exploze a slepě pokračovala vpřed. Obrazovky se přizpůsobily poté, co s velkým zájmem sledovaly její cíl. Nitkový kříž se ustálil na vzdáleném obraze jiné korvety – byl to *Jubal*. Zesílený paprsek byl sotva nastaven tak, aby dával dostatečné zobrazení, když do lodi *Jubal* udeřil tmavý vetřelecký válec a působilo to dojmem jako by vržená tyč zasáhla ptáka v letu.

V následující hrozně reakci se oba, jak *Jubal*, tak vetřelecký artefakt, roztříštily – zřejmě ne vlivem síly, ale vlivem nějakého druhu oboustranného rozpadu. Nebyl to výbuch, žádné jasně viditelné uvolnění energie, spíše anihilace hmoty obou těles, jakmile se dostala do vzájemného kontaktu. Zdálo se, jako by do sebe narazily dvě hmoty se zcela opačnými vlastnostmi. Výsledkem byla téměř dokonalá anihilace obou těles bez uvolnění skryté energie, které by mělo být průvodním jevem zničení takového množství hmoty. Krátce na to bylo jediným důkazem srážky malé množství pohybujících se trosek a nezodpovězený otazník v myslích mužů, kteří celý výjev pozorovali.

Téměř okamžitě se husí čvachtání zesílilo do crescenda a přešlo v řev uvnitř Bronovy hlavy. Okamžitě to pochopil tak, že se jedná o vyvolání ohromné spousty nesrozumitelných sémantických podtónů, které indikovaly spíše strach než jásot. Vetřelci byli jistě svědky této události, protože načasování jejich obnovy bylo příliš přesné, než aby se mohlo jednat o náhodu.

Jeho mysl se snažila ovládnout jejich cizorodost, ale zatím toho nebyla schopna. Tyto bytosti byly čímsi, co bylo mimo dosah znalostí někoho s pouhými lidskými zkušenostmi. Neměl žádné vestavěné zprávy, na kterých by spočívala jeho mlhavá

představa o nich. Byly jen dvě věci, na kterých se tyto bytosti podílely s lidskou povahou – nepřátelství a strach.

„Touché,“ řekl Cana. „Zdá se, že máme horší nepřátele, synkretisto. Chtějí bojovat s tebou samotným ve tvém vlastním zápase.“ „Jak to myslíš?“

„Ty jsi podvedl Chaos tím, žes nahradil výslednou vlnu vlastním intelektem. Oni počítali s tím, že zničí *Jubal* způsobem, který vůbec nevytvoří entropickou vlnu. Podle analýzy Chaosu je tvá metoda nerozlišitelná od skutečných událostí, zatímco jejich se klasicky liší od skutečnosti. Znamená to, že máme velmi dobré vyhlídky na vítězství.“

„Jak jsi k tomu dospěl?“

Cana se unaveně usmál. „Můj milý synkretisto, máme důkaz, jako například řízenou střelu na Onaris, že vetřelci experimentovali s Chaosem už mnoho set miliónů let. Teď jsem tě pozoroval a viděl jsem, že tvé reakce jsou instinktivní. Objevil jsi odpověď srovnatelnou s jejich během sedmi minut. A proto už nyní chápu, z jakého důvodu se tě tolik bojí.“

Náhlý hluk a šum v hlavě varoval Brona, že se něco děje na přenosové lince. Potom byl šum přehlušen přidušeným, ale rozeznatelným hlasem. „*Tady Ananias. poznáváš mě, kočička?*“ *Tady je Veeder, Ananiasi. Co se k čertu zase děje?*“ „*Poslouchej doktore a buď na spojení s Generálním štábem. Už jsem jim poslal svou zprávu. Příští zasedání bude kritické. Brone, poznáváš mě?*“ „Samozřejmě, Ananiasi. Co chceš říci?“ „*Právě jsme opustili podprostor a připravili jsme setkání s letkou Komanda na Rimu. Mám zde šedesát osm lodí připravených k boji a toužících po zabíjení. Vysílám jak na rádiu FTL, tak na přenosové lince, protože chci, aby Cana slyšel, co musím teď říci.*“

„Doufám, že mu nehodláš vyhrožovat. Má minimálně dvakrát tak silnou palebnou sílu než máš ty.“

„Vyhrožovat mu. Ty ses musel zbláznit! My jsme mu nepřišli vyhrožovat, my jsme se s ním přišli spojit. Chaos předvídá, že hlavní letka vetřelců je vzdálena pouze pár dní. Podle tvaru vlnoploch se spíše jedná o krvelačnou armádu než o letku... a chystá se způsobit peklo a spoustu škod.“

Bron se otočil na Canu. „Generál Ananias se pokouší spojit se s tebou na FTL vysílání. Spočítal si, že vetřelecká hlavní letka je vzdálena pouze pár dní a chce ti s letkou Komanda pomoci.“

„Řekni mu, že s ním budu mluvit,“ odpověděl Cana. „Jsem zvědav, zda bude chtít dodržovat pakt, který jsme uzavřeli na *Tantallu* poté, co jsme ho zachránili ve vesmírných pustinách.“

Kapitola 29

V komunikační místnosti *Skua* Bron dohlížel na vyladění FTL sítě, dokud nebylo dosaženo kontaktu s Ananiasem. Cana s netrpělivostí čekal, až bude moci promluvit.

„Generále Ananiasi, moje síť tajné služby mi dává informace působící ne zrovna dobrým dojmem, pokud jde o tvé myšlení a takzvanou Ničitelskou federaci planet.“

„Při našem posledním setkání jsem tě, Cano, varoval, že taková situace bude nutná.“

„Vskutku ano! Ale ve prospěch autorit Komanda, které by mohly mít k tomuto rozhovoru přístup, bych dal upřímně přednost tomu, abych mohl slyšet prohlášení.“

„Jak si přeješ. Víš stejně tak dobře jako já, že vetřelecká hrozba je reálná a aktivní nejen pro rímskou společnost, ale i pro tvou federaci a konečně též i pro vlastní Term. Oba to víme už po mnoho let. Bylo to způsobeno složením terrské vlády během uplynulé doby, která stále odmítala tvrzení o hrozbě vetřelců naší galaxii a pokládala je nezodpovědně za zneklidňování.“

Terrská pozice je neudržitelná. Byl jsem ve vesmírných hlubinách s *Tantallem* a osobně jsem podal svědectví o nebezpečí hrozcím ze strany vetřelců. Ty přece musíš také dobře vědět, jaké nebezpečí představují pro naši existenci. Myslím, že se mnou souhlasíš v tom, že důkazy ukazují, že rozhodně nemají v úmyslu dát lidem ve vesmíru šanci.“

Úplně s tebou souhlasím generále. Ale vyhýbáš se problému. Proč tak vytrvale pomlouváš ničitelské národy?“

„Nevyhýbám se problému. Pokusím se to vysvětlit. Protože jsem nebyl schopen přesvědčit terrskou vládu o vetřeleckém nebezpečí, musel jsem použít extrémnější taktiku. Bylo samozřejmě nutné pro terrskou obranu vytvořit a udržovat silné vesmírné vojsko. S tichým souhlasem velitele Hvězdné Tajné služby Brona jsme schválně přisuzovali nepřátelské a vetřelecké úmysly Ničitelům. Touto lží jsme přinutili Terra investovat do skvělé obranné vesmírné letky, která opět zaváděla k domněnce, že Ničitelé jsou skutečným nebezpečím. Ani Bron, ani já jsme tomu nikdy nevěřili, ale stále jsme upravovali důkazy tak, že se zdálo, je tomu tak je. Z těchto důvodů jste byli věrohodné nebezpečí, zatímco vetřelci nikoliv. Protože Bron je nyní ve vašich rukou, musím vysvětlit, že on je hlavním architektem naší politiky podvodu. Je také jedním z nejsilnějších katalyzátorů Chaosu, který kdy byl našimi analytiky objeven. Z toho důvodu jsme se rozhodli nastrčit ho do situace, kde se nachází největší koncentrace zbraní, z toho důvodu je nyní s vámi a ne u nás.“

„Je to pravda, synkretisto?“ Zeptal se Cana.

„Já nevím,“ řekl Bron, „ale zdá se, že to asi pravda bude. Ananiasi, řekl jsi, že jsem to naplánoval já?“

„Každý podvodný trik, Brone. To bylo schéma, které vyhovovalo tvému talentu štvát systém proti sobě samotnému. Přesvědčil jsi Komando, aby tě poslalo přímo do rukou Ničitelů, což bylo postavení, ve kterém ses chtěl nacházet. Pouze několik z nás vědělo, že jsi se šel spíše s Ničiteli spojit, než proti nim bojovat. Potíž však nastala, když jsi nás téměř všechny zavrhl poté, co jsi z poloviny ztratil paměť.“

„Budu-li to akceptovat, generále,“ řekl Cana, „jaké máš nyní nabídky?“

„Tato konverzace na přenosové lince bude důkazem, který bude přiložen k mé zprávě. Pak už Terra nebude moci dále popírat existenci nebezpečí ze strany vetřelců. Ať se to Teře líbí nebo ne, je nyní nucena pomoci vám proti společnému nepříteli. Ale i když bude spolupráce těsná, myslím si, že Terra sotva připustí, aby její letka spadala pod vedení Ničitelů.“

„Co tedy chceš dělat?“ zeptal se Cana.

„Jistě znáš pravidlo nepřímé úměrnosti čtverce počtu bojových jednotek aplikované na vesmírnou válečnou taktiku,“

vysvětloval Ananias, „dvě malé nezávislé letky mají pouze dvacetí pěti procentní šanci na přežití ve srovnání s jednou velkou koordinovanou letkou.“

„Statisticky je to pravda, ale stále to vyvolává jen slepou uličku. Protože jsme dávní nepřátelé, nemohu jednoduše podepsat dohodu, že se ničitelská letka stane subjektem, spadajícím pod terrské velení.“

„Tak poslouchej můj návrh. Když změním terrský názor, jsi připraven na to, že obě letky bude řídit Bron jako hlavní vojenský velitel? Je to zkušený bitevní velitel, zároveň je určitě nejlepším katalyzátorem v této době a to, že je s vaší letkou, mi připadá jako rozumný kompromis mezi terrským a ničitelským názorem.“

Cana se podíval zkoumavě na Brona. Ztratil jsem Martina Daiquista, svého poručíka, takže teď nemám vhodného kandidáta, kterého bych mohl nabídnout. Jak jsem viděl Brona v akci, jsem připraven věřit tomu, že je jediným mužem, který to může zvládnout. Mohu akceptovat návrh, že se stane vrchním velitelem pouze tehdy, když budou obě letky pod jeho velením a zároveň za předpokladu, že na něho nebude vyvíjen žádný nátlak ze strany Terry.“

„Tady je Jaycee, Brone.“ Jaycein hlas pronikl do Bronovy hlavy přímo, aniž by byl přenášen přes reproduktory. „Převodli jsme přenosovou linku tak, že nedochází k interferenci s Ananiasovým vysíláním. Generální štáb monitoroval tvou konverzaci a souhlasí s dohodou, že budeš vrchním velitelem, když na to přistoupíš. Konečné řešení závisí na tobě.“

„To je tedy rychlost, Jaycee. Co s nimi tak otřásl?“ zeptal se Bron vnitřním hlasem.

„Částečně pásky, které jim předal doktor z tvých dřívějších zpráv a částečně fakt, že čtrnáct planet z Rim Dependences zastavilo vysílání. Tři z nich ještě stačily vyslat zprávu o svém napadení něčím z vesmíru. Byli si jisti, že to nebyli Ničitelé. Došlo zde k velké panice, než někdo zjistil, že ty a Ananias máte situaci pod kontrolou. Přijmeš pozici velitele?“

„To není rozhodnutí, to je schopnost, která mě trápí. Ano, vezmu to, ale měj na spojení Andera a nech ho zkontrolovat pásky, které se týkají vetřelecké lodi. Může tam objevit asociace

Chaosu, které jsme nepostřehli. Pokud naše výzbroj nebude lepší než byla doposud, znamená to, že jsme prohráli dříve, než jsme začali.“

„Drž se, Brone! Podám ti zprávu, jakmile dostaneme nějakou odpověď.“

Bron se otočil zpět k Canovi, který sledoval vývoj neslyšné konverzace, jak ji odpozoroval z Bronovy tváře.

„Získal jsem pro tvůj návrh souhlas od terrského Generálního štábu. Tu práci vezmu pouze s ujištěním, že nebudu objektem nářadu ani z tvé strany.“

„Máš mé slovo,“ řekl Cana.

„Varuji tě,“ řekl Bron. „Bude to drsná projížďka. Před chvílí jste ztratili perfektní korvetu zásahem kontejneru vyhozeného vetřelci. Když si neporadíme s jejich odpadem ani difrakčně mezonovými hlavicemi, co nás pak musí čekat, až se setkáme s jejich bitevní letkou?“

„To opravdu nevím,“ řekl Cana těžce. „To pomyšlení mě straší už mnoho let. Proto jsem ovládl nezávislé planety a zahrnul je do Ničitelské federace. Po celou tu dobu jsem ale stejně věděl, že doopravdy nemáme šanci, jestliže z vesmíru přiletí vetřelci. Ale teď už jsem starý a nastávající válka je pro svěží mozky a hbité prsty. Vybral jsem si pro ten úkol Martina, ale nepřežil tě. Tak nějak pochybuji, že vetřelci budou mít ještě větší štěstí. Synkretisto, v tobě je cosi nezdolatelného.“

„Ananiasi,“ řekl Bron, „čtrnáct planet Rim Dependences přestalo vysílat. Pravděpodobně se tam někteří vetřelci právě dostali. Můžeš tam vyslat průzkumnou formaci a získat nějaké informace? Také mi předej informace o družích lodí, které máš k dispozici a detaily o jejich výzbroji. Za třetí musíš mít k dispozici počítačovou skupinu zabývající se Chaosem. Potřebuji, aby se spojili s Canovými experty přes Chaos. Vetřelci začali pracovat s Chaosem před několika sty milióny let, ale já to musím zvládnout rychleji.“

„Dej se do toho, Brone! Víš, už je to zase jako za starých časů!“

„Pak vypni spojení a dej se do práce. Vypuť pár průzkumných lodí do vesmíru a pokus se zjistit nějaká fakta a čísla o síle a možnostech vetřecké letky. A nepoužívej

přenosovou linku. Kdyby ses dostal do extrémních potíží, použij pouze FTL rádio.“

Náhle se přerušilo syčení na přenosových vlnách, když Ananias vypnul své obvody. Nyní už s tím bioelektronické spojení nemuselo zápasit. Opět si uvědomoval zvuk čvachtajících se hus. Snad dvacet individuálních hlasů dominovalo nad všeobecným žvatláním a tito hlavní mluvčí se ozývali ve slyšitelném spektru příšerným jódlováním, přičemž jejich hlasy zněly jako by byly modulovány velkými bublinami pronikajícími skrz vrstvu melasy. Jejich nálada vyznívala nervózně, prudce a naléhavě, jako by to vypovídalo o tom, že čas byl kritický faktor jejich akcí.

Bron už teď nepochyboval o tom, že to byly hlasy vetřelců z hlubin vesmírné prázdnoty. Jakýmsi obskurním fyzikálním jevem jejich komunikace zasahovala do jeho vlastní přenosové linky. Jestliže jejich Masy vyvolávaly takové podivné myšlenky, byl Bron zvědavý na to, jaké pocity v nich vyvolávaly rozhovory mezi ním a Jaycee. Sám si dokonce nebyl jistý, co to pro něj a pro Jaycee znamená.

Kapitola 30

„A to jsou nejnovější zprávy v daném okamžiku.“ Ananiasův unavený hlas přicházel přes FTL rádio. „Skupina asi sta nepřátelských lodí je už uvnitř Mléčné dráhy. Zdá se, že je to čelo proudu hlavních útočných sil, které se ještě přibližují z prázdného vesmírného prostoru.“

„Neobrazila se ta čelní parta v analýze Chaosu?“

„Ano, ale nejsme schopni určit význam našich záznamů. Nějaká aktivita se jeví ve směru Space Dependences, ale nejsme schopni určit polohu přesně, protože pracujeme s příliš krátkou základní vzdáleností. Nyní máme přístup do záznamů Chaosu Ničitelů a můžeme naše výsledky porovnat s jejich a dosáhnout vyššího stupně přesnosti.“

„Teď už je příliš pozdě,“ řekl na to Bron. „to už se mělo stát před pěti lety.“

„Souhlasí. Ty, Cana a já to víme, Ale Terra se tím nechtěla zabývat. Co s tím chceš dělat, Brone?“

„Musíme toho vědět víc o jejich lodích a zbraních. Musíme si vyzkoušet taktický experiment v celém měřítku dříve, než se dostaneme do kontaktu s hlavní letkou. Připrav šest bitevních lodí a proved' přímý útok na nejmenší skupinku vetřeleckých lodí, kterou najdete.“

„A proč nepoužít celou letku?“

„Protože každá naše loď, která vstoupí do bitvy se z ní nemusí vrátit. Chci získat maximum informací při minimálním počtu lodí, které nasadíme do rizika. Všechny údaje o účinnosti zbraní, ať už jsou pozitivní nebo negativní, budou vysílány přes FTL rádio a zaznamenány pro analýzu.“

„Tak se do toho dáme.“

Ananias skončil vysílání a Bron si chvíli odpočinul a díval se podél můstku *Skua*, který se stal jeho velitelským místem a skutečným domovem v posledních třiceti šesti hodinách. Všechny komunikační posty byly plně obsazeny extrovertními ale nicméně zdatnými ničitelskými techniky. Převzetí moci po Daiquistovi proběhlo hladce. Měl pocit, že jeho poněkud neobvyklá pozice jako mistra synkretismu a jeho samozřejmá znalost bitevních rozkazů kolem něho vytvořily něco jako legendu. Nemusel pochybovat o tom, že získal respekt a upřímnou poslušnost u tvrdých hochů posádky Ničitelů.

Skua a dalších sedm lodí Ničitelů kvapně přeskupených a roztříděných opustilo pohodlnou nejzazší okrajovou linii Mléčné dráhy. Nyní byly tyto lodě odkázány na vlastní průzkumnou cestu podobnou té, kterou podnikl generál Ananias a letka Komanda v oblasti okrajového pásma galaxie. Stejně jako všichni lodníci mohl i Bron cítit ústup pocitu velké osamělosti, který obklíčil jejich mysl, když si proklestili cestu a dostali se do strašidelné prázdnoty mezi velkými galaktickými shluky. Byli na stopě osamělého vetřeleckého opozdilce, jehož čistě náhodou detekovali jako jediný izolovaný bod v rozlehlém extragalaktickém prostoru.

Detektory již lokalizovaly a ověřily existenci vetřelce a obrazovky začaly brzy přinášet první bezděčné známky elektronického kontaktu. Ozbrojení muži posádky se dali rychle do nastavování programovatelných řízených střel, ale Bron se rozhodl, že nepožádá o analýzu Chaosu, aby zjistil výsledek útoku. Dal přednost tomu, aby šel do boje plný nezkalené naděje, která by se mohla díky nepříznivé analýze Chaosu zbotit. Osm lodí, z nichž každá měla specifickou výzbroj, čekal jednoduchý příkaz. Všechny měly splnit určitý vojenský úkol. Byly prozatím staženy z útočného pásma a čekaly na další rozkazy.

Po chvíli byl vetřele jasné vidět na obrazovce. Tentokrát však šlo o mnohem nebezpečnější loď, než v případě zničeného *Jubala*. Byla pokryta tisíci ploškami, které mohly být místy, kde byly zbraně, nebo mohly být pouhým obložením trupu lodi.

Když Bron sledoval kritické registry, jak se opět blíží k počátku bitvy, znovu se v jeho hlavě ozval hlas vetřelce a potlačovaný dech plný očekávání. Žvatlání přešlo do tichého bédování a stísněného očekávání. Očekávání čeho? Nikdo nemohl očekávat porážku nebo vítězství s tichým očekáváním..., ledaže by je chtěl vlákat do pastí.

Neustále byl na nohou a běhal směrem ke komunikačnímu místu a křičel s takovou naléhavostí, že všechny oči byly obráceny k němu.

„Zrušte útok! Všechny lodě zrušte útok a odleťte. Hrozí srážka!“

Obraz se na chvíli dostal z ohniska obrazovky poté, co *Skua* provedla divokou otočku, která loď téměř rozlomila. Velká loď prchala v co nejužším oblouku, jak jí dovoloval její gravitační kompenzátor, aby zároveň nezahubil přítomnou posádku. Navíc nedokompenzovanosti několikanásobného přetížení byla posádka už vystavena mnohokrát. Tak, jak se obrazovky opět vrátily do původního stavu a potíže okamžitě ustaly, tak se zklidnil i Bronův výbuch.

Jakmile ničitelské lodě vyklidily nepřátelskou zónu, vetřelecká loď vybuchla. Během vteřiny se z ní stala ohnivá koule, která představovala kvazihvězdné peklo a nakonec kvazihvězdu. Půl minuty všechny lodní radiační systémy

zaznamenávaly varování hrozícího zhroucení biologické ochrany. Pak to bláznivé slunce zkolabovalo a odumřelo. Jeho energie se spotřebovala a rozptýlila v radiaci v jeho krátkém, ale fantastickém životě.

Bron zavolal svým doprovodným lodím. Všichni byli šokováni, ale nikdo neutrpěl žádnou škodu. Všichni bez výjimky vděčili za svou pokračující existenci Bronově intuitivní instrukci zrušit útok a uprchnout.

Bron to nebyl schopen vysvětlit. Měl stále větší potíže slyšet normální konverzaci, jak se zvyšovalo zlostné bručení a hašteření, které vyvolala bezvýznamná ztráta vetřelecké ozbrojené lodi. Když se konečně utišila změt' hlasů v jeho hlavě, zavolal velení Komanda.

„Jsi tam, Jaycee?“

„Ano, Brone.“

„Máš něco zajímavého, co bys mi mohla sdělit?“

„*Na Antares mají potíže se šumem na vysílači. Zní to jako když se vaří voda v hrnci. Pokoušeli se to odfiltrvat, ale moc se to nedařilo. To, co jste zažili, byl opravdový ohňostroj.*“

„Něco s podobnými účinky servírovali v jednom malém baru na Europě na základně Komanda. Po šesti sklenicích se člověk probudil až za tři dny s jakousi radiační nemocí místo kocoviny. Momentálně jsem na tom tak, jako kdybych právě teď vypil celou láhev.“

Jaycee se začala smát. „*Zdá se, že se Bronovi vrací stará paměť.*“

„Je to tak, ale jde to po nespojitých kouscích. Většina věcí, co si vybavuji, jsou události, na které si stejně brzy nebudu pamatovat. Ale určitě si nevzpomínám na tebe. Nebo ano?“

„*To je tajná informace, Brone. Na to ti nemohu dát odpověď.*“

„Čert tě vem. Ale já tu odpověď chci!“

„*Ale žádnou nedostaneš. Zatím jsme spolu spojeni na misi a jsme částí psychologicky propojeného týmu. Nesmíme dělat nic, co by nás rozčílilo, Brone. Kdyby se porušila rovnováha, bylo by to zcela nesnesitelné. Zvláště pak pro tebe.*“

„A co pro tebe, Jaycee?“

„Nebudu se vyjadřovat. Musím své problémy řešit vlastní cestou. Ty mě ale musíš tolerovat ve své hlavě už tak dlouhou dobu, protože doplňuji něco, co tvá osobnost potřebuje. V očích Cany a Generálního štábu jsi vrchní vojenský velitel, ale já vím, že jsi bezbožný prevít a mojí prací je, neustále tě o tom ujišťovat.“

„No, pěkně děkuji,“ řekl Bron. „Ale věř mi, že existuje něco, na čem chci dále pracovat. Máš už pro mě nějakou odpověď od Andera?“

„Ander je u počítače a krmí ho daty. Chceš s ním teď mluvit?“

„Ne, teď ne, když není ještě hotov. Jenom mu předej pásek s posledním střetnutím s vetřelcem, aby ho také mohl zpracovat. Možná mu to poskytne nějaké nové informace.“

„Máš ještě něco, Brone?“

„Mám pocit, že vetřelci nemohou být poraženi konvenčními zbraněmi. Jestliže studovali naše vzory Chaosu mnoho věků, určitě znají velmi dobře omezení účinnosti naší současné technologie. Jestliže jsou mistři technologie a vše nasvědčuje tomu, že to tak je, určitě už mají zabezpečenou svou letku proti našim difrakčně mezonovým hlavicím dalšími zbraněmi. Musíme na ně teď mít něco, co je zastraší, aby na nás nemohli právě teď náhle zaútočit. Uvědom si, že nás sledují nejméně sedm set miliónů let.“

„A myslíš si, že znáš řešení našeho problému?“

*„Zdá se. A všechny důkazy nasvědčují tomu, že příčinou je Chaos. Vetřelci se snaží znemožnit Canovi získat specialisty na Chaos. Mě se snažili zlikvidovat na Onarisu. V případě *Jubalu* použili druh chaosových zbraní. Začíná to vypadat tak, že Chaos sám o sobě má v rukou klíč k osudu bitvy. Ale jak vést boj a skutečnou vesmírnou válku pouhým použitím matematických abstrakcí, to je něco, čemu zatím nerozumím.“*

Kapitola 31

„Slyším tě, Ananiasi. Jak to dopadlo?“

„Ďábelsky, Brone. Přišli jsme o šest lodí, a to díky nejpodivnější bojové taktice, jakou jsem kdy ve vesmíru zažil. Vetřelci ty lodi nabourali.“

„Cože?“

„Manévrovali se svými plavidly tak, že se srazily s našimi. Ať se naši otočili kamkoli, vždycky se na ně vrhnul jeden z vetřelců a po nárazu explodoval. Jsem znepokojen, Brone. Jestli dojde k tomu, že se na nás odněkud z prázdna vyřítí ta jejich flotila, nemáme dost lodí, abychom s nimi mohli takhle bojovat. A naše zbraně se jich ani nedotknou.“

„Už ses s nimi jednou ve vesmíru setkal, na *Tarttallu*. Řekni mi o tom něco.“

„Tam to bylo jiné. *Tantallus* byl na průzkumné výpravě hluboko ve vesmíru. Vynořili jsme se z podprostoru nějakých devatenáct parseků od Pásma kolonií, abychom si upřesnili reálnou polohu. K našemu ohromení jsme ihned zachytili souřadnice lodi nedaleko od nás. Dnes je mi jasné, že to museli být vetřelci, kteří pomocí Chaosu určili místo, na kterém se vynoříme, jenže tenkrát jsme Chaos považovali pouze za zábavu pro vědce. Zdálo se nám ale fantastické, že by se čirou náhodou objevila loď tak blízko místu, kde se zrovna vynoříme.“

Pokusili jsme se s nimi navázat kontakt, ale nikdo nám neodpověděl. Nato zamířila cizí loď na nás. Došlo k nějaké explozi nebo k něčemu podobnému. Dodnes nevím, co to bylo. Pak jsem ztratil vědomí, pravděpodobně na dost dlouho. Když jsem přišel k sobě, zbytek posádky byl po smrti. Nevím, co je zabilo, snad šok.

Ale co bylo ještě horší, žádné z viditelných souhvězdí nesouhlasilo s navigačními mapami. Počítač vyplivl informaci, že podle všech kosmologických ukazatelů se vesmír zrcadlově převrátil. Protože to nebylo možné, musel jsem se smířit s faktem, že během střetu s cizinci došlo ke stranovému převrácení mne i celé lodi.

V každém případě jsem pak plul celé dny vesmírem nazdařbůh. Neměl jsem posádku, která by mohla ovládat loď, a i kdybych ji měl, moc platná by mně nebyla. Celý čas jsem strávil bojem o to, abych se udržel při životě – spravoval jsem kyslíkový systém, aby vystačil s nedostatečnými nouzovými

rezervami. Nakonec zřejmě Canův dálkový detekční systém zaregistroval *Tantallus* a ke mně vyrazila průzkumná hlídka. Cana chtěl, aby varování před vetřelci dorazilo na Terru nezkráceně a já jsem souhlasil, že tam tu zprávu dopravím. Naložili mě do jedné z volných lodí ve svobodném přístavu na Steré a já se vrátil na Terru a vylíčil jim celý příběh z první ruky. Nevěřili mi. Vyložili si to, jako že si vymýšlím, abych si zachránil kůži a naznačovali, že jsem prodal *Tantallus* Ničitelům. Oficiálně jsem dostal důtku, ale neoficiálně jsem získal pár přátel, kteří vzali varování vážně. Jedním z nich jsi byl i ty.“

„Podívejme se tedy, zda něco z toho, co jsme se až doposud o vetřelcích dozvěděli, dává nějaký smysl,“ řekl Bron. „Už jsme je viděli použít čtyři různé způsoby útoku a všechny měly za následek zničení nebo zneškodnění protivníka: tiché zničení *Jubalu*, nabourání vašich šesti lodí, exploze té, na kterou jsem zaútočil já, a šok, k němuž došlo po stranovém převrácení na *Tantallu*. Žádná z těchto variant nevyužívá zbraně jako takové, a možná vetřelci ani žádné nemají. Zdá se, že spoléhají na útok loděmi, jež využívají jako zbraň po způsobu kamikadze.“

Všechny tyto techniky vycházejí z materiálů a metod, které se vymykají našim současným znalostem fyziky. Navíc je každý z těchto čtyř způsobů úplně jiný. Vzhledem k tomu, že mezi jednotlivými případy uplynula spousta času a odehrály se dost daleko od sebe, je rozumné předpokládat, že jsme ještě neviděli celé spektrum ničivých schopností vetřelců.“

„Může být tahle různorodost samoučelná?“ zeptal se Ananias. „Nebo předpokládáš, že má nějaký význam?“

„Řekl bych, že nějaký význam má, když experimentovali milióny let s predikcí událostí pomocí analýzy Chaosu. Dokázal jsem už, že pokud jsi schopen zajistit účinnou náhradu pro předpovídanou událost, můžeš prognózu Chaosu přelstít. V tomto nahrazování jsme ale omezeni tím, co jsme schopni vytvořit. Domnívám se, že bitvu, k níž se právě schyluje, zanalyzovali křížem krážem, a namíchali si pořádně karty ve svůj prospěch s vědomím, že nemůžeme udělat totéž.“

„Což znamená, že jsme odsouzeni k nezdaru od samého začátku.“

„Ne tak zcela. Z našeho uvažování vyplývá logický důsledek, který může být chybějícím kusem skládačky.“

„Ať se propadnu, jestli vím, o čem mluvíš,“ prohlásil Ananias. „Sledovat tvé abnormální duševní pochody se mi daří opravdu jen zřídka.“

„Vezmi si to takhle, Ananiasi. Představ si, že hraješ válečnou hru na počítači. Když uslyšíš zvuk, který ohlašuje tvou porážku, znovu uvážíš svou taktiku, vyvineš novou strategii a podrobíš vylepšený program dalšímu testu. Za předpokladu, že máš dostatek představivosti a počítačového času, dokážeš nakonec vyvinout techniku, která s velkou pravděpodobností zajišťuje vítězství, ať už jsou podmínky jakékoli.“

„Souhlasím. Ale nechápu, jak lze toto aplikovat na naši situaci.“

Předpokládejme, že vetřelci hráli hru na bitvu, která právě nadchází, a její výsledky analyzovali pomocí Chaosu. Předpokládejme, že ji prohráli. Vrátili se tedy na začátek a ušili zárodek situace na míru své vlastní flotile. Pak si znovu celý průběh přešli a upravovali program dál, dokud neměli pocit, že je takový, jaký ho chtějí mít. Vidíš logický závěr, který z toho vyplývá?“

„Upřímně řečeno ne.“

„Tak ti ho tedy řeknu: znamená to, že *předpověď na základě Chaosu není pevná a neměnná*. Musí existovat paralelní alternativy, u nichž je konečný výsledek závislý na nějakém větvení řetězce příčin a následků. V této chvíli existují klíčové body, které mohou změnit celou strukturu historie budoucnosti. Snad právě to je role katalyzátoru Chaosu. Snad on sám může prolomit pavučinu něčeho předem daného a posunout celou budoucnost na zcela novou dráhu.“

„Můj Bože! Brone, jestli máš pravdu...“

„Musím mít pravdu, Ananiasi, protože jestli ji nemám – tak až se tahle armáda přes nás převalí, s *Homo sapiens* to začne vypadat bledě.“

„Jakým způsobem hodláš tenhle nápad využít?“

„Do celé situace vnesu trochu speciálního Bronova chaosu, čímž získáme trochu času k vydechnutí. Chci se pokusit nechat

ten systém bojovat proti němu samému. Ty můžeš přes svou radiovou loď komunikovat po přenosové lince.“

„To ano – ale nechápu...“

„Zapoj přijímač na nejsilnější vysílače FTL, které máš k dispozici a nech příjem na všech lodích zapnutý. Na přenosové lince najdeš signál vetřelců. I Antares s ním má problémy, takže ho určitě chytiš. Až se začne schylovat ke střetnutí, vetřelci začnou nervóznět, a ty zjistíš, že signál slábne. Když už budou vypadat opravdu znepokojeně, nastane čas rychle zmizet.“

„Jak nám tohle pomůže?“

„Podle posledních událostí se zdá, že část vetřelců se v kritickém okamžiku zničí sama. Tím, že využijeme jejich zpětné vazby ke správnému načasování útěku, se můžeme některým z katastrof vyhnout. Pravděpodobně na naši taktiku brzy přijdou, ale nějakou chvíli přemýšlení jim to zabere.“

Zvonek bojového poplachu přiměl Brona, aby vystartoval směrem k obrazovkám. Nepřítel se na nich sice ještě neobjevil, ale výstupní terminál počítače byl už hrozivě přeplněn souřadnicemi a prognózami lodí, které, jak se zdálo, vyplňovaly mamutí výseč vesmíru. Soudě podle jejich aktivity, přibližovalo se mnoho set nepřátelských lodí. Křivky velkého množství z nich vykazovaly nárazové vlny Chaosu, předpovídající divoké změny entropie.

Bron se náhle rozhodl jinak. Pádil z můstku do lodního analytického oddělení Chaosu, kde se dožadoval prognózy oblasti, kterou poletí *Skua*. Výpočet byl spěšně proveden a z tiskárny začal vylézat dlouhý graf vlnek Chaosu, v nichž byla zakódována vlastní existence loď. Červená linie, znázorňující trasu lodí, mířila bez zakolísání středem papíru po úsek, odpovídající několika budoucím hodinám, navzdory divokému kolísání křivek, odpovídajících blízkému okolí. Pak se ale vzepjala k maximu a náhle klesla až na nulu.

Ze shromáždění techniků se ozval překvapený šum: Konec jejich existence měl nastat za několik málo hodin. Bron je krátce utál.

„Sjed'te ten program stejným způsobem znovu. Až linie poklesne, ukončete jej a začněte znovu. Jakmile se průběh grafu změní, dejte mi okamžitě vědět.“

Uvědomil si, že do místnosti vstoupil Cana a projevuje intenzivní zájem o to, co se děje.

„Co to tu provozuješ, synkretisto? Stále se ještě snažíš dokázat, že lze změnit budoucnost?“

„Dovoluji si prohlásit, že v teorii Chaosu je trhлина, a jsem rozhodnut to i doložit důkazy.“

„Při těch všech nepřátelských lodích, které přilétají, bys potřeboval větší zázrak, než jen teorii. Na to, abys vyvrátil závěry celé vědy, ti zbývá už jen něco kolem čtyř hodin.“

„Chaos není ani dokonalý, ani věda,“ opáčil Bron. „Přemýšlej o tom: Kdyby vetřelci předpokládali, že během několika nejbližších hodin zahynu, nepokoušeli by se mne zastavit na Onarisu.“

Obrazovky na můstku mezitím zazářily nesčítným množstvím nezřetelných světelných bodů, jak se armáda vetřelců shromažďovala v prázdnotě. Sekundy pádily a hrůza, již představovaly šiky nepřátel, byla stále blíž. Do pohybů posádky se vkrádala tíživá nervozita. Přestože jim záda kryla flotila Komanda, útočníci byli v beznadějně přesile. Vědomí, že nemají žádnou účinnou zbraň, přivedlo muže do stavu jakéhosi nemluvného fatalismu, který byl sice tišší než panika, přesto však v sobě skrýval jen minimum naděje.

„Jaycee, sežeň mi rychle Andera.“

„*Mám ho na příjmu, Brone. Myslela jsem si, že ho budeš potřebovat.*“

„Skvělá holka! Andere, domnívám se, že v teorii Chaosu je trhлина. Z toho vyvozuji, že k události, předpovězené na základě analýzy Chaosu, nemusí nezbytně dojít. Vazba mezi příčinou a následkem může být podle mého názoru změněna a původně předurčený výsledek nemusí být realizován.“

„*To je část Johannovy teorie mnohočetných polí. Velmi dobře ji podporují matematické důkazy, ale nikdy nebyla ověřena v praxi.*“

„Možná, že mám praktický důkaz. Ty sis procházel záznamové pásky, takže si vzpomeneš, jak jsem malinko ošidil Chaos tou náhradní explozí namísto destrukce *Anně Marie*. Není tohle změna řetězce příčin a následků?“

„*Pouze malá změna. Místo ní byla zničena jiná loď, Jubal.*“

„Ano, ale byla zničena až v dalším časovém okamžiku. Co kdyby v čase, který jsem mezitím získal, dalo něco vzniknout novému příčinnému řetězci? Ten nový řetěz by přece nemohl existovat, kdyby se ten starý nezměnil.“

„*Brilantní úvaha, Brone. Jenže to ještě taky musíme dokázat. Naneštěstí se v tom získaném čase neudalo nic, co by nový řetěz odstartovalo.*“

„Ale stalo, Andere. Já jsem tě požádal, aby sis prostudoval ty pásky a přímým důsledkem mého rozhodnutí je současný rozhovor a jakákoli akce, kterou na jeho základě udělám. Pokud by se původní řetěz nezměnil, k této debatě by nikdy nemohl dojít.“

Mnoho sekund bylo ticho, jak Ander přemýšlel. „*To беру, Brone. Důsledky, které z toho vyplývají, jsou příliš rozsáhlé, než abych je mohl zhodnotit teď na místě, ale myslím, že jsi vypracoval platný důkaz pro řízení historie. Jak jsem už říkal, měl ses stát vědcem a ne vojákem.*“

„To jsem chtěl vědět,“ odtušil Bron. „Budu pokračovat stejným způsobem dál, a bude-li to nutné, ať se rozpadne třeba celý vesmír!“

Ukončil spojení. Blížili se k němu rozrušení technici, mávající jakýmsi grafem. „Je to nemožný, ale je to tak. Čára lodi už nepadá k nule. Člověk by řekl, že je to zázrak. Šílený!“

„Šílený nešílený, ode dneška už to tak bude pořád,“ odpověděl Bron. „Od této chvíle budu spolurozhodovat o tom, jaký výsledek z řetězu příčin vzejde. Ale jednu věc vám řeknu: Pochybují, že vesmír ještě někdy bude tím, čím předtím býval.“

„*Ty nejsi jen zatracený parchant, ty jsi zatraceně samolibý parchant,*“ prohlásila Jaycee v hloubi jeho hlavy. „*Řekni něco takového ještě jednou, a já ti prozradím o tvé matce takové věci, že si budeš přát, aby ses byl radši vy líhnul z vejce.*“

Kapitola 32

„Ananias, už jste zachytili na FTL ten signál vetřelců?“ „Asi před dvěma minutami, Brone. Právě vyhlášíme rádiovou pohotovost, abychom měli jistotu, že všechny lodě flotily mají zapojeny přijímače a zajištěn přímý přenos signálu

až ke svým kapitánům.“ „To je dobře. Ale ještě se ujistěte, že kapitáni vědí, jak signál

využít. Já už jsem nařídil flotile Ničitelů, aby si zapnula příjem taky. Vzhledem k tomu, že máme k dispozici jen jeden signál měli bychom se pokusit rozfázovat naši ofenzívu tak, aby neprobíhaly dva útoky najednou. Spoléhám se na to, že vetřele nemají přijímač FTL a tedy nepředpokládají, že bychom je očekávali. Během útoku používejte obvyklých zbraní, abychom zamaskovali změnu taktiky.“

„Jdeme na to, Brone. Máme vyrazit ihned?“

„Jakmile budete připraveni. My právě utváříme formaci. Pak udeříme do středu nepřátelské linie a smeteme vše, co se nám postaví do cesty.“

„Jednu věc ti ještě řeknu,“ poznamenal Ananias, „jestli ti tyhle plány vyjdou, vstoupíš do válečné historie.“

Bron ukončil spojení a zavolal Cana palubní vysílačkou Oblouk nepřátelských lodí na obrazovkách se zvětšil a plul j docela blízko. „Během deseti minut se chystáme přejít do útoku. Byl bych radši, kdybys souhlasil s přestupem na nějakou korvetu, která se vzdálí z pásma bitvy.“

„Proč,“ ptal se Cana. „Co máš za lubem?“

„Chystáme se použít techniku, schopnou zvrátit rovnováhu Chaosu v takovém rozsahu, že analýzy pro naše prognózy nemusí být spolehlivé. Nemáme způsob, jak zjistit, zda tato loď, či kterákoli jiná, boj přežije. Raději bych tě viděl v bezpečí na nějakém světě.“

„Pokud tuhle bitvu prohrájeme,“ zavrtil hlavou Cana, „vetřelci stejně projdou, kam budou chtít a nebude žádný svět kde bych byl v bezpečí. Děkuji ti, ale zůstanu na palubě *Skua*.“

„Jak myslíš. Chtěl jsem jenom, abys věděl, jaké máme šance.“

„Brone, za tu krátkou dobu, po kterou tě znám, jsem ztratí veškerou jistotu, co se života a povahy vesmíru týče. Ty s nepřizpůsobuješ šancím, které jsou ti dány, ty si naopak při způsobuješ šance podle svých potřeb. Jsi jedním z nejpříšernějších lidí, jaké jsem kdy potkal.“

„*To mohu potvrdit*,“ vpadla do toho Jaycee.

Zpočátku lehce, a pak se vzrůstajícím řevem vrhly mocné gravitační motory svůj náklad směrem k hordám vetřelců. Před řadou lodí, jako malá flotila sama o sobě, letěla vlna mezonových torpéd, miniaturních potenciálních nov, jako lační chrti před skupinou lovců. Obrazovky ztratily svou rozmanitost a jejich obraz se soustředil do úzké plochy, jak letka Ničitelů vyrazila přímo do tváře neznámého nepřítele.

Sbor husích hlasů v Bronově hlavě se zvedl v mnohohlasnou vlnu. Zněly v ní tóny rostoucího znepokojení, jásotu, očekávání i strachu. Rozmanitost jejich zvuků opakoval i reproduktor vedle Bronova lokte. Ale i když mohl hlasitost reproduktoru seřídit, od rámusu uvnitř lebky se ochránit nemohl.

Pak došlo k prvnímu kontaktu. Předčasně vzplanuvší záře mezonových hlavic na okamžik oslepila obrazovky. Když se záběr opět ustálil, objevily se v něm tři lodě Ničitelů, soustředující se na čelní plavidlo vetřelců. Stroje se vrhly střemhlav v dokonale konvenčním útočném manévru a signál vetřelců odumřel do naprostého ticha. V posledním okamžiku napjatého očekávání útočící lodě zmizely. Zlomek sekundy se nic nedělo, a pak vetřelec vybuchl v ďábelském plameni, který vytrhal všechny atomy plavidla a rozprášil je po velkém kusu vesmíru v neskutečném květu ionizační exploze.

Vetřelci uvnitř Bronovy hlavy vyjadřovali hlasitě a vztekle svůj hněv. Bron se tím nenechal zastrašit, přišel už na to, jak jejich projevy udržet ve snesitelných mezích. Jeho prsty se rozběhly po klávesnici terminálu, aby dal pokyn k dalšímu výpadu.

Dvě korvety Ničitelů vystřelily přímo ke skupině tří nepřátelských lodí, zjevně se chystajících narazit do Canovy formace. Náhle vetřelci jakoby zaváhali. Dva z nich provedli spěšné změny kursu, jako by se chtěli vyhnout drzým útočníkům. Třetí z nich tvrdohlavě pokračoval v původním

směru a Bron došel k závěru, že je to jen další prázdný kontejner.

Korvety se nemilosrdně vrhly na svou kořist s oku lahodící přesností. Přestože Bron tento manévr plánoval, nebyl si nyní zcela jistý jeho zdarem. Oba stroje se přiblížily ke svým cílům na neuvěřitelně krátkou vzdálenost a na Brona náhle dolehl strach, že jeho plán selhal, když vtom lodě zmizely z oblohy. Pouze hlasy jejich kapitánů, oznamující podprostorovým vysíláním své tachyonové souřadnice, ho přesvědčily, že vše proběhlo podle předpokladů a že korvety přešly bezpečně do podprostoru.

K jeho zklamání však stroje vetřelců nesplnily své sebevražedné poslání ihned. Mnoho sekund letěly dál vstříc srážce, zjevně nevěříce, že jejich cíl je opravdu ten tam. Jednu z nich však její manévr přivedl příliš blízko k prázdnému „kontejneru“, letícímu dál nezměněným kursem. Došlo ke kontaktu a obě tělesa se rozpadla stejným tichým způsobem bez výbuchu, který zahubil *Jubal*. Trasa druhé z lodí protнула okraj víncích trosek a i ona se vypařila jako cín, vhozený do příliš žhavého plamene.

Ticho, které v té chvíli zavládlo mezi vetřelci, bylo neobvyklé a varovalo Brona, že do hry vstupuje nějaký nový faktor. Uvědomil si, že bitvu ještě zdaleka nevyhrál. Marně pročesával očima obrazovky, pokoušeje se najít přicházející odplatu. Spatřil ten obrazec příliš pozdě, než aby si stačil uvědomit jeho zhoubnost. Tvořilo ho sedm vetřelců, z nichž jeden byl uprostřed a ostatní se rozmístili kolem v pravidelném prstenci o průměru alepoň půl miliónu kilometrů. Obklíčili tak dobrou polovinu Canovy flotily. Na první pohled nebylo na lodích vidět nic zvláštního, snad kromě matematické přesnosti, s jakou dodržovaly svoji formaci.

Kanál, na němž dřív šuměly cizí hlasy, byl stále němý. Podivná soustředná sestava měla zjevně nějaký ďábelský účel, ale uhodnout ho bylo nemožné. Naneštěstí neměl Bron ani čas hledat odpověď na tuto otázku. Ničitelský křižník, který evidentně nepřikládal formaci žádný význam, se pokusil prstencem proletět. Mezi centrálním strojem a jedním z jeho satelitů prošlehl blesk molekul a křižník se v jediném okamžiku

vypařil. Vzdálenost čtvrt miliónu kilometrů, jenž od sebe dělila nepřátelské lodě, zjevně účinek výboje nijak neoslabila.

Bron zamrkal a zavřel oči ve chvíli, kdy jeho flotilu postihla další pohroma: Celých třicet plavidel Ničitelů, která buď nerozpoznala hrozící nebezpečí, nebo jim nezbyl na manévr čas, bylo zasaženo výbojem. Mezi středem a prstencem se rozeběhly zářící linky ohně jako vlákna pavučiny. Ničily vše, co se nacházelo uvnitř jejich sítě. Lodě, které v ní uvázly, měly jen jednu šanci, na záchranu bez jakékoli přípravy přejít do podprostorového letu a očekávat, v jakém neznámém koutě odlehlých galaktických pustin se po své neplánované cestě vynoří. Šum vetřelců horečnatě vzrostl, na rozdíl od jejich zpěvných tónů, však byly Bronovy povely krátké a zřetelné. Lodě na okrajích flotily dostaly příkaz zaútočit na prstenec přiblížením z vnější strany kruhu. Dvě z nich si spletly směr a byly pozřeny výbojem. Pak se jeden z křižníků až nelidským způsobem vrhl do střetnutí s jednou z lodí prstence. Vetřelec v záblesku energie explodoval. Ostatní členové útvaru, zbaveni rovnováhy, vyžářili své náboje do sebe navzájem i do středové lodi. Celá plocha kruhu se rozzářila energií, jakou ještě nikdo nedokázal ze struktury atomu uvolnit. Když se kruh zhroutil, Bron se chytil za hlavu a snažil se neřvat bolestí. Reakce cizinců se mu v jedné vlně za druhou valila mozkem a hrozila tím, že pohltní rozum i schopnost logického uvažování.

Po čtvrt hodině se hořký nářek ztišil. Bronovi začaly docházet zprávy o ceně, jakou za operaci zaplatila jeho flotila: Přes padesát lodí zničeno přímo, dalších dvacet bylo nuceno přejít do podprostoru, a jen málo z nich se bude moci během jednoho dne vrátit. S otřesenou sebedůvěrou a vyčerpanými silami mohl už jen sledovat přicházející armádu a přemýšlet, jak to celé dopadne. Jestli se někdy v životě cítil osamělý a bezmocný, bylo to právě teď.

Kapitola 33

„Nemysli si, že pro tebe budu brečet,“ řekla nelítostně Jaycee. „Já jsem odjakživa věděla, že prošvihneš, co se dá. Mám tady Andera. Nejenže je to velký muž, ale také mívá dobré nápady.“

„Já je mívám taky – jako třeba ten, že ti jednoho dne vymlátím toho čerta z těla, Jaycee. Ale teď bych potřeboval spíš něco konstruktivního. Jaký je závěr, Andere?“

„Udivila mě ta prázdná loď, Brone. Prošel jsem si analýzu Chaosu až k samému začátku. Počátek armády se datuje do stejné doby jako řízená střela, která zničila Onaris. Všechny ty lodě jsou ve vesmíru sedm set miliónů let a celou cestu urazily podsvětelnou rychlostí.“

„Krucinál! Jsi si tím jistý?“

„Není o tom pochyb. Tím se také vysvětlují ty prázdné lodi – jsou to vlastně vypotřebované kontejnery. Podle mých výpočtů tvoří devadesát devět procent celé flotily.“

„To trochu mění situaci, „pokývl Bron. „Od této chvíle budu tedy pátrat jen po nějakém tuctu lodí s posádkou.“

„Možná jich je ještě méně. A navíc máš proti nim velkou psychickou výhodu.“

„Jak jsi na tohle přišel?“

„To je samozřejmé. Setkání s tebou je pro ně vyvrcholením úsilí, které trvalo sedm miliónů století. Žádná životní forma, ai má jakoukoli mentalitu, nemůže něco takového brát na lehkou váhu. Ty jsi v podstatě dokonce důvod, proč celá flotila existuje. Nevíme, zda jsou rasou s výjimečně dlouhou dobo života, nebo zda se na té cestě vystřídalo mnoho a mnoho generací, ale v každém případě ses stal superlegendou. Odváží by ses zaútočit na Boha Všemohoucího?“

„Četl jsem bibli, „odpověděl Bron. „Upřímně řečeno, i jen pouhé pomýšlení na něco podobného by mě srazilo na kolena, kdybych byl ovšem přesvědčen o jeho existenci.“

„Přesně tak. Ale oni věří, že existuješ. A proto se domnívám že jejich nájezd je spíš obranou než útokem.“

„Obranou? Ty žertuješ!“

„Vůbec ne. Bez možnosti přesunu podprostorem se ani jedna z těch lodí nemůže vrátit. Ničivý útok na konci cesty, z níž nenávratu, nemá smysl, leda by to byla jejich poslední naděje. Ne Brone. Tohle je sebevražedná mise, zbavená už od samého počátku možnosti návratu, která se pokouší přesměrovat nějaký aspekt z historie budoucnosti, jenž byl předurčen Chaosem.“

„Jestli ten aspekt zahrnuje likvidaci naší flotily, pak už jsou dost blízko cíle. I ty jejich prázdné kontejnery jsou setsakramentsky silné zbraně.“

„Řekl bych, že docela záměrně. Při cestě, dlouhé jako tato, musí být maximálně využit každý atom lodního nákladu. A jelikož věděli předem, jakou úroveň síly budeme disponovat, vyprojektovali skutečně každou molekulu své flotily tak, aby odolala našim zbraním a zároveň nás byla schopna zničit způsobem, proti němuž se neumíme bránit.“

„Což zcela odpovídá tomu, s čímž jsme se až dosud setkali. Dokonce i ty prázdné kontejnery jsou zcela imunní vůči našim částicím a jaderným reakcím. Jediným slabým místem se zdá být jejich citlivost na autodestruktivní reakci, kterou spouští dotek jakéhokoli tělesa nebo jeho přiblížení... Jupiterě! Andere, myslím, že jsi mě možná přivedl na správnou odpověď. Funkcí katalyzátoru není způsobit novou reakci, ale urychlit proces, který už je latentně přítomný. Jinými slovy, umožnit systému jít svojí vlastní cestou.“

Následující okamžik už Brona zastihl, jak pádí přes můstek a volá zbrojního důstojníka a lodního střelce. Ve stručnosti jim nastínil novou taktiku a je tento nápad nadchl. Ihned se rozeběhli, aby zařídili vše potřebné. Bron požádal kapitána *Skua*, aby našel vhodný cíl pro jejich nový experiment. Zbytek času strávil tím, že vyprávěl Jaycee co si o ní myslí. Poté, co to udělal, se cítil spokojenější.

I cizinci zřejmě vycítili jejich vzrušení. Vlny mumlání jakoby se zkracovaly a šířící panika jakoby se odrážela v sílící hlasitosti jejich hovoru. Hluk stále sílil a stoupal k jakémusi vrcholu, jehož ne a ne dosáhnout. Hlasy teď byly rychlé a naléhavé. Jednotliví tvorové na sebe volali a odpovídali si a rostoucí napětí naznačovalo strach, hněv a hrůznou zášť. Bron před sebou téměř viděl vetřelce, mačkající se v temnotě a

lesknoucí se vlhkem a páchnoucí neznámými tekutinami, jimiž se potřísnili příliš těsným kontaktem s nepředstavitelnými motory. Mohl téměř číst jejich touhu po násilné smrti jako definitivním útekem z vězení, v němž dlouho strádali bez naděje na záchranu.

Cíl už byl vybrán a Bron jen čekal, až mu střelec oznámí, že jsou zbraně připraveny. Tento signál dostal až ve chvíli, kdy se ocitli na dosah nepřítele a zbývalo jen pár sekund, než se dostanou příliš blízko. S vědomím, že teď je všechno na něm, vydal okamžitě příslušný povel a přenechal kontrolu nad dalším bojem počítačům.

Nepřátelská loď, jejich cíl, se jasně rýsovala na obrazovkách a Bron sledoval štihlé válce mezonových torpéd, jak zdánlivě pomalu klouzají směrem k vetřelci. Posádka lodi přihlížela se vzrůstajícím napětím, neboť věděla o změnách, k nimž na zbraních došlo. Lidé si docela snadno dokázali představit ničivou sílu mezonových torpéd, ale jejich účinek se po této úpravě vymykal jejich chápání a čekali tedy, zda nový způsob boje skutečně prokáže své kvality.

Poté, co torpéda vyrazila k cíli, úhel záběru na monitorech se zúžil a kamery teď ve velkém zvětšení zabíraly místo předpokládaného střetu. Při explozi mezonových hlavic obvykle oslnivý jas výbuchu ozářil obrazovku, čímž znemožnil sledování okamžiku střetu. Když teď narazila na cíl upravená torpéda, ze zbraní samotných se žádná energie neuvolnila a obraz byl i nadále dobře viditelný. Místo toho začal zasažený vetřelec vyzařovat do okolí nějaký neznámý druh energie, jako by chtěl vybit náboj, jímž byl nabit.

Na kratičký okamžik z plavidla vyrazily dlouhé, třpytivé plameny purpurového ohně, takže vypadalo jako nějaký surrealistický dikobraz. Pak se paprsky protáhly do jakéhosi páviho ocasu, schopného v té chvíli zahalit jakoukoli loď, jež by byla nablízku. Podivná záře se zhroutila a odumřela a místo, kde dříve byla loď, teď už připomínaly jen volně roztroušené ionty ve vesmírném vakuu. Téměř celá masa lodi se změnila v řízené radiační záření. Fantastický technický výkon, jehož smysl však zmařila Bronova nová zbraň. Během celé epizody znělo husí štěbetání zaraženě a úzkostlivě. Po jejím skončení se už ptačí

řev neobnovil – zbyl jen šepot, prozrazující malomyslnost a strach.

Bron nařídil vyhledat další cíl a předal podrobné detaily o nové technice několika dalším lodím. Cítil, že vetřelci nějakým způsobem dokážou vycítit důsledky jeho rozhodnutí. Nepolevující deprese v jejich hlasech ho přesvědčila, že nový nápad zvrátí bitvu definitivně v jeho prospěch.

Druhý úspěšný výpad Bronovu víru ve vítězství jen posílil. Záhy nato dvě další lodi flotily nadšeně hlásily, že nová taktika funguje. Možnost útoku dalekonosnými zbraněmi povzbudila k aktivitě celý zbytek formace. Pro tento způsob boje byly posádky vycvičeny a byly pro něj vyvinuty i skvělé lodě Ničitelů. Teď se z nich opět stali Ničitelé v doslovném slova smyslu.

Bron zamrkal, když spatřil stovky jejich strojů, jak se současně vrhají na nepřítele. Bronzová plavidla se pohybovala jako světlušky, pomalu splétající komplikované obrazce na černém pozadí nekonečných pustin kosmu. Už jen temné lodi vetřelců úzkostlivě dodržovaly přímý kurs těch, kdo jsou odsouzeni k záhubě. Brzy vybuchovaly snad padesáti různými způsoby mechanického zničení, ale jejich sebevražda byla marná. Prázdné prostory vesmíru se na okamžik změnily ve slunce, nebo byly prozářeny rozsáhlými oblastmi žhnoucích iontů. V některých místech došlo k tak mohutným a početným reakcím, že se zdálo, jako by se na pokraji Mléčné dráhy rodila k životu nová galaxie.

„Ananiasi! Ananiasi, ozvi se!“

„Jsem tady, Brone. Vidíme tě. Vypadá to, jako bys oslavoval.“

„Cítím se jako tenkrát o vánocích na Europě. Našli jsme jejich Achillovu patu. Ty lodě odolají klasické explozi, ale zničí se samy, jakmile se dostanou do fyzického kontaktu s čímkoli jiným. Naše běžná torpéda jsou roznětkou přivedena k výbuchu těsně před cílem, takže k fyzickému kontaktu nikdy nemůže dojít. Stačilo nám jen vymontovat z bojových hlavíc roznětky.“

„Ale když vyjmeš roznětku, hlavice nemůže vybuchnout,“ namítl Ananias.

„To není potřeba. Celá ta výprava je čistě sebevražedná. Účelem každého atomu z těch zatracených lodí je ničivá exploze. A tobě stačí ji jen spustit.“

Vesmír před *Skua* rozkvetl stovkami sluncí. Iontové dráhy o délce miliónů metrů zářily jako neónové reklamy, vydávající svědectví o nějakém zvlášť rozmařilém způsobu zkázy. Červené, fialové a žluté ohnivé koule rostly jako květiny na vesmírné louce. Hlasy vetřelců se změnily v nepřestávající hrůzyplné ječení bez jakékoli postřehnutelné artikulace, ale rychle slábly, jako by členové toho d'ábelského sboru mizeli jeden po druhém pod hladinou toho příšerného bazénu, z něhož pocházely jejich čvachtavé zvuky.

Kapitola 34

Nakonec hlasy téměř odumřely, a jen občas se ozval nějaký osamocený nešťastník. Ve chvíli, kdy si flotila Komanda proklestila cestu, aby mohla stanout po boku Ničitelů, bylo už zcela jasné, že Bron v této bitvě zvítězí. Brzy rozprášili celou nepřátelskou formaci a lodi spojených flotil se rozlétly do všech stran kosmu, aby hledaly a ničily zbytky poražených nepřátel. V Bronově hlavě konečně nastal klid.

Jakmile se Bron uvolnil, ucítil, že ho zalévá mohutná vlna únavy. Stejně jako většina jeho mužů, ani on už dobrých třicet hodin nespál. Když už se bitva chýlila k závěru a jeho přítomnost přestala být nutná, odešel do své kóje a téměř ihned usnul.

Po nějaké době ho asi jemné houpání probudilo do polovědomého snění. Částí mysli si uvědomoval, že je to jen iluze způsobená spánkem, přesto se ale část analytických schopností Bronova mozku zaobírala technickými detaily neustále se opakující noční můry. Místo toho, aby celou situaci odmítl a donutil se probudit, nechal se unést fantazií. Začínalo to stejně jako předtím – téměř úplnou absencí senzorických vjemů, jako kdyby se mysl oddělila od těla a tělo od reality. Přesto si

byl vědom vlnek a zpětných proudů jemného přílivu, jenž ho nesl černými vodami.

Prozkoumal své okolí a dojem sílil, až dosáhl pocitu reality. Ačkoli tu nebylo žádné světlo, přesnost, s níž do sebe zapadaly jednotlivé části obrazu, byla tak přesvědčivá, že snadno celému vjemu uvěřil. Slyšel šplouchání vlnek o stěny tunelu a rychlou, téměř ultrazvukovou ozvěnu, dodávající rozměr černému tunelu, jímž byl tažen. Někde před ním pískala pod vrstvou bahna neviditelná husa s žalostným zaujetím, zcela nepodobným čemukoliv lidskému.

Náhle zákruta řeky o sobě dala zcela jasně vědět, neboť jeho fantastický vor se zarazil o nějaký ostrý výstupek a napůl se o něj otočil, než jej temný proud uvolnil a mohl pokračovat v cestě. Někde vpředu se k lepkavé, osamělé huse připojila další, a pak další a další, až z jejich zpěvu vzešel drásající hymnus, naplňující Brona ledovou hrůzou. Další zákruta a tentokrát zcela jasně cítil náraz o břeh... pocit nárazu... do oděvu...

Oděvu? Šokované prsty prozkoumaly pocit nicoty, který je obklopoval. Nalezly jemné švy podšívky silných rukavic. Celé tělo potvrdilo Bronovo podezření, že nedostatek vjemů byl zaviněn jednak obklopením měkce polstrovanými záhyby výjimečně těžkého kosmického skafandru, jednak necitlivostí nervů, dané dlouhodobě neměnnou polohou. To vše spolu s nízkou gravitační silou a vysokou nosností kapaliny, po níž plul tváří nahoru, vysvětlovalo nedostatek hmatových počítků i Bronovy určité znalosti o směru a nosnosti proudu. Scházela však odpověď na otázku, proč si není vědom nepravděpodobností situace, v níž se nachází, i na otázku, jaké ďábelské věci na něj čekají, až zdolá ty křivolaké zákruty.

Husí zvuky zesílily v troubivý jekot, ve sbor neuspořádaných hlasů, který obviňoval a plísnil. Už jen sám ten strašný zvuk by ho přiměl k úprku, kdyby měl své tělo pod kontrolou. Jak tak plul, na zádech v těžkém obleku, jenž neumožňoval pohyb, nebyl schopen své pouti zabránit víc, než brouk, obrácený na záda ve strouze, zaplněné jarním přívalem. Stovky miliónů let strachu a nenávisti vtěsnaných do nervy drásajícího chorálu nářků a nejtrpčích výčitek... něčím, co na něj čekalo... za poslední zatačkou řeky...

Mysl mu zaplavila panika. Vzepřel se proti sevření skafandru, trýzněn svou neschopností pohnout rukama. Uzavřený a zcela bezmocný s hrůzou čekal, až ho proud pronese zákrutou. Nahoře nad ním se milióny tlaků opíraly do klenby tunelu a vzduch, který dýchal, byl horký a vlhký potem jeho vlastního strachu, a tak načichlý kovem a plastickou hmotou, že štípal na jazyku. Každým okamžikem se teď mohl vynořit tvář v tvář svým pronásledovatelům, kteří plánovali jeho vraždu v dobách, kdy život na Teře ještě zápasil o oddělení z neživých částic zárodečné polévky. Neměl žádnou představu, jak by měly vypadat jejich tváře či těla, ale měl pochyby, zda jeho zdravý rozum tu konfrontaci přežije. Sbor hrozil už z bezprostřední blízkosti tak těsné, až měl pocit, že když teď natáhne ruku, dotkne se rozvášněných, mučivými úzkostmi zmítaných tvorů. Cítil, že by tu mělo být světlo, ale žádné nedokázal rozeznat. Pak se do toho vloudil další hlas, zpočátku tichý a nijak důležitý, ale postupně do něho začal bušit s takovou naléhavostí, že k němu musel obrátit svou pozornost a zapomenout na oblek, husy, i tah neznámého proudu.

„Snad v špinavé cele, jež řádu nelidskému náleží, duch se zláme...“

„Jaycee, pomoz mi!“

„...a mysl zmatená ne žhavou ocelí, tělo drásající...“

„Jaycee, dostaň mě odsud pryč!“

„...však ranou mnohem hlubší. NEVIS, ŽE BUH UMÍRA...UMÍRÁ?“

„Jaycee, já o bohu nevím vůbec nic, ale dostaň mě odsud!“

„Už se vracíš, Brone. Vydrž ještě. Tvé tělesné pochody se rychle zlepšují a puls už je téměř normální.“

Bron otevřel oči. Na obličejí měl přitisknutou masku a zpoza ní ho sledovaly úzkostlivé oči lékaře. Když zaostřil pohled, zjistil, že už není ve své kóji, ale na operačním stole lékařské sekce Skua.

„Co se stalo, Jaycee?“

„Před sedmnácti hodinami jsi upadl do komatu. Lékaři se snažili tě z něho dostat, ale bez úspěchu. Nakonec jsem musela povolit sémantickou aktivaci. Tvůj metabolismus byl na

nebezpečně nízké úrovni. Spojila jsem se s Ananiasem a právě jsme se rozhodli doporučit masáž srdce.“

„Měl jsem zase ten sen, Jaycee. Ten, jak pluji tunelem, a vetřelci na mě čekají. Chyběla už jen jedna zatáčka, abych se s nimi setkal, ať jsou kdo jsou...“

„Vetřelci se ještě nevzdávají, Brone. Porazil jsi jejich flotilu, tak se na tebe pokoušejí dostat jinak. Nějakým způsobem se ti snaží ovlivnit myšlení.“

„Ještě slyšíte ty hlasy na přenosové lince?“

„Silněji než předtím. Antares se nám je snaží odfiltrovat, ale stejně jsou slyšet.“

„Signály flotily vetřelců ke konci bitvy zeslábly. To, co slyšíme teď, musí být dálkové vysílání z míst, odkud přišli. Je to jakýsi proud obrazů či představ, zakódovaný a vysílaný jako zvuk. Zřejmě se tím dorozumívají. Někdy ty obrazy vidím i já. Když nejsem ve střehu, mohou ty zvuky i docela hypnotizovat.“

„To souhlasí – tvé koma probíhalo stejně, jako mimořádně hluboká hypnóza. S její pomocí mohou proniknout přes všechny vrstvy tvého vědomí až k oblasti, kterou jsme použili při syntéze Halternova charakteru. Je to příliš nebezpečné místo, než abychom je mohli ponechat nechráněné napospas nepříteli.“

„Já to nepociťuji jako útok. Mám dojem, že to měl být jakýsi pokus o komunikaci.“

„Jen se tě pokoušeli zabít, Brone. Pouhá vražda, navíc dost staromódním způsobem.“

„Ne, Jaycee, tak jednoduché to není. To místo ze snu je skutečné. Je to obraz reálného stavu věcí na jednom určitém místě. Potřebuješ tam k přežití těžký kosmický skafandr, což naznačuje, že by tam mohlo být pořádné horko. Přitažlivost je asi poloviční oproti pozemské. Ten svět má atmosféru, protože jsem slyšel přenášené zvuky, a má i hydrosféru, jelikož jsem plul po nějaké kapalině. Ty věci jsem si nevysnil, Jaycee, ty mi byly sděleny. Je to skutečné místo... někde.“

„Jestliže existuje, pak se nachází v oblasti Messieru 31, což je na druhé straně vesmíru. Ale nechápu, v tem by to mohlo být pro nás důležité.“

„Je, Jaycee, protože já se tam musím dostat. Ten sen, to byla ukázka zviditelněného Chaosu a má cesta tunelem je část historie budoucnosti, předem určená.“

„Ještě nedávno jsi sám měnil směr vývoje Chaosu, Brone. Tak proč by právě tenhle trend měl být neměnný?“

„Protože my jsme neporazili celou rasu vetřelců, ale jen pár tuctů jednotlivců a jednu mimořádně archaickou flotilu. Skutečný nepřítel zůstává nedotčen a pravděpodobně je stále stejně nebezpečný jako dřív. Když mohli vypálit řízenou střelu na Onaris, mohou stejně tak dobře vyslat další na Terru nebo na jiný z mateřských světů. Ty střely už jsou možná na cestě. Pokud chceme zvítězit jednou provždy, musíme boj přenést na jejich území. A ten sen, Jaycee, je předpověď nějakého děje, který se odehraje právě na základě tohoto přenesení.“

Kapitola 35

„Ananiasi, kolik máš lodí, schopných doletět podprostorem na Messier 31?“

Ananias hvízdal, když pochopil celý dosah otázky. „To ještě nikdo nedokázal, Brone. Nikdo ještě neletěl napříč celým vesmírem. Výzkumná loď *Tantallus* se dostala dál, než kdokoli jiný v historii a přesto vzdálenost, kterou urazila, je jen pouhým zlomkem téhle trasy.“

„Jenže já chci tentokrát letět přes celý vesmír. Potřebuji detailní informace o každé lodi Komanda, schopné urazit při skoku podprostorem víc než deset kiloparseků.“

„Jenže ty jsi mluvil o šesti stech kiloparsecích. Takové parametry žádná loď nemá. Žádná se o něco takového dosud nepokusila, alespoň pokud víme.“

„Chci lodě a dobrovolníky, kteří je budou schopni řídit. Prošli jsme si všechny stroje Ničitelů a myslíme, že máme tři, které toho schopny jsou. Radši bych jich ale měl třicet.“

„Jdu do toho, Brone. Hned si to na počítači ověřím. Když něco zjistíme, dám ti vědět.“

„Jaycee, jsi tam?“

„Ne, tady je doktor. Laboratoře pro výzkum dálného vesmíru právě vydaly následující závěr: Pravděpodobnost, že jakákoli známá loď dosáhne Messieru 31, jsou pouhá dvě procenta. Nebyl nalezen žádný záznam o skoku delším, než patnáct kiloparseků, po němž by se zdařil návrat do reálného vesmíru.“

„Dvě procenta, to je ještě riziko, které jsem ochoten podstoupit. Když to bude nezbytné, urazíme tu vzdálenost větším počtem malých skoků.“

„Ani to vám nepomůže. Kde nejsou hvězdy, využitelné jako referenční body, tam nemůžeš stanovit souřadnice.“

„Nějak si s tím poradíme, doktore. Musíme to zvládnout.“

„Nechápu, co si od té cesty slibuješ, i kdyby ses tam nakrásně dostal. Armádu si s sebou vzít nemůžeš a v Andromedě je hvězd ještě víc, než v naší vlastní galaxii. Máš šanci jedna ku několika stovkám miliónů, že najdeš tu správnou soustavu, o vlastní planetě ani nemluvě.“

„Vezu na palubě specialistu na Chaos. Odhadli jsme, že když prozkoumáme původ té flotily, odvodíme z něho obstojné souřadnice Chaosu. Tím bychom mohli získat nějakou představu, kde hledat správný sektor. Dál už to bude jen záležitost přesných astronomických výpočtů driftu a rotace galaxie.“

„Máš vše ve svých rukou, Brone. Jestli to chceš zkusit, nemůžeme tě zastavit. Ale z našeho pohledu se celá akce jeví jako bláznivé mrhání lidmi a loděmi.“

„Námitka vzata na vědomí, doktore. Musím to odehrát tak, jak jsem si předsevzal. Je tam Jaycee?“

„Má po službě. Chceš, abych ji zavolal?“

„Ne. Jen mi ji popiš.“

„Víš, že to nemůžu udělat, Brone. Nečekáš odpověď, že?“

„Nechápu, co je tak zatraceně tajného na popisu člověka, který stráví půl života tím, že mi dělá v hlavě bordel.“

„Ta informace je tajná z jednoho určitého důvodu a my nechceme, abys ho znal. Vy dva jste byli k sobě vybráni psychology, abyste vytvořili silně negativní vazbu. Jak jsme očekávali, váš vztah je skutečně velmi úzký, aniž ho zatěžují

obvyklé city. To z vás dělá nejlepší operační tým, jaký máme. A proto taky nechceme dopustit nic, co by vás mohlo rozházet.“

„Jako že bych se třeba zamiloval?“ Bron se dobře bavil.

„Nepodceňuj sílu pouta, které mezi vámi je, Brone. S výjimkou tělesného kontaktu jste spolu spojeni těsněji, než dva lidé v normálním vztahu mohou být. Takhle pevně se pár nestmelí ani v klasickém milostném vztahu.“

„Řekni mi o tom víc, doktore.“

„Už tak jsem ti řekl příliš mnoho. Od této chvíle otázky na Jaycee zůstanou bez odpovědi. Chtěl jsem ti jen ukázat, jak je ta rovnováha křehká.“

„Myslím, žeš mi ukázal i spoustu jiných věcí. Dokonce i ty sám jsi právě přeboural pěkný kus historie budoucnosti.“

Bron se přesunul po můstku Skua k počítačovému terminálu. Jeho prsty nalezly na klávesnici svá místa, aniž se na ně podíval. Bronův zrak zůstal nehybně upřen na zařízení na protější straně místnosti.

„Co to děláš, Brone? Myslím, že bychom tohle měli zaznamenat.“

„Neplet' se do toho, doktore. Celá tahle výprava se tě netýká. Bez ohledu na tvé rady odlétám na Messier 31 a jestli to přežiju, vrátím se zpátky, abych se vypořádal s další velkou záhadou galaxie.“

„A to je zase, ksakru, co?“

„Doktore, já se vrátím a přijdu si pro Jaycee. A ani celé Hvězdné komando mě nedokáže zastavit.“

Hřmění gravitačních motorů se poznenáhlu a jemně vytratilo, a šest lodí vklouzlo do bezrozměrných končin tachyonového vesmíru. Pokaždé, když dosáhli klidové fáze skoku, rozepjal si Bron pásy a začal promýšlet další detaily svého nového dobrodružství. Ničitelská korveta Nemesis měřila jen zlomek délky Skua, ale pro podprostorový let byla vybavena nejlépe z celé flotily. Dvě další lodě Ničitelů spolu se třemi plavidly Komanda si teď, ač neviděny, razily po boku Nemesis svou strašidelnou cestu napříč nadsvětelným kontinuem.

Dole v Nemesis, ve spěšně zřízeném oddělení pro analýzu Chaosu, pracoval neustále tým techniků na čím dál přesnějším určení původu armády vetřelců. Věčně se šklebící šotek, jenž

velel této fantastické improvizaci, nebyl nikdo jiný, než akademik Laaris, který dříve pracoval na *Tantallu*. Nyní jeho nakažlivé nadšení dodávalo morální vzpruhu všem, kdo se podíleli na nejpodrobnějším a nejpřesnějším stanovení parametrů Chaosu, jaké kdy bylo učiněno.

Protože pro orientaci v podprostoru chyběly obvykle používané hvězdy, bylo určení souřadnic v podprostorových mřížkách založeno na Laarisových výpočtech hodnot Chaosu pro předchozí trasu vetřelců po jejichž časoprostorových stopách Laaris vlastně postupoval. Bron mu v tom aspoň držel palce. Použití teoretických hodnot Chaosu pro stanovení podprostorových souřadnic – namísto obvyklé hvězdné matrice – bylo totiž činem riskantním a nevyzkoušeným. Až dosud absolvovalo šest lodí sedm skoků o padesáti tisících parsecích, přičemž se všechny stroje zatím vždy vypořádaly současně a bez problémů. Bylo to v příkrém rozporu se statistickou pravděpodobností, takže si všichni byli vědomi toho, že se štěstí musí časem obrátit.

Byl to Laaris, kdo si první všiml nesrovnalostí v dráze, určené Chaosem. Protože odmítal uznat, že Bron je někdo jiný, než mistr synkretista Haltern, nepřestával mu nosit k vysvětlení nejobtížnější problémy, které při práci vznikaly. Bronovi se vždycky nějak podařilo najít uspokojivou odpověď, jednak díky Anderově pomoci, ale také využitím svých znalostí mechanismu Chaosu, které byly čím dál tím lepší. Tentokrát Laaris přicházel s pocitem, že vyřešení nového problému skoncuje definitivně i se všemi problémy budoucími. Potěšení z tohoto zjištění mu kalily jen starosti o možné následky, jež by z problému mohly vyplynout.

„Mistře Halterne, musíte mi něco vysvětlit.“ Vybalil na stůl tučet grafů a netrpělivě čekal, až si je Bron detailně prostuduje.

„V čem je problém?“ zeptal se Bron.

„V této odchylce,“ Laaris ukázal na vytištěný sloupec poznámek, táhnoucí se přes celý papír odshora dolů. „Čím se dostáváme dál, tím víc se náš kurs odchyluje od přímého směru.“

„Což jistě jenom dokazuje, že i trasa, po níž letěla flotila vetřelců, byla zakřivena podobným způsobem?“

„Ne tak. Měli bychom se pohybovat zcela přímo po příčinné ose, spojující výsledek děje s jeho počátkem. To je geocentrická linie a nemá, sakra, žádné právo se kroutit.“

„A co časový faktor?“ nadhodil Bron. „Při rotaci a driftu, které vykonávala galaxie Andromedy po celá ta staletí, se naše trasa musí zakřivit, protože vetřelci sice letěli přímo, ale v jejich době galaxie vypadala jinak. Nejlepší souřadnice, které z Chaosu můžeme získat, ukazují místo, kde byl náš cíl před před sedmi sty milióny let.“

Laaris podrážděně poskočil z nohy na nohu. „Už jsem říkal. Osa Chaosu je vždycky přímá. Vy jí zaměňujete za časoprostorovou trajektorii, tam si mějte své zakřivení. Jenže u Chaosu, tam jsou všechny šokové sféry kulovité a všechny osy přímé, jinak to nefunguje.“

Bron znovu prozkoumal grafy, všímaje si vypočítaných tenzorových faktorů, namačkaných podél okraje záznamu. „Když vycházíme z axiomu, že všechny osy Chaosu jsou přímé, zatímco náš kurs nikoli, vyplývá z toho zřejmě logický závěr, že data, jimiž krmíme naše počítače, nejsou skutečnými chaosovými hodnotami.“

„Pochybujete o našich detektorech?“ Laaris se okamžitě stáhl do obrany.

„Samozřejmě že ne. Jak vás znám, než jste přišel, určitě jste si je zkontroloval. Podezírám přímo samotná entropická data. Bylo by možné, abychom se řídili signálem, který by naše detektory nedokázaly rozlišit od skutečných událostí?“

Laaris si zamnul obočí. „To je jen otázka síly takového signálu. S jakýmkoli signálem, nerozlišitelným od skutečných událostí, bude zacházeno, jako by skutečným průběhem událostí byl. Jestli to přehlušilo skutečnou entropickou stopu, nikdy záměnu nepoznáme. Proč se ptáte?“

„Protože mě právě napadlo,“ odtušil Bron, „že třeba vůbec po vetřelcích nepátráme – ale jsme k nim vedeni.“

Kapitola 36

„Jaycee, najdi Andera. Potřebuji zjistit, zda je možný záměrný přenos entropie.“

„Jsem ve spojení s Anderem od té chvíle, kdy k tobě Laaris přišel. Říká, že přenos modifikované entropie je nejen možný, ale dokonce se v současnosti využívá k rychlé komunikaci na galaktické vzdálenosti. Po pravdě řečeno, v určité formě je základem i této přenosové linky.“

„Pak bychom se klidně mohli řídit nějakým paprskem vetřelců, který považujeme za osu děje?“

„Souhlas, Brone. S jejich technologií je možné všechno.“

Poplašný signál ohlásil konec cesty podprostorem a Bron se krátce nato pohroužil do temné agónie, doprovázející vždy návrat do reálného vesmíru. Náhlý výbuch překvapeného husího mumlání naplnil Brona špatnou předtuchou. Od komatu, do něhož upadl na palubě *Skua*, nebyly hlasy dosud nikdy tak silné, aby je zaslechl. Přesto si teď bral antihypnotika vždy před spaním, jako pojistku proti případnému opakování.

Trvalo mu to jen pár sekund k rádiovému důstojníkovi, aby si ověřil očekávanou katastrofu. Dvě z doprovodných lodí se nevynořily. Existovala ještě nepatrná naděje, že se do reálného vesmíru navrátí někdy v blízké budoucnosti daleko od původně plánovaného místa, ale mnohem pravděpodobněji se připojily k flotile lodí, odsouzených dlít navěky v bezrozměrných koridorech podprostoru.

Zatímco počítače počítaly parametry dalšího skoku, Bron uspořádal rádiovou poradou s veliteli lodí. Při jejich současném tempu by bylo k dosažení okrajových výběžků galaxie v Andromedě zapotřebí čtyř dalších podprostorových skoků o padesáti kiloparsecích. Každý další skok znamenal nové riziko, že se návrat do reálného prostoru nezdaří. Štěstěna k nim byla i přes dvě ztracené lodi stále ještě milosrdnější, než statistická pravděpodobnost. Z tohoto důvodu se Bron rozhodl urazit zbývajících dvě stě kiloparseků jedním skokem. Nikdo neprotestoval, přestože všichni věděli, že experimentují s přírodními zákony, o nichž nemají ani ponětí. Brzo na to Laaris

prokázal ryze entropické vysílání o takové síle, že zcela přehlušovalo normální hodnoty Chaosu. I když byla past už nyní zřejmá, nařídil Bron zanést trasu do podprostorových mřížek. Kde mají vetřelci vysílač, uvažoval, že tam také budou nejspíš k nalezení. Všechny souřadnice byly dvakrát až třikrát zkontrolovány a čtyři lodi se vydaly na cestu do podprostorem.

Když se *Nemesis* konečně vrátila zpět do vesmíru, byla sama. Bron si musel přiznat, že z toho, že jeho loď jako jediná dorazila k cíli, má podivně smíšené pocity. Převládal strach, úzkost a lítost nad ztrátou doprovodných lodí, ale ani jeho zvědavost se mezi těmito city nijak neztrácela. Procestoval Mléčnou dráhu křížem krážem a věděl ledacos o nekonečném množství jejích hvězd. Ty zdejší byly na první pohled stejné velikosti, spektra i hustoty záření. Přesto by své oči nikdy nedokázal přesvědčit o tom, že jsou to hvězdy jeho domova. Ten velkolepý hvězdný prstenec byl nějakým nedefinovatelným způsobem zvláštní a cizí a Bron si pod ním připadal odlišný, bezvýznamný a strašlivě osamělý.

Ještě v něčem však byla Andromeda jiná: Z miliónů hvězd Mléčné dráhy pouze Terra prokazatelně vyvinula inteligentní život. Zde, na březích nějaké jiné galaxie, bylo Bronovi předurčeno setkat se s nějakým cizím ekvivalentem člověka. Poté, co byl – patrně dobře předem připravenými okolnostmi – okleštěn do role osamělého jedince, věděl, že až projde poslední zatáčkou tunelu, bude bezbranný a sám. Sám tváří v tvář jiné životní formě, která byla schopna cestovat vesmírem už v době, kdy se první formy života na Teře začínaly sotva ozývat.

„Poslouchejte, vy tam venku,“ vyhrkl Bron, zasažen náhlým pomyslením, že vetřelci odposlouchávají jeho dálkové rozhovory. Já vím, že mě slyšíte.“

Husí mumlání vzrostlo do slyšitelnosti a pak opět pokleslo pod práh vnímání, skoro jakoby v odpověď. Bron pokračoval.

„Přicházím, abych se s vámi setkal. Zničili jste bez zjevného důvodu mnoho našich světů. Kdybych chtěl, mohl bych zničit řadu vašich, neboť vlastním lodě, schopné překonat vesmír za dobu pouhého zlomku lidského věku. Jsem tedy silný, nikoli slabý. Nejsem ozbrojen, ale jestliže dojdou k úhoně já nebo moje

lod', zbytek mého druhu se o tom dozví a nakonec vás za to zničí."

Husí mumlání se znovu přelilo jako vlny rozhněvaného moře a pak se znovu ztišilo až na tiché syčení, podobné příboji vzdáleného pobřeží.

Přišel Laaris se svými nejnovějšími výpočty. Byl už schopen přesně lokalizovat zdroj entropického hluku. Zdálo se, že přichází ze systému vzdáleného pouhé dva kiloparseky od okraje galaxie vetřelců. Bron schválil skok, a když počítače změřily oblohu a vyrobily věrnou kopii hvězdné matrice, *Nemesis* vklouzla do podprostoru na svůj poslední přesun.

Vynořili se v blízkosti perfektně pravidelné hvězdy třídy K5, která měla nějakých osmdesát procent masy terrského Slunce. Kolem obíhala jediná planeta, menší než Terra. Teleskopický průzkum toho mála, co bylo vidět z jejího povrchu, neodhalil nic podstatného. Terén se skládal z divoce rozeklaných skal, zakrytých mraky, byl zjevně bez života a nad ním bublala a vířila uhlovodíková atmosféra. Povrchová teplota dosahovala více než dvou set stupňů Celsia. Entropický signál vetřelců pocházel z nějakého místa na této nehostinné planetě, ale nouzově instalované lokátory *Nemesis* nebyly schopny jeho polohu určit přesněji.

Na *Nemesis* byl pouze jeden průzkumný letoun – pinasa. Bron nařídil připravit těžké vesmírné skafandry a požádal, aby se připravili dva dobrovolníci, kteří ho doprovodí. Když pak prozkoumal oblek, který mu byl přidělen, věděl, že jeho snová cesta tunelem se brzy stane realitou.

Pinasa byla stavěna především pro práci v hlubokém vesmíru a pro atmosféru, do níž vstoupili, se ukázala být obzvláště nevhodná. Mocné reaktivní motory při tak nízkých rychlostech nepracovaly efektivně a tvar člunu nebyl dostatečně aerodynamický, aby udržel stabilitu ve vroucích parách. Stroj se svíjel, vrávoral, propadal, a byl zmítán ze strany na stranu bočními větry, atmosférickými proudy a víry. Čas od času zahlédli povrch planety. S úžasem sledovali ostře zbrázděné útesy, bičované olejovitým, kapkami nasyceným větrem a zlobné dutí moře z rozteklého kovu. Tu a tam se objevující rozlehlá horská pásma se zdála být vytrhána z kořenů a

rozmetána do všech stran, aby se roztránila do skal, ostrých jako žiletky, a do neproniknutelně černých trhlin. Nikde žádná známka řádu, prozrazující zásah inteligentních sil.

Absolvovali v pinase tři výpady, mezi nimiž se vraceli na *Nemesis* k odpočinku, novému nastavení přístrojů a předání nasbíraných dat ke zpracování. A Laaris, využívaje veškerého počítačového potenciálu, který měl k dispozici, se pokoušel vysledovat nějakou spojitost mezi silou cizího signálu a některým aspektem geometrie planety. Informace z jejich hloubkových letů do sebe začínaly zapadat. Nejprve ukazovaly na část jižní hemisféry, pak se okruh postupně zužoval na určitou část pevniny a nakonec z toho vyšly souřadnice označující oblast pouhého jednoho kilometru.

Bron si vyžádal fotografie, a když zkombinoval záběry z různých letových hladin, získal poměrně věrnou rekonstrukci podezřelé plochy. Jak bral vytištěné výsledky, trásl se mu ruce. Jakýsi neznámý popis tohoto místa, dosud nepřiznaný jeho vědomí, se teď prodrál na povrch. Bron instinktivně věděl, jak interpretovat obrazce světla a tmy. Teprve teď mu bylo jasné, že toto vše se dozvěděl v hlubokém komatu na palubě *Skua*, přestože si po svém probuzení pamatoval jen tísnivé chvíle z cesty k místu setkání, před nímž byl ze snu vyrván zpět do reality. Za chvíli bude zpět na začátku své pouti, a tentokrát si byl jist, že mu je souzeno projít ji celou.

„Jaycee!“

„Ano, Brone?“

„Přečti mi popisky u sekundárních ovladačů přenosové linky!“

„Proč? Chceš si vzít dovolenou?“

„Řekl jsem přečti je, Jaycee!“

„No dobře. KATATONICKÝ ŠOK. ANESTÉZIE PŘI UDRŽENÍ VĚDOMÍ. POTRESTÁNÍ a SMRT. Co hodláš dělat, Brone?“

Bron zvedl potíštěný papír a ukázal do temné oblasti, v níž nebyl patrný žádný detail. „Tohle je vchod do tunelu, Jaycee. Jdu tam. Pokud jsem se ve svém odhadu nemýlil, čeká mě tvrdá cesta. Máte šest hodin na to, abyste se připravili. Odpočiňte si.

Jakmile začneme, budu potřebovat veškerou podporu, kterou mi budete schopni poskytnout.“

Kapitola 37

Pinasa nejistě přistála na jediném rovném místě v celém okolí. Celou cestu dolů do ní bušily těžké metanové větry, takže se nebezpečně převracela a ztrácela směr. Neproniknutelné stěny kondenzujících uhlovodíkových polymerů se ovíjely kolem optických navigačních přístrojů a znemožňovaly činnost laserových výškoměrů. Než se pinasa odvážíla přiblížit na dosah kovového moře, musel být sodíkovou plazmou pečlivě odveden nezvykle vysoký statický náboj, který získali při průletu troposférou.

Nakonec se přece jen dostali na zem. Člun stál, na svých polštářkovitých nohou, lehce se ohýbaje pod tlaky vichřice, a nos měl toužebně zvednutý směrem k tišinám vesmíru. Místo, pečlivě vybrané k přistání, se nacházelo na vrcholu černé, ploché skály, která vyčnívala z moře jako maličký ostrůvek. Z okolních skal bylo zřejmé, že oceán pod nimi jsou jen okrajové výběžky přílivu, ohlodávající roztržité pobřeží. Vše splachující kovový příboj bušil do skal s nezúčastněnou vytrvalostí. Skličující pohled.

O několik set metrů dál se otevíral chřtán jeskyně do nitra velké hory, jako černá ústa pokroucené, znetvořené hlavy. Nějakým mechanismem, jehož podstata teprve čekala na své vysvětlení, mířil do jeskyně silný proud, ale nikudy se zřejmě nevracel.

„Že nejsi o nic odolnější než je normální lidské maso, bylo už prokázáno mimo veškerou pochybnost.“ Z Jaycee sarkasmus jen sršel. *„Naneštěstí nikdy nebyly prokázány tvé schopnosti spáchat úspěšnou sebevraždu. Tohle je to místo?“*

„Víme, že ty signály přicházely odsud a ten proud, plynoucí do jeskyně vypadá stejně jako ve snu.“

„Takže co máš teď v plánu?“

„Půjdu tam, Jaycee.“

„S přepadovým komandem?“

„Ne. Jen já sám. A ty se mnou.“

„Nechápu tvé pohnutky, Brone. Dokonce i kdyby tam žádní vetřelci nebyli, je to stále sebevražda. Podívej se, jak je ten proud silný. Co tím chceš dokázat?“

„Ta cesta je už součástí historie. Musím se dozvědět, co je za tou poslední zatačkou.“

„Nalejeme si čistého vína, Brone. Nejsi žádný mučedník a nebudeš riskovat ten svůj pitomý krk kvůli nějakým mezihvězdným vztahům. Není to hrdinství ani pouhá jalová zvědavost. Jsi příliš samolibý a narcistický, než aby ses staral o zbytek vesmíru. Jestli chceš jít do toho tunelu, pak se zřejmě domníváš, že na jeho konci něco najdeš. Ty si myslíš, že to něco chceš, a jsi si dost jistý, že si to budeš moci vzít s sebou. Není mi jasné, jak jsi na to přišel, ale začínám být setsakramentsky zvědavá.“

„Jaycee, ty víš, v čem je tvá potíž. Nemáš žádnou duši.“

„A ty víš, v čem je tvůj problém, Brone. Už ti toho života před sebou moc nezbývá.“

Mnoho minut pozoroval Bron tu pochmurnou scenérii, než se pohnul. Než opustil pinasu, instruoval posádku, aby zůstala uvnitř a mohla tak okamžitě odstartovat, kdyby potřeboval pomoc. Hrůzu nahánějící tlak venku učinil jeho termorezistentní oděv ještě neohebnějším a neohrabanějším, zvláště, když musel kráčet přes roztříštěné skály nad bušícím příbojem, aniž se mohl podívat, kam šlape.

Jeho cesta tou strašlivou atmosférou připomínala trasu hlubinného potápěče, zachyceného nějakým podmořským vírem. Bylo dost sporné, zda to byla jeho vlastní vůle, či nějaké barbarské fyzikální zákony tohoto místa, co mu pomohlo dostat se ke vstupu do jeskyně, ale měl pocit, že se dokonce i vítr spíkl a zapojil se do tohoto úsilí.

„Jed dál, Brone. Jsem s tebou.“ Jaycein hlas byl vítaným záchvěvem reality uprostřed noční můry.

„Jak jsem na tom s kyslíkem, Jaycee?“

„Podle nás máš v obleku zásobu na dobrých deset hodin – pokud ho nepoškodíš. Nejsme si už ale jisti, jestli tak dlouhou

dobu ve skafandru vydržíš. Pokud dostaneš klaustrofobii, pravděpodobně se zničíš sám.“

„Ty víš, jak mě uklidnit, až se dostanu do té zatáčky.“

„Bude to pro mě potěšením – a ne poprvé. Ve tvé psýché byl vždycky bordel.“ Tón jejího hlasu hraničil se znechucením.

Ted' už ho zcela pohltila tlama jeskyně. Pokusil se využít světla, vestavěného v obleku, aby si prohlédl cestu. Matně černé skalní stěny však odmítly vydat nějaký odraz, na jehož základě by se mohl orientovat a jen pádící kovový proud se rýsoval jako široká, jiskřící řeka pod střechou, která se snižovala čím dál tím víc. Pak to zaslechl. Husí mumlání, tentokrát přicházející sluchátky jeho obleku a nikoli přenosovou linkou. Odněkud z nemožné dálky k němu doléhal ten lepkavý křik a z jeho naléhavosti poznal, že vetřelci zaznamenali jeho příchod. Zaslechl také Jaycee, jak se ostře nadechla. V tom nádechu zněla úzkost.

Zakrátko byl nucen se zastavit. Rozeklaný břeh, na nějž se, přemáhaje bolest, vyškrábal, končil s postupným zužováním tunelu. Ozkoušel pádící proud, doufaje, že dosáhne na dno, ale ten byl tak hluboký a hustý, že nedokázal vyvinout dostatečnou váhu, aby pronikl nohou až na skalnaté podloží. A jak ji natáhl do proudící rtuti, těžká kapalina ho odtrhla od výstupku, na němž se nejistě držel, takže s výkřikem uklouzl a upadl do běžícího proudu.

Pak byl nesen tváří nahoru fantastickým tunelem, v němž se rozléhalo mumlání a šeptání vlnek a vírů kovového toku. Když dopadl, zaslechl, jak jeho reflektor narazil na skalnatý hrot. Takový náraz by sice lampě ublížit neměl, ale přesto z nějakého důvodu přestala svítit. Pocítil živočišnou bezmocnost a poprvé od vstupu do tunelu ho zachvátila panika.

„Jsi v pořádku, Brone?“ Jayceein hlas mu zase vrátil klid.

„Jsem stále ještě nad vodou, jestli ti to udělá radost. Ale to je také jediná kladná stránka mé situace.“

„Ted' není čas na legrácky, věř mi. Vetřelci nevetřelci, ty dobře víš, že nemáš šanci dostat se zpět. Tak mi už laskavě prozrad', co máš konkrétně za lubem.“

„Věřila bys mi, že nemám za lubem vůbec nic?“

„Takovému intrikánovi, jako jsi ty, ani náhodou.“

„Pak ti řeknu, o čem jsem přemýšlel. Chápu ty představy, co jsem měl ve snu, jako část zviditelněného Chaosu. Pohlížím na ně jako na důkaz, že jsem se měl – a mám – nějakým způsobem dostat právě na toto místo. Právě tam, kde jsou vetřelci.“

„Jenže ty nevíš, co se stane potom.“

„Nevím, ale můj základní předpoklad zní, že tato akce musí skončit úspěchem.“

„To je tak akorát tvoje zbožné přání. Kde jsi na to u vesmíru přišel?“

„Má drahá Jaycee, to vyplývá logicky z toho, co až dosud vetřelci udělali. Řízené sířely, armáda, to vše mělo nějakým způsobem snížit pravděpodobnost tohoto setkání. Celá ta léta se pokoušeli zabránit události, k níž za chvíli dojde. Stěží by se hnali takovou dálku, aby předešli něčemu, co tak jako tak selže. Proto musím uspět.“

„Já to vidím jinak, Brone. Myslím, že se snažili všemi dostupnými prostředky zničit faktor Chaosu, který představuješ. Všechny jejich útoky na dálku selhaly díky špatné kalkulaci, tak té tedy přiměli, abys přišel za nimi. Myslím, že ses ocitl v jakémsi chaosovém drtiči odpadků, odkud není cesty zpět. Jak to chápu já, chytili tě do pasti, která bude čím dál tím víc zvyšovat svůj smrtící účinek, dokud nebude definitivně zničen potenciál Chaosu, kterým jsi.“

„Nesouhlasím, Jaycee, ale i kdybys měla pravdu, jejich plán už selhal.“

„Co tím myslíš, Brone?“

„Jednu věc, kterou jsi ty – a možná i oni – přehlédla. Nejsem jenom izolovaný jedinec. Díky našemu kontaktu jsem složená bytost, lidská syntéza mne, tebe, tvého počítačového komplexu, a takových lidí, jako je doktor, Ander a Ananias. Vetřelci mohou zničit mne, ale zbytek složeniny zůstává nedotčen, zachovává si veškeré původní vědomostí a svůj účel. Pořídíte si nového agenta a o nic jste nepřišli – jen o pár kilo bílkoviny, kterou lze snadno nahradit. Vidíš, nejsem to jen já, kdo slouží jako katalyzátor, ale celý systém, jehož jsem jen náhodnou součástí.“

„Bud chvíli zticha, Brone, zesiluji poslech. Zní to, jako by někde před tebou byl vodopád nebo zrychlené proudění vody. Co dělá proud?“

„Táhne mě teď o něco rychleji, ale nemám se tu moc podle čeho orientovat.“

„*Pokus se dosáhnout na břeh a zachytit se na něm. Podle našich přístrojů je ten vodopád před tebou opravdu ošklivý.*“

„Jak ošklivý?“

„*Chyba odhadu může být dost velká, protože nemáme k dispozici fyzikální parametry v plné šíři, ale předpokládáme, že ten vodopád je vysoký skoro tři kilometry.*“

„Jaycee?“

„Ano?“

„Ale nic. Jaké mám šance, že to přežiju?“

„*Kdybys byl rosol, řekla bych tak kolem jednoho procenta. Ovšem jako obratlovec...*“

„Vydrží to oblek?“

„*To záleží na tom, kam dopadneš. S největší pravděpodobností ne. Tak jako tak, mnohé z jeho životně důležitých systémů to přetížení stejně nevydrží.*“

„Pak alespoň poměrně brzo zjistíme, kdo z nás měl vlastně pravdu.“

Záhy ucítil náraz. I těmi několika málo smysly, kterými cítil přes kokon svého skafandru, poznal, že padá volným pádem a řítí se do hlubin. Z míst, jež se nacházela daleko pod ním mu pospíchal vstříc hněvivý zvuk zuřivě vířících kapalin. Bez jakéhokoli studu zaječel, a jak padal dál, výkřik mu zmrzl na rtech.

Kapitola 38

„...chorá záší těla, jež je v troskách...“

Pocítil lehký pohyb vlnky, která jej ošplíchla a zase se stáhla zpět.

„...plačíc, marnost jen do větru volá...“

Pocit narození, unášení, na proudu, jež se pohybuje dolů temným tunelem. Jemné změny směru, neviditelné, avšak přesto zaznamenané nějakým neznámým smyslem. Šplouchání

temného toku, odrážející se od klenby nad ním. A zvuky... slizovité, srážející se zvuky. Zvuky, při nichž v žilách tuhne krev.

„...a mysl zmatená ne žhavou ocelí, tělo drásající...“

Klihovitá husa odněkud zpívá osamělý hymnus hrdlem plným životadárné mízy. Připojuje se k ní jiná, a další, a spojují se v nelidský chorál, jež je čirou extrakcí hrůzy a výčitek tak trpkých, že rozleptávají duši člověka.

Nad jeho hlavou se tlak sedmi set miliónů let evoluce vzepřel proti skalnatým stěnám tunelu. Jeho plíce odmítaly dýchat zkažený, po kovu chutnající vzduch, a nečitelnost a nepohyblivost údů ho rychle přivedla na pokraj hysterie. Další zatáčky, a tentokrát zcela jasně cítil náraz o břeh... cítil náraz do svého obleku.

„Jaycee!“

„Jsem tu s tebou, Brone!“

„Přežil jsem tedy ten pád?“

„Uvedli jsme tě do stavu katatonického šoku. Padal jsi tak snáz. Skutečně to nebylo tak zlé, jak jsme si mysleli. Výška pádu se rozdělila do kaskády sedmnácti menších vodopádů. Jsi teď asi tak o tři kilometry níž a stále klesáš. Udržujeme tě při vědomí, ale v anestézii, protože nevíme, jak těžce jsi po těch pádech zraněn.“

„Zrušte tu anestézii, Jaycee. Rád bych to zjistil.“

Hlavu mu na okamžik zaplavil jasný hukot a potom do údů vproudila bolest.

„Jak je ti, Brone?“ Úzkostlivý hlas.

„Divil bych se, kdyby aspoň jeden kloub zůstal na svém místě, ale zlomeného zřejmě nemám nic.“

„Skafandr zřejmě tvrdne, jako s přibývajícím hloubkou roste tlak. Lip tě teď chrání. Měl jsi z pekla štěstí!“

„Slyšíte vetřelce, Jayce?“

„Zadali jsme do počítače intenzitu zvuku. Z výsledku vyplývá, že se s nimi za nějakých sedm minut setkáš.“

Husí mumlání sílilo do nesmírného vřeštivého troubení, do pulsujícího crescenda zvuků, které se jako neartikulovaný řev odráželo od stěn tunelu. Spílající sbor byl teď tak blízko, že se cítil být téměř v jejich středu. Další náraz, a už věděl, že

absolvoval poslední zatačku. Tentokrát se mu to nezdá. Tentokrát už nemá možnost probudit se z noční můry.

Tentokrát je to realita.

Pocítil, že pádící proud zpomaluje a všiml si, jak ozvěny slábnou díky rostoucí vzdálenosti stěn, jako by se dostal do nějaké větší prostory. A pak tu náhle bylo světlo. Mamá luminescence plochých stěn a zčistajasna hrůzu nahánějící ticho.

Bronova záda nalezla odpočinek na jakési husté, šikmo skloněné mříži. Zjistil, že by se o ni mohl vzeprít patami a vyprostit se z tekutého kovu. Rozhlížel se kolem v tupém úžasu, avšak stále ostražitě připraven k setkání se svými pronásledovateli, bez ohledu na to, jak strašlivě budou vypadat. Zjistil, že je sám. Kovový proud ubíhal mezi rovnými, umělými břehy přerušen pouze vyvýšeným prahem, na který se vyšplhal. Podíval se dál.

Nacházel se v rozlehlé místnosti. Její jasné stěny pokrývalo tisíce vzorů, jež mohly být stejně dobře ozdobou jako funkční součástí. Mohutné, těžké stroje, skrz naskrz nelidské tvarem i pojetím, stály ve výklencích jako němí strážci, nahánějící hrůzu svou cizotou.

Hrůzou ztuhl, když se v řadách temných mechanismů cosi pohnulo. Vytryskl známý a lítostivý pláč. Pláč, který ho zamrazil až do morku kostí. Živí tvorové, temní ve skromném světle, ťapkali jako husy z nějakých skrytých míst a pochodovali v zástupu... zjevně se napít z proudu.

Pozoroval, jak se jejich rohovité zobáky noří do řeky kovu. A oni prokolébali kolem jeho ztichlé postavy, protestující proti nějakému neznámému příkoří, jehož se jim dostalo, ale zcela nedbající jeho přítomnosti. S rostoucí hrůzou je sledoval při chůzi a chápal čím dál víc. Degenerovaní, slepí, oškliví a totálně hloupí, karikatury ptáků. Hnízdili, žrali a pravděpodobně se i pářili uprostřed této klenotnice dávno ztracené kultury. A dokonce i chápavé ruce jim atrofovaly ve prospěch širokého zobáku a dlouhého krku, který všude vystřkovali kupředu.

Celá místnost budila dojem katedrály a Bron si uvědomil ironii a nesoulad hlasů, jež k němu promlouvaly. Kdysi měla jejich píseň smysluplný význam. Teď se její pěvci blížili konci své evoluce a předmět jejich stesků se změnil – od úvah o kosmu

k lokálnímu hašteření kvůli nedostatku červů. A zatím gramofon vetřelců troubil stále totéž z výše piedestalu jejich dávné velikosti...

S vracející se sebedůvěrou vyrazil Bron na průzkum. Uvnitř některých mechanismů se pohybovala podivná světla, jako kdyby vykonávala nějakou inteligentní činnost – přestože celé místo jevílo známky vysokého stáří. Jeden ze strojů, když se k němu Bron přiblížil, promluvil chaotickou změtí známého husího mumlání, ale tiše, jako kdyby jeho řeč byla jakýmsi vzkazem tiché rezignace či podvolení se, omluvou za předchozí výbuchy nenávisti. Stísněně si ho prohlížel. Cítil, že o něm stroj ví a věděl, že to byl tento hlas, který ho strašil ve snech a pravděpodobně do detailu řídil útok vetřecké flotily. Teď vzal stroj na vědomí svou porážku, ale Bron neměl pocit, že by triumfoval.

„Kde jsou vetřelci, Brone?“

„Ta rasa, s níž jsme se přišli setkat, už neexistuje, Jaycee. Zanikla.“

„Ale vždy i na nás zaútočili!“

„Dávní předkové těchto stvoření na nás naplánovali útok, ale jejich sláva pohasla a jejich potomci na nás zapomněli už před mnoha milióny let. Ve flotile se snad nacházelo pár živých mrtvol, ale ty už před dávnou dobou ztratily pojem o tom, proč tam jsou. Jen stroje dovedly tu téměř bezduchou bitvu do konce.“

„Jak si můžeš být tak jistý, že vetřelci už neexistují?“

„Evoluce, Jaycee. Ten fakt, že dosáhli inteligence, je důkazem, že se jejich organismy vyvíjely. Člověku to trvalo pouhé čtyři milióny let, než slezl se stromu a vystřelil se do vesmíru. Když vývoj půjde dál takhle rychle, dovedeš si představit, kam nás zavede dalších šest set devadesát šest miliónů let? Jedno je jisté: Už nebudeme vládnoucím *Homo sapiens*. Stane se nám totéž, co se už stalo vetřelcům.“

„O tom jsem nepřemýšlela.“

„Vývin inteligence je určitým druhem evolučně kritické reakce. Není stálý. Je otázkou, nakolik je inteligence užitečná pro dlouhodobé přežití, ale rozhodně nás nebude držet nad vodou o moc déle, než pět miliónů let.“

„Ale co ten entropický vysílač, který tě sem přivedl?“

„Předkové vetřelců dělali dobré přístroje, Jaycee. Vyvinuli je tak, aby vydržely celou věčnost, ale pravděpodobně si neuvědomili, že daleko dříve, než přístroje přestanou fungovat, oni sami zapomenou, jak je použít. Je možné, že vysílač používali pro své vlastní spojení s dálným vesmírem – nebo tu snad byl postaven nějakým filosofem, kterému ležel na srdci osud příštích generací. Třeba se rozhodl pozvat sem někoho natolik vyvinutého, aby se sem dostal a využil věcí, jež tu po nich zůstanou. Něco jako pomník nebo závěť. Toto místo – co to vlastně je? Jakési muzeum, založené k tomu, aby demonstrovalo jejich technickou vyspělost jakékoli formě života, jež bude natolik inteligentní a schopná, aby pronikla dovnitř.“

„Ale proč na nás poslali armádu a řízené střely?“

„To se dá snadno vysvětlit. V počátcích jejich vývoje pro ně tohle místo mohlo asi hodně znamenat. Pak se pomocí analýzy Chaosu dozvěděli, že jednoho dne jakýsi vetřelec vstoupí do jejich nejvýznamnějších prostor a vybilí je jako vykradač hrobů. Protože si neuvědomili, jak moc se s průběhem času budou věci měnit, dělali vše, co bylo v jejich silách, aby tomu zabránili. Ale ať dělali co dělali, ta událost hrozila dál – opravdové strašidlo budoucnosti. Nevěděli, že to budou oni, kdo selže, a ne my, kdo je zničí.“

„A to vše jsi předpokládal, než jsi vstoupil do jeskyně, že?“

Jaycee začala chápat Bronovu tvrdohlavost, s níž usiloval najít svět vetřelců.

„Věděl jsem, že nemohli tak dlouho přežít svůj vlastní vývoj. Přestože tu byl zjevný důkaz, svědčící o opaku, nemohli pro nás být skutečnou hrozbou. V tom muselo být něco jiného.“

„A to něco jiného jsi hledal?“

„Jaycee, ti tvorové nás technicky daleko předčili v mnoha různých směrech. Dokázali řídit molekuly stejným způsobem, jako my dokážeme řídit stroje. Využívali entropii stejně dovedně jako my elektromagnetismus. Představ si jejich vědu spojenou s naší. Existuje ve vesmíru něco, co takové síle odolá?“

„A to všechno teď náleží Bronovi!“ Z každé slabiky Jayceiných slov kapala sžíravá ironie.

„Právě, Jaycee. Jednoho dne se vrátím zpátky s dostatečným týmem a vybavením, abych tohle místo otevřel a odnesl odtud všechno, čemu budeme schopni rozumět.“

„*Někdo se sem možná vrátí, Brone, ale ty to určitě nebudeš. Máš zásobu kyslíku na necelé tři hodiny. Opravdu si myslíš, že máš ještě šanci dostat se ven živý?*“

„Odsud musí vést nějaký východ, už proto, že tu byl nějaký vchod. Teď jen potřebuji dostatek inteligence, abych ho našel včas.“

Kapitola 39

Na vzdálenější straně místnosti objevil rozlehlou, průhlednou nádrž, jejíž mlhavá modř působila strašidelným dojmem. To ho zaujalo, takže ji teď začal pečlivě studovat, a povšiml si tisíců světelných teček, které jasně hořely, rozházeny ve slabém zákalu roztoku. Občas zaznamenal mezi těmi blikajícími slaboučkou stopu a uvědomil si, že se dívá na zdejší obdobu Anderova modelu Chaosu. Toto byla rosettská deska*, jež se mohla stát mostem mezi dvěma zcela odlišnými kulturami. Její objevení bylo pravděpodobně nejdůležitější událostí v dějinách entropie. Kdyby jí tak mohl porozumět a použít ji, i fyzikální vědy by zažily svůj nový věk. Fascinovaně zíral do mlhavého pole tekutiny, přemýšleje, zda toto je model současného vesmíru a jestli události v něm zobrazené jsou událostmi současnými. Pokud ano, pak jedna z těch jasných jiskérek mohla docela dobře představovat jeho samotného. Jedna zvlášť jasná prozářila na chvíli celý kout nádrže, ale zda měla nějaký význam, to se pravděpodobně nikdy nedozví. *Zbývalo* mu vzduchu na dvě a půl hodiny a zpáteční cesta nikde.

* Poznámka: rosettská deska – deska s hieroglyfickým nápisem démotickým a řeckým, na jehož základě bylo rozluštěno hieroglyfické písmo. Byla ve staroegyptské Rosettě, což je dnešní Rašíd.

Nalézt planetu, dostat se přes jeskyni a do sálu, pochopit podstatu toho, co zde objevil – to vše byly zřejmě testy na prověření schopností toho, kdo hledal obsah těchto prostor. Jeho posledním úkolem bylo dostat se živý nazpět. Protože všechny dosavadní testy byly řešitelné pro toho, kdo disponoval správnými schopnostmi a vědomostmi, bylo tudíž logické, že i ten poslední lze zvládnout. Jen s tím rozdílem, že tentokrát byly Bronovy vlohy nulové a znalosti nebezpečně malé. Snad byla tato zkouška vyvinuta pro to, aby prověřila osobní kvalitu jedince, nikoli jeho rasy. Při Bronově rychle klesající zásobě vzduchu v sobě skrývala barbarský trest za jakékoli zdržení. Většci si své nástupce vybírali s velmi úzkostlivou péčí.

Odvrátil se od tanku, zcela si jist, že nějaká cesta existovat musí. Jen ji najít. Dostat se zpět proti proudu bylo nemožné. Stejně tak se nedalo doufat v pomoc mužů, jež zanechal na povrchu. Tak dlouho by mu vzduch nevystačil, i kdyby se nenacházel v tříkilometrové hloubce. Snad je to nakonec přece jen drtič odpadků, z něhož nevede cesta zpět.

„Brone!“ Jayceein hlas vpadl poplašným tónem do jeho rozjímání. „Co dělá Cana se svou eskadrou?“

„Doufám, že přesně to, o co jsem ho požádal.“

„Antares hlásí, že kolem něho v těsné blízkosti krouží skupina Ničitelů. To jsi jim nařídil?“

„Vlez mi na záda, Jaycee. Mám svých starostí dost.“

Proud kovu procházel mříží a hladce padal do nitra planety. Nevypadalo to na vhodnou únikovou cestu.

„Brone! Do solárního systému vstoupil tucet těžkých křižníků Ničitelů a Kosmická obrana hlásí, že dalších padesát je na cestě. Má Cana v úmyslu zaútočit na Terra?“

Bron ji ignoroval. Pátrání ho přivedlo zpět do středu místnosti. Stál tam tlustý a nepříliš zajímavě vypadající sloup, zvedající se až k pevné střeše a možná ještě nad ni. Jeho přímočarost bila do očí v porovnání se složitými mechanismy v okolí. U paty sloupu byl jednoduchý poklop. Pouhá masivnost stěn přiměla Brona k přemýšlení, jaké tlaky jeho konstrukce měla snášet.

„Brone! Budeš mě sakra poslouchat??“

„Poslouchám, Jaycee.“

„Znám typ chaosu, který produkuješ. Poznala bych ho kdekoli. Ty jsi nařídil zničení základny na Antares?“

„Ne její zničení, Jaycee, jen její obsazení.“

„Myslela jsem si to. Ale proč?“

„Kontroluje přenosovou linku. Jestliže já získám Antares, Terra mne už nebude moci ovládat.“

„Z toho se nevykroutíš, Brone. Tohle je zrada a nemáš šanci vyhrát. Hvězdné komando smete Canu s oblohy.“

„Hlavní flotila Komanda je s Ananiasem někde jinde. Zkus to říct jemu.“

Jednoduchá křivka sloupu ho ostře odlišovala od ostatního vybavení a jak si teď Bron uvědomil, ústřední poloha pilíře znemožňovala, aby ho člověk minul. Ty kontrasty skrývaly nějaký význam. Bylo to vyvinuto tak, aby to vzbudilo pozornost inteligentního tvora.

Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do jeskyně, si Bron dovolil se usmát.

„Ty hajzle! Ty hajzle!“ Jayceeino zaječení se do něj zařízlo jako ostrý nůž. „Tohle všechno jsi spískal ty, co? Ananias odvedl Hvězdnou flotilu Komanda tak daleko do vesmíru, že je spojení přes FTL nemožné. Jde to jedině přenosovou linkou přes radiovou loď Tajné služby...“

„...a tu kontroluje Ananias,“ dokončil Bron za ni. „Přiznejme si to, Jaycee, nadvláda Terry skončila.“

„Ty chceš zničit Terru?“ Nedůvěra v jejím hlase byla téměř hmatatelná.

„Naopak. Potřebuju ji – i Antares. Ale na místech, která jim náleží. Ne jako neohrabanou imperiální sílu, ale jako členy velkého svazu obydlených planet. To vše je součástí dohody mezi Ananiasem a Canou. Terra, její pásma kolonií i planety Federace Ničitelů se sloučí do jednoho celku. Teře se to líbit nebude, ale je to cesta, po níž se historie musí vydat. Ve vesmíru je příliš mnoho nedobytych končin, než aby si mohlo lidstvo dovolit hádat se mezi sebou.“

Obrátil se a vstoupil do sloupu, zkoumaje jeho poklop. Bylo na něm jednoduché přítlačné zařízení, které ho udržovalo v uzavřené poloze. Pokud zde vetřelci zanechali nějaké instrukce k jeho použití, těžko by jim mohl porozumět, ale jednal se slepou

důvěrou, že funkce tohoto zařízení bude taková, jakou se logicky zdá být. Uzavřel za sebou poklop.

Zespoda ihned vyrazil kovový proud, zavřel mu kolem nohou, a jak stoupal, zvedal jeho tělo vzhůru sloupem. Vlna ho nesla výš a výš, až si začal myslet, že je komín nekonečný a díky nějakému fyzikálnímu triku tu bude stoupat navěky. Kdyby nebylo občasného dření skafandru o stěny jeho černého vězení, ani by nevěděl, že se pohybuje.

„Brone, Antares se vzdalo a na Terru dosedly výsadkové oddíly. Tím ses stal zrádcem. Víš o nějakém důvodu, proč bych tě teď neměla stisknutím tlačítka zabít?“

„Jaycee, jestli máš pocit, že to musíš udělat, tak budeš muset jednat velmi rychle. Prvním úkolem výsadkových jednotek je zničit vysílače přenosové linky. A jestli se ti to nepodaří, víš, co to bude znamenat? Vráť se na Terru jen kvůli tobě – a bez ohledu na to, kolik mě to bude stát. Podařilo se mi dát dohromady jednu zatraceně skvělou říši, ale až ji začnu uvádět do chodu a někde něco začne skřípat – pak mi věř, že budu moc potřebovat veškerou podporu, která bude k maní. A neříkej mi, že by tě nelákala úloha první dámy vesmíru?“

„Víš, co jsi, Brone – zatracená samolibá veš.“

„Hádám, že v tomhle směru si nemáme co vyčítat, Jaycee. Když si vzpomenu na to, cos mi všechno prováděla, tak jsi taky pěkný zmetek.“

Konečně se okolí změnilo, téměř nepostřehnutelně pro těch několik málo smyslů, které byly akceschopné i přes silný skafandr. Něco podobné instinktu ho upozornilo, že dosáhl cíle cesty. Ještě stále to kolem vypadalo jako dřív. Když ale pečlivě propátral okolí, zaznamenal nad hlavou slabě zářící body. Jakmile se po šoku znovu zorientoval, věděl, že se dívá na hvězdy. Někde, v jednom z těch míst, kde byly hvězdy na sebe nahloučené tak, že splývaly, se nacházala galaxie Mléčné dráhy, a Bron plul na zádech v bazénu, jehož kraje tvořily skály a vodu proudící tekutý kov, a nad hlavou se mu rozpínalo ticho cizí noci.

Zapnul vysílačku, a zatímco čekal, až dorazí pinasa, rozhlížel se po hvězdných milnicích své nové říše. Ženský vzlyk, který zaslechl na vzdálenost šesti set tisíc parseků, mu připomněl, že

kromě zvláštních sil je jeho tělo obdařeno i lidskými slabostmi.
Ale už nikdy nebude nic stejné jako dřív.

POČÁTKY CHAOSU

colin kapp

Z anglického originálu The Patterns of Chaos
vydaného nakladatelstvím Panther Books
v St Albans v roce 1974 přeložil Vladimír Vacek.
Obálka Luboš Vlk.
Vydalo nakladatelství AFSF, Senovážné nám. 24,
116 47 Praha 1, jako svou 9. publikaci.
Odpovědný redaktor Alex André Hlinka.
Elektronická sazba písmem Times Roman,
technická redakce a jazyková úprava
Hedvika Baranová.
Grafická úprava Petr Prokšík.
9,88 AA (z toho 0,24 ilustrace) 10,12 VA
13/34